

Giới thiệu Lời thách đố tình yêu

Lời thách đố tình yêu là một lời tuyên chiến giữa cô - Hạ Hạ và Hotgirl Ngọc Thanh về cuộc thi cưa đổ Hotboy của trường ...

Anh là một người con trai hoàn hảo từ ngoại hình cho tới trí thông minh. Mọi thầy cô trong trường ai cũng phải nể tài năng học tập và thể thao của anh, tất cả các cô gái trong trường đều cũng muốn có được chàng trai này. Cô cũng không ngoại lệ...

Liệu cô có thành công trong việc chinh phục được con người của anh? Liệu anh có thật sự hoàn hảo như trong mắt của mọi người ?!!

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Không muốn bị làm phiền thì hãy hẹn hò với mình!

Mở đầu

“Hạ Hạ à, Âu Dương Dị... từ chối... từ chối lời đề nghị hẹn hò của mình rồi.” Trên chỗ ngồi sát tường, một cô gái cột tóc đuôi ngựa nằm gục trên bàn, tiếng khóc thút thít âm thầm thông báo cho người bạn thân biết sự đau lòng của cô.

Ngồi phía trước cô bạn cột tóc đuôi gà, Thu Hạ Hạ nhẹ nhàng cầm tay người bạn gái thân thiết, an ủi bạn: “Nhã Tuyên, cậu đừng đau lòng quá! Cự tuyệt một người con gái tốt như cậu đúng là tổn thất lớn cho cậu ta.”

Âu Dương Dị là một nhân vật xuất chúng trong trường, ở cả ba phương diện: học tập, thể thao, thi đấu đều hoàn hảo; ngoại hình, tính cách, gia thế đều đáng ngưỡng mộ. Chín mươi chín phần trăm nữ sinh trong trường đều khuất phục dưới đôi giày thể thao màu trắng của cậu ta, thế nhưng chín mươi chín phần trăm ấy không bao gồm cô – Thu Hạ Hạ. Bình sinh cô chưa ghét loại con trai được vây quanh bởi vô số oanh yến ấy, ở bên cạnh loại con trai như thế, tuyệt đối không thể cặp bên hạnh phúc!

“Ha ha ha!”

Tiếng cười chế giễu từ bên cạnh hai cô gái vọng tới, Thu Hạ Hạ và Trương Nhã Tuyên chẳng hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn, phát hiện ra người đó chính là hoa khôi diễm lệ của trường – Chung Ngọc Thanh.

“Cậu cười cái gì vậy?” Thu Hạ Hạ nhìn chằm chằm Chung Ngọc Thanh, hỏi với vẻ không hài lòng. Học sinh trường Trung học Tri Hiền đều biết Chung Ngọc Thanh học sinh lớp 12 số 13 thích nhân tài Âu Dương Dị lớp 12 số 17. Nhìn kiểu chế giễu của cô ta thì ngay tức khắc biết chẳng có ý tốt đẹp.

Chung Ngọc Thanh ngừng tiếng cười lớn của mình lại, giương đôi mắt to, long lanh nhìn Thu Hạ Hạ và Trương Nhã Tuyên kỳ thị, khuôn mặt trái xoan kiều diễm không giấu nổi vẻ mỉa mai: “Thu Hạ Hạ, cậu không phải là hơi quá chứ? Tự nhiên nói anh Dị cự tuyệt Trương Nhã Tuyên là tổn thất của anh ấy! Cứ cho là đang an ủi Trương Nhã Tuyên nhưng cũng không nên dùng cách an ủi này! Tôi thì thấy anh Dị từ chối Trương Nhã Tuyên đúng là sự lựa chọn sáng suốt của anh ấy! Cậu nhìn thử Trương Nhã Tuyên đi, mặt mũi thì bình thường, thân hình cũng chẳng ra sao cả, lúc party mà đưa cô ta theo thì đúng là chả còn tý thể diện nào!”

Trương Nhã Tuyên nghe xong lập tức đau lòng đến mức lại gục đầu xuống bàn khóc đến nỗi nước mắt nước mũi nhoe nhoet hết cả. Thu Hạ Hạ nhìn thấy bạn mình bị bắt nạt như vậy, liền nổi đóa. Cô đứng hằn dầy, đứng trước Trương Nhã Tuyên, khí thế bùng bùng, nhìn chằm chằm Chung Ngọc Thanh, nói không khách khí: “Nhã Tuyên trông như thế nào thì liên quan gì đến cậu? Còn cậu thì sao? Một tiếng anh Dị, hai tiếng anh Dị! Cậu cho rằng như thế thì Âu Dương Dị sẽ hẹn hò với cậu chắc?”

“Thu Hạ Hạ, anh Dị có thích tôi hay không, tôi không mượn đến cậu quan tâm. Chỉ có điều việc chúng tôi hẹn hò với nhau sẽ sớm xảy ra thôi. Tôi thấy, nếu cậu rảnh rang thì đi an ủi cô bạn khủng long của cậu đi. Nhìn như con khủng long mà dám đòi kết bạn với anh Dị, rõ ràng là tự mình làm mất mặt mình mà!” Chung Ngọc Thanh cười rồi quay người bỏ đi.

“Chung Ngọc Thanh, cậu đứng lại cho tôi!”

Thu Hạ Hạ dửng dưng nhìn chằm chằm Chung Ngọc Thanh, ánh nắng mặt trời chiếu qua ô cửa sổ đang mở, vương trên khuôn mặt trắng trẻo của cô, sắc vàng phản chiếu trên đôi mắt, soi tới tận đáy mắt, nhìn như có đóm lửa đang bùng cháy.

Chung Ngọc Thanh quay người lại, nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt Thu Hạ Hạ, cười khinh thường: “Thu Hạ Hạ, cậu cần ra mặt vì cô bạn khủng long của cậu phải không?”

“Chung Ngọc Thanh, cậu lập tức xin lỗi Nhã Tuyên cho tôi!”

Chung Ngọc Thanh nhếch mép cười, khuôn mặt xinh đẹp tiến sát trước mặt Thu Hạ Hạ: “Cậu muốn tôi xin lỗi con khủng long này? Được thôi! Chỉ cần cậu khiến cho Âu Dương Dị đồng ý nhận cậu là bạn gái, tôi sẽ công khai xin lỗi Trương Nhã Tuyên!”

Tất cả bạn bè đang vây quanh xem vụ lộn xộn đều cười vang.

Mọi người đều biết Chung Ngọc Thanh đã theo đuổi Âu Dương Dị nửa năm trời, Âu Dương Dị thậm chí không một lần nhìn cô ta. Xinh đẹp cỡ như Chung Ngọc Thanh cũng chẳng thể theo đuổi nổi Âu Dương Dị, liệu dung mạo chỉ được tính là ưa nhìn như Thu Hạ Hạ có thể cửa đồ Âu Dương Dị không? Ai cũng biết đây là việc không thể. Có điều Thu Hạ Hạ không phải là loại người dễ dàng bị người khác coi khinh, cho nên cô ngay lập tức đồng ý không do dự: “Được! Cậu nhớ giữ lời! Tôi “cửa đồ” Âu Dương Dị, cậu hãy thực hiện lời cam kết hôm nay của cậu!”.

Chương 1: Không muốn bị làm phiền thì hãy hẹn hò với mình!

Nhà ăn sinh viên, tiếng cười nói âm ỉ, đầu người chen chúc chật chùng, mùi thức ăn thu hút mọi người nhao về phía đồ ăn, họ chen lấn, xô đẩy nhau khiến đám người đó sắp dẹt như cái bánh quà hồng.

Thu Hạ Hạ và Trương Nhã Tuyên để đồ ăn vô cùng khổ sở mới mua được ôm đàng trước ngực, cẩn thận lách ra khỏi đám đông đang như sắp “phát điên”.

“Nhã Tuyên, chúng mình qua bên kia ăn cơm đi!” Thu Hạ Hạ chỉ vào chiếc bàn phía gần cửa ra vào.

“Tại sao hôm nay tự nhiên lại thay đổi chỗ ngồi của bọn mình vậy? Chẳng phải chúng mình từ trước tới giờ đều ngồi vị trí gần tường ở giữa hay sao?” Tuy có chút thắc mắc nhưng Trương Nhã Tuyên vẫn đi theo Thu Hạ Hạ về phía vị trí gần cửa.

“Hôm nay mình phải đợi một người.”

Nói xong họ đã đi tới chỗ gần cửa ra vào. Trương Nhã Tuyên cảm thấy bùi ngùi, trân trọng khi ăn thức ăn mà phải vô cùng khó khăn mới mua được. Thu Hạ Hạ lại không nghĩ gì tới việc đó, chiếc thìa trong tay cô đảo qua đảo lại thức ăn, mắt cô dán vào cửa nhà ăn.

“Hạ Hạ, cậu đang chờ ai thế?” Trương Nhã Tuyên vừa “chiến đấu” đĩa cơm vừa tò mò ngẩng đầu lên hỏi Thu Hạ Hạ.

“Âu Dương Dị.”

“Híc! Híc!...” Trương Nhã Tuyên vỗ vỗ vì bị nghẹn ở cổ họng.

“Cậu còn chưa bị nghẹn đến chết à?” Thu Hạ Hạ nhìn Trương Nhã Tuyên một cái.

Trương Nhã Tuyên lắc đầu tuyệt vọng, sau đó mở to mắt nhìn Thu Hạ Hạ: “Hạ Hạ, cậu phải cửa đồ Âu Dương Dị thật ư?”.

“Giả đấy!” Thu Hạ Hạ trợn mắt sau đó tiếp tục nhìn ra phía cửa nhà ăn.

“May mắn, may mắn thay!” Trương Nhã Tuyên reo lên, trong lòng thấy yên tâm.

Thu Hạ Hạ lạnh lùng liếc Trương Nhã Tuyên. Đôi mắt trong trẻo mở to, ánh lên tia nhìn đũa dai: “Mình vẫn chưa nói hết, cậu may mắn cái nỗi gì thế hả? Mình định nói là, giả mới là lạ.”

Lần này thì Trương Nhã Tuyên không thốt lên được lời nào vì lưỡi của cô như bị kẹp chặt.

Sau đó một lúc, Trương Nhã Tuyên có cảm giác lưỡi bớt đau hơn một chút, mới mang về bản khoản hỏi: “Hạ Hạ, cậu đúng là vì muốn giúp mình mới cửa đồ Âu Dương Dị có phải không?”.

“Đương nhiên!”

“Cậu không thích Âu Dương Dị tí ty nào có đúng không?”

“Không thích.”

Câu trả lời này thật dứt khoát.

“Vậy... Hạ Hạ, cậu định “cửa đồ” Âu Dương Dị bằng cách nào cơ?”

“Đầu tiên sẽ tiến hành gây sự chú ý của anh ta... Trương Nhã Tuyên, cậu bắt đầu biến thành nhiều chuyện rồi đấy! Cậu đừng có hỏi nhiều như vậy, một lát nữa nhìn mình là được rồi!”.

“Hạ Hạ, cậu...”

Trương Nhã Tuyên vốn định thuyết phục Hạ Hạ bỏ cuộc, nhưng lại nhìn thấy mắt Hạ Hạ dán chặt vào cửa rồi đột nhiên sáng lên. Lòng Trương Nhã Tuyên bất an, chưa biết phải làm sao thì đã nghe thấy tiếng Thu Hạ Hạ tuy nhỏ nhưng rất phấn khích: “Âu Dương Dị tới rồi kìa!”.

Trương Nhã Tuyên ngẩng đầu thì quả nhiên thấy Âu Dương Dị cầm bộ đồ ăn đang từ ngoài cửa bước vào. Trong lòng hoảng hốt, cô vội kéo tay Thu Hạ Hạ nói: “Hạ Hạ, chúng mình đi đi! Cậu đừng theo đuổi Âu Dương Dị nữa có được không? Mình không sao đâu, không có lời xin lỗi của Chung Ngọc

Thanh, mình vẫn có thể sống tốt!”.

Thu Hạ Hạ quay đầu lại, dùng ánh mắt nấn nỉ nhìn Trương Nhã Tuyên: “Xin cậu chỉ khi một chút có được không? Những lời mình đã nói thì nhất định không thể rút lại! Ám ức của cậu, mình sẽ giúp cậu nói ra!”.

“Nhưng mà... Hạ Hạ...”

Thu Hạ Hạ không nhẫn nại nữa mà ngắt lời của Trương Nhã Tuyên: “Cậu đừng nói thêm nữa, cậu không thể thay đổi được quyết định của mình đâu! Cậu ngoan ngoãn ngồi ở đây, nhìn xem mình đối phó với Âu Dương Dĩ như thế nào nhé!”. Nói rồi, cô không để ý đến Trương Nhã Tuyên nữa mà chỉ chú ý quan sát Âu Dương Dĩ.

Âu Dương Dĩ từ cửa đi vào, nhìn thấy dòng người trong nhà ăn, khuôn mặt tuần tú khề nhịu mảy một cái. Cậu đã cố ý tới muộn 15 phút rồi mà sao người vẫn còn đông đến như vậy?

Vào lúc Âu Dương Dĩ còn đang do dự nên hay không nên quay lại phòng học ăn tạm bánh mỳ thì có tiếng con gái trong treo ở bên cạnh cất lên.

“Anh Dĩ.”

Âu Dương Dĩ cúi đầu nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang cầm hộp com, cười bẽn lẽn nhìn cậu. Âu Dương Dĩ có nhớ cô gái này, hình như cô ta rất thích cậu, thường lợi dụng mọi cơ hội để tiếp cận cậu, hồng hê gây sự chú ý của cậu. Có điều đối với cô ta, cậu không hề thấy có chút hứng thú nào cho nên ngoài việc nhớ được bộ dạng của cô ta thì đến tên là gì cậu thậm chí còn không nhớ.

“Anh Dĩ, anh vẫn chưa ăn ư?” Chung Ngọc Thanh nhìn Âu Dương Dĩ cười cầu thân, sau đó đưa hộp com màu xanh dễ thương trên tay ra: “Đây là hộp com chính tay em làm, anh nếm thử không?”.

Âu Dương Dĩ cúi đầu nhìn hộp com đang tỏa ra mùi thơm quyến rũ, thâm nuốt nước bọt, nhưng cậu cười và từ chối: “Cảm ơn bạn, nhưng mình đã chuẩn bị bộ đồ ăn để đi lấy com rồi cho nên hộp com này bạn giữ lại cho bạn hoặc cho bạn của bạn ăn đi!”. Cậu không muốn vì một hộp com mà đến bản thân cũng đem đi bán.

Chung Ngọc Thanh nở nụ cười thất vọng, đôi mắt to ẩn chứa sự đáng thương nhìn Âu Dương Dĩ: “Ngon thật mà! Anh thật lòng không muốn nếm thử sao?”.

“Lần sau nhé! Xin lỗi, tớ đi lấy com trước đây!” Âu Dương Dĩ để lộ nụ cười mê hoặc lòng người trước Chung Ngọc Thanh, sau đó nhập vào “đội quân đi lấy com”.

Chung Ngọc Thanh đứng nguyên tại chỗ, trong mắt là cả một bầu trời hoa đào nở rộ: anh ấy đã cười với mình. Hạnh phúc quá!

Thu Hạ Hạ chăm chú nhìn Âu Dương Dĩ, liếc nhìn Chung Ngọc Thanh, trợn mắt cảm thấy không còn lời nào để nói, trong lòng khề thờ dài: Xem ra, tình hoa của Chung đại cô nương đều ở trên da mặt cả rồi. Bây giờ muốn cura đồ con trai, có nhan sắc mà không có đầu óc là không xong rồi! Tặng một hộp com, hộp com này sớm đã là “kịch cữ” rồi. Chỉ có điều điều mà cô không nghĩ tới đó là việc Âu Dương Dĩ không nhận hộp com của Chung Ngọc Thanh. Tất nhiên Chung Ngọc Thanh xinh đẹp nhường ấy, loại người thích theo chiều gió như cậu ta lẽ ra phải thích cô ta mới phải chứ! Lẽ nào cậu ta đang chơi trò thả mồi bắt bóng?

Âu Dương Dĩ chen chúc hồi lâu, đến lúc cậu cảm thấy bản thân sắp “hy sinh” oanh liệt trong “đội quân quả hồng” này thì cuối cùng cũng lấy được com vào cái đĩa ở trong tay. Vẫn còn cảm thấy may mắn, cậu nắm chặt đĩa com vượt qua “đội quân tranh com”, định đến khu vực bàn ăn thì đột nhiên bị một cô gái vội vã đi qua va phải, lực va chạm lớn tới mức đĩa com cậu cầm trên tay rơi xuống.

Cùng với âm thanh lanh lảnh vang lên, Âu Dương Dĩ thấy thức ăn mà mình phải trải qua muôn vàn khổ cực mới mua được đều đã ở dưới mặt đất.

Trương Nhã Tuyên vẫn ngồi một chỗ, vô cùng kinh ngạc, sợ hãi. Trời ạ, Hạ Hạ đang làm cái trò gì thế không biết?

Âu Dương Dĩ không dám tin com mà mình cực khổ mới mua tự nhiên chưa được ăn mà đã không còn nữa, tình cờ bụng sôi ùng ục lên một chập, giống như lửa được đổ thêm dầu khiến ngọn lửa nhỏ trong lòng cậu bỗng chốc hóa thành đồng lửa lớn rừng rực. Cậu ngẩng đầu, muốn bóp chết người vừa va vào cậu, nhưng chợt nhìn thấy gương mặt trái xoan thanh tú và đôi mắt trong veo quá đỗi.

Thu Hạ Hạ thành khẩn nhìn Âu Dương Dĩ, đôi mắt to tròn, trong veo như thủy tinh chớp chớp, điệu bộ tình khiết vô hại: “Va vào làm đổ com của cậu rồi, mình rất xin lỗi, nếu cậu không để bụng thì mình mời cậu ra nhà hàng Nhã Đăng Các ăn com có được không?”.

Một câu nói rất quen thuộc phải không? Không sai! Câu nói này là Thu Hạ Hạ học từ bộ phim nói về tình yêu nhiều tập chiếu lúc 8 giờ tối. Bạn đừng có nhìn bộ dạng thành khẩn lúc này của Thu Hạ Hạ, thực ra trong lòng cô ấy đang cười lăn cười lộn. Chấn chấn rồi! Cũng giống như con người cô lúc nào cũng cười toe cười toét, khiến cô ấy nói những lời nghiêm túc như thế thì thực sự rất buồn cười.

Âu Dương Dĩ nhìn chằm chằm vào Thu Hạ Hạ, trong lòng sớm đã cảm thấy nghi ngờ trong đôi mắt chứa đầy sự ăn năn kia có chút tương tự như... có ý cười cợt? Âu Dương Dĩ tự thấy cách nghĩ của mình đáng cười, nghi ngờ gì cô ấy chứ, đằng nào thì cũng chẳng liên quan đến cậu. Âu Dương Nghi mỉm cười, đang định từ chối Thu Hạ Hạ thì bụng lại phát ra những tiếng ùng ục ùng ục.

Thu Hạ Hạ mắt lấp lánh, ngay lập tức mỉm cười và nói: “Cậu đi ăn cùng mình là được rồi!” Sau đó nhanh nhẩu kéo tay Âu Dương Dĩ đi ra khỏi nhà ăn. Trước khi bước ra khỏi cửa còn không quên nhìn “đá lông nheo” về phía Trương Nhã Tuyên mặt ngệt ra, vẫn ngồi im ở chỗ cũ.

Thế nên mới nói, con gái muốn “cưa đổ” con trai, còn cần một chút khôn ngoan thì mới được! Giống như cô, không phải đã nắm tay Âu Dương Dị giữa chốn đông người rồi đó sao?

Nhà Đẳng Các cách trường Thanh Nhân không xa, trang trí mới lạ và thanh lịch, không gian yên tĩnh, rất thích hợp cho các cặp tình nhân hoặc những người yêu thích không gian tĩnh lặng dùng bữa. Thế nhưng giá đồ ăn ở đó thì “chém” rất “đẹp”! Một ly nước cam là 30 nhân dân tệ, khai vị, đồ ăn chính, tráng miệng, đồ uống tính sơ sơ cũng mấy trăm nhân dân tệ.

Thu Hạ Hạ và Âu Dương Dị ngồi ở chiếc bàn ăn sát cửa sổ, trên bàn bày la liệt đồ ăn ngon lành.

Âu Dương Dị chăm chú ăn, tóc trước trán thừa nhìn như một đoạn tơ lụa mềm mại rủ bên trên mắt. Ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ đọng đầy trong đôi mắt tinh anh, trong trẻo, vắng vắng của những tia nắng mềm mại phác họa rõ hơn những đường nét trên khuôn mặt của cậu. Cậu ăn rất nhanh, nhìn là thấy thực sự rất đói, thế nhưng động tác thì nho nhã hết như một hoàng tử thanh tao trong câu chuyện cổ tích.

Thực ra những con người u mê đó cũng có con mắt tinh tường đấy chứ! Cậu ta đích thực là rất đẹp trai! Đáng tiếc là có quá nhiều người thích, đây chẳng phải là việc tốt đẹp gì! Chỉ ít đối với bạn gái của cậu ta, điều này đích thực là không hay! Cũng là vì lý do này mà cô sợ nhất là rắc rối có sự liên quan của mối quan hệ nam nữ. Để có thể kết thúc vụ này, mọi người có thể cười một trận, cô nhất định phải lên kế hoạch thật là “cụ ti” mới được.

Thu Hạ Hạ tay cầm ống hút, hoàn toàn không để tâm đến ly sinh tố xoài thơm ngon, hai mắt chớp chớp nhìn Âu Dương Dị, trong đầu toan tính làm thế nào để có thể “cưa đổ” Âu Dương Dị một cách nhanh nhất. Làm được thế mới bắt được cô nàng hoa khôi lúc nào cũng cho mình là nhất xin lỗi Trương Nhã Tuyên, và không gây phiền nhiễu đến anh chàng Âu Dương Dị này.

Hay là cô cứ nói chuyện cá cược này cho cậu rồi nhờ cậu giúp đỡ? Chỉ cần cô có thể thuyết phục cậu đồng ý giả làm bạn trai cô trong một khoảng thời gian, chờ cho Chung Ngọc Thanh xin lỗi xong thì hai người có thể ai trở về cuộc sống của người này rồi. Hai bên cũng chẳng tổn hại gì, đây có lẽ là cách tốt nhất chẳng?

Âu Dương Dị cảm thấy Thu Hạ Hạ không ngừng nhìn mình, sau đó ngẩng đầu lên khỏi bàn ăn và nhìn Thu Hạ Hạ: “Tại sao cậu không ăn, chỉ nhìn mình vậy? Có phải cứ nhìn mình ăn như thế, bụng cậu cũng tự nhiên thấy no rồi?”. Âu Dương Dị nhếch lông mày bên trái, điệu bộ như thể chọc cười Thu Hạ Hạ.

“À, chẳng có cách nào cả, tại cậu đẹp trai quá! Nhìn khuôn mặt đẹp trai của cậu, mình cũng chẳng cần ăn gì nữa!” Thu Hạ Hạ mỉm cười, buông tay khỏi ống hút, đẩy ly sinh tố về phía trước rồi ngồi dựa vào thành ghế: “Cậu ăn no rồi phải không?”.

Âu Dương Dị gật gật đầu, cầm cốc nước quả lên hút một hơi, sau đó ngồi dựa vào thành ghế, ánh mắt cười mang ý thăm dò, nhìn Thu Hạ Hạ: “Mình nhớ cậu nói cậu tên là Thu Hạ Hạ đúng không? Mình tên là Âu Dương Dị. Thu Hạ Hạ, cậu nói xem lý do cậu cố ý va vào làm đổ com của mình rồi mời mình tới đây ăn com là gì đi!”.

Thu Hạ Hạ chau mày, mắt vô cùng gian manh nhìn xéo Âu Dương Dị hỏi: “Cậu biết là mình cố ý?”.

Âu Dương Dị gật nhẹ, nụ cười hiện trên gương mặt: “Hành động của cậu quá lộ liễu rồi!”.

“Vậy thì lần sau mình thực sự cần cải tiến nhiều mới được!”, Thu Hạ Hạ hạ giọng lầm bầm, sau đó tiếp tục nhìn Âu Dương Dị: “Thế cậu có biết vì sao mình mời cậu ra ngoài này không?”.

“Không phải là cậu thích mình đấy chứ?” Âu Dương Dị hoàn toàn chỉ có ý trêu chọc, nhưng không ngờ Thu Hạ Hạ gật đầu rất trịnh trọng.

Nghĩ một lát, Thu Hạ Hạ lại lắc đầu nói: “Cũng không phải là thích cậu, mình chỉ muốn hẹn hò cùng cậu thôi.”

“Có gì khác nhau ở đây sao?”

“Đương nhiên rồi!”, Thu Hạ Hạ chăm chú giải thích: “Trước thì vì thích cậu nên muốn có thể hẹn hò với cậu. Sau thì muốn có thể hẹn hò với cậu nhưng không phải vì thích cậu.”

Âu Dương Dị nghe một hồi, lập tức nghiêng về phía trước rất hào hứng, đầu tiên sát Thu Hạ Hạ: “Cậu không thích mình?”.

Thu Hạ Hạ lắc đầu: “Đó không phải là điều quan trọng. Quan trọng là mình có một việc muốn nhờ cậu giúp”.

“Nào, đó là việc gì? Cậu nói mình nghe xem sao!”

Thế là Thu Hạ Hạ hoa chân múa tay kể lại đầu đuôi câu chuyện, nói một mạch đến lúc khô hết cả mồm, đau hết cả miệng, cổ sinh tố to đùng để trên bàn đều bị uống sạch bách mới kể hết được từ đầu chí cuối toàn bộ câu chuyện.

“Cậu muốn mình giúp cậu? Nếu như vậy thì mình được lợi gì chứ?” Âu Dương Dị nghe hết câu chuyện, lại tiếp tục ngồi dựa vào thành ghế.

Thu Hạ Hạ nghe xong, hơi cau mày: “Cậu muốn được lợi? Cậu muốn được lợi lộc gì cơ?”.

Âu Dương Dị nhìn Thu Hạ Hạ rồi cười, dùng giọng điệu nhẹ nhàng hỏi lại Thu Hạ Hạ: “Vậy cậu có thể đem đến cho mình điều gì có lợi?”.

Thu Hạ Hạ nghe câu hỏi với thái độ thân nhiên của cậu thì có thể thấy cậu không có hứng thú với chuyện này nên hỏi thẳng: “Có phải là cậu không muốn giúp mình?”.

Âu Dương Dị cười mà không nói gì.

“Cậu không đồng ý cũng chẳng có vấn đề gì.” Thu Hạ Hạ nghiêng người nhìn cậu, trên mặt nở một nụ cười tự tin: “Minh sẽ có cách khiến cậu phải hẹn hò với mình”.

“Ồ! Thế à? Vậy để mình chống mắt chờ xem.” Sự hứng thú hiện lên trong đôi mắt đen láy của Âu Dương Dị.

Thu Hạ Hạ nhún vai đứng dậy, cầm ba lô để trên ghế bước ra ngoài, tự nhiên như nhớ ra điều gì, quay đầu lại dặn Âu Dương Dị: “Một lát nữa nhớ thanh toán”.

“Không phải cậu nói cậu mời mình sao?” Tuy ngay từ đầu Âu Dương Dị không định để Thu Hạ Hạ thanh toán nhưng cậu vẫn muốn biết phản ứng của Thu Hạ Hạ sẽ như thế nào.

“Lúc ở cửa Nhà Đăng Các mình có chào mời cậu bước vào! Cậu thử nghĩ lại xem có đúng như vậy không. Thế nhé, mình phải đi rồi, cậu nhớ trả tiền đây!” Thu Hạ Hạ hùng hồn nói, sau đó lại dừng mảnh bước đi.

Trong đầu Âu Dương Dị vụt qua hình ảnh lúc này ở cửa quán ăn, Thu Hạ Hạ cố ý đứng ở cửa “mời” cậu bước vào. Sau đó cậu khẽ cười thành tiếng, đôi mắt đen thoảng nụ cười xuất phát từ trong tim.

Trong lớp học, trên bục giảng, thầy giáo môn Địa Lý bị hỏi đầu đang giảng đến phần “Sự thay đổi của đất đai và đại dương”, học sinh ngồi dưới im phăng phắc. Nhưng bạn đừng lầm tưởng cái không khí lặng không một tiếng chim sè ấy có nghĩa là mọi người đang chăm chỉ nghe bài. Ngoài một vài học sinh ưu tú ở hàng đầu ngồi nghe giảng và ghi chép, học sinh ngồi phía dưới thành một đám lớn, đều mơ đi gặp Chu Công cả rồi. Còn lại thì đang dùng di động lên QQ chat chit; con trai đang chơi game bằng máy điện tử cầm tay; con gái đọc mấy cuốn sách bỏ túi hoặc các tạp chí thời trang; chăm chú nghe giảng không có mấy người. Lên lớp môn Địa Lý, mọi người đều nhất trí chỉ cần không ra tiếng động thì dù bạn có nhảy nhót như con khỉ trong lớp cũng chẳng có ai nói gì. Đến lúc thi học kỳ, không cần biết bạn dùng cách gì, chỉ cần bạn qua là được.

Thu Hạ Hạ và Trương Nhã Tuyên ngồi ở vị trí sát tường phía dưới lớp học. Hai người ngồi vừa đúng bàn trên bàn dưới, muốn truyền đạt thông tin gì chỉ cần trực tiếp viết vào giấy là được, tiết kiệm được khối tiền nhắn tin.

Trương Nhã Tuyên lặng lẽ chuyển mẫu giấy dưới gầm bàn, Thu Hạ Hạ nhận rồi mở ra xem.

“Hạ Hạ, buổi trưa cậu với Âu Dương Dị đã đi đâu và làm gì vậy?”

Thu Hạ Hạ cầm bút gạch gạch trên giấy viết câu trả lời.

“Chúng mình đến Nhà Đăng Các ăn cơm, mình đề nghị cậu ấy hẹn hò với mình nhưng cậu ấy đã từ chối. Nhưng chẳng sao cả, mình khác có cách khiến cậu ấy trở thành bạn trai của mình.”

Thu Hạ Hạ vo viên mẫu giấy, thừa lúc thầy giáo không chú ý vút lên trên bàn của Trương Nhã Tuyên. Trương Nhã Tuyên mở ra xem xong, còn chưa kịp viết lại thì tiếng chuông báo hết giờ vang lên.

Vì nhà trường có quy định sau tiết thứ hai của buổi sáng là giờ thể dục giữa giờ nên thầy dạy Địa Lý còn chưa hết bài thì đã nhanh chóng kêu hết giờ. Bên ngoài cửa sổ còi hiệu lệnh tập trung bắt đầu vang lên, học sinh trong lớp nhanh chóng mang phù hiệu của trường, tốp hai tốp ba đi ra ngoài.

Trương Nhã Tuyên quay người lại, vỗ vỗ lên mặt bàn của Thu Hạ Hạ, theo thường lệ đều gọi Thu Hạ Hạ cùng đi tập thể dục, nhưng nhìn thấy Thu Hạ Hạ nằm gục trên bàn, không động đậy. “Hạ Hạ, cậu làm sao vậy? Cảm thấy không khỏe à?” Trương Nhã Tuyên quan tâm lấy tay sờ lên trán bạn.

“Ôi! Bụng mình không hiểu làm sao mà thấy hơi đau. Nhã Tuyên, hôm nay mình không tập thể dục đâu, cậu đi một mình đi!” Thu Hạ Hạ để mặt lên trên lớp áo dày, giọng nghe có vẻ buồn bã, nhìn có vẻ như đau thật. Nhưng thực tế thì đang giả vờ giả vịt, cười thầm trong bụng.

“Ừ! Thế cậu cứ ngồi trong lớp nghỉ nhé, mình ra ngoài đây!” Trương Nhã Tuyên nhìn xung quanh, các bạn đều đã ra ngoài gần hết, cô vỗ nhẹ lên vai bạn rồi nhanh chóng ra ngoài.

Thu Hạ Hạ tiếp tục bộ dạng như sắp chết, gục trên bàn, tai dỏng ngược, lắng nghe động tĩnh trong lớp học. Đến khi lớp học yên tĩnh, không còn tiếng động nào, cô mới lặng lẽ để lộ cặp mắt láo liên. Thận trọng xác nhận trong lớp không còn ai khác ngoài mình thì cô mới nhảy lên với mười phần phấn khích.

He he! Thời khắc thực hiện kế hoạch “cưa cẩm” con trai của Thu Hạ Hạ cô đã tới! Bây giờ hãy xem chiêu đầu tiên trong kế hoạch ấy của cô như thế nào nhé!

Thu Hạ Hạ di chuyển rất nhanh đến trước cửa sổ sát phía sau ngọn núi, thận trọng thăm dò phía bên ngoài cửa sổ. Phòng học của cô nằm ở tầng 2 của tòa nhà, chỗ thấp nhất cũng phải tới hơn 3 mét, trên mặt đất lá rụng phủ một lớp dày, nhảy xuống chắc chắn không bị xây xát tí ti nào. Thu Hạ Hạ nhìn xung quanh một lượt, chắc chắn không có ai ở đằng sau mới bám hai tay nhảy lên bệ cửa sổ, sau đó ôm đầu và nhảy xuống.

Thu Hạ Hạ sau khi tiếp đất còn lăn trên lớp lá mềm mại một vòng mới dừng lại. Cô nhanh chóng bò từ dưới đất dậy, lá bám trên quần áo cũng tự rơi

xuống, sau đó cô nhắm hướng phía Nam đằng sau ngọn núi co giò chạy.

Đích đến của cô chính là bãi đỗ xe của học sinh ở dưới chân núi, mục đích là xì hết hơi trong lớp xe đạp của Âu Dương Di. Đến lúc tan học thì cô có thể dắt xe đạp của mình mà đắc ý đứng trước mặt cậu, dùng cách đe dọa: “Nếu muốn mình đèo về nhà thì hãy ngoan ngoãn đồng ý hẹn hò với mình đi!”. Hà hà! Cô cũng đã điều tra ra nhà cậu ta cách trường tới hơn mười cây số, nếu không muốn đi bộ đến chết thì cậu ta chỉ có cách là ngoan ngoãn đồng ý với lời đề nghị của cô thôi. Cho nên lần này cô thắng chắc rồi! Ha ha ha!

Thu Hạ Hạ tự tin nghĩ, không thể chạy nhanh hơn được nữa.

Bây giờ chỉ còn chờ đến lúc tan học buổi sáng nữa mà thôi!

Thời gian hai tiết nhanh chóng trôi đi, chuông báo hết giờ vang lên, học sinh ùn ùn kéo ra khỏi lớp học.

Thu Hạ Hạ cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, sau đó đeo ba lô lên lưng, quay về hướng Trương Nhã Tuyên nói: “Nhã Tuyên, mình bận chút việc. Mình đi trước đây! Tạm biệt!”.

“Ừ! Đi đường cẩn thận! Tạm biệt!”

“Ừ! Mình biết rồi!” Thu Hạ Hạ hét to, người đã ở tít xa!

Thu Hạ Hạ chạy một mạch không nghĩ từ lớp học đến bãi đỗ xe cách đó 100 mét rồi mới dừng lại. Cô nấp sau một cái cây khô, không dám thở mạnh, mắt không ngừng hướng về bãi đỗ xe theo dõi. Lúc cô nhìn thấy bộ dạng bối rối của Âu Dương Di khi đứng trước nhà xe, cô không nhịn được cười.

Không nghĩ tới vụ này thuận lợi đến thế! Sự việc hoàn toàn theo hướng sắp đặt của cô, “quả” thắng lợi đang ở rất gần chờ cô hái xuống rồi! Cô đứng là thiên tài!

“Ha ha ha!!!” Thu Hạ Hạ không nén được ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Những học sinh đi trên đường đi ngang qua chỗ cô, nhìn thấy cô trong bộ dạng như vậy, liền nhìn cô với ánh mắt sợ hãi như gặp kẻ bị bệnh thần kinh.

Thu Hạ Hạ đang cười dõ, ánh mắt vô tình nhìn thấy như vậy, tiếng cười đắc ý lập tức chuyển thành nụ cười không thành tiếng.

Nghe đồn, Thu cô nương ưa nổi giận, có thể từ một nữ sinh trung học ngây thơ chỉ trong phút chốc biến thành con rồng trong kỷ Jura khạc ra lửa. Cô nhìn những người xung quanh đang quan sát mình và hét lên như người điên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Bộ chưa nhìn thấy con gái xinh đẹp ngày thơ bao giờ sao? Mấy người mà còn nhìn nữa tôi rút giấy ra ném đấy!”. Nói rồi còn rút giấy ra thật.

Đám người đó sợ tới mức chưa tới một giây sau đã tự động tản ra hết. Tiếp sau đó mấy phút cũng chẳng có ai dám đứng gần Thu Hạ Hạ trong vòng mười mét. Cho đến khi lấy lại được nhịp thở bình tĩnh, Thu Hạ Hạ mới đi đến trước mặt Âu Dương Di.

“Này cậu nhóc!” Thu Hạ Hạ dương dương tự đắc chọc chọc hai cái vào ngực Âu Dương Di, biết rồi mà còn cố ý hỏi: “Tại sao vẫn chưa về nhà thế hả? Có phải có người xì lớp xe của cậu?”.

Âu Dương Di nhìn về đắc chí của cô, chớp mắt rồi chợt hiểu ra: “Là cậu đã xì lớp xe của mình?”.

“Ừ thì làm sao?” Hừm! Xem cậu ta thì cũng chẳng dám làm gì. Một lát nữa cậu ấy còn xin cô cho quá giang về nhà! Hờ hờ!

“Mình thực sự chẳng biết phải làm gì với cậu.” Âu Dương Di buông thông tay biểu thị sự bất lực, sau đó nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ: “Mình chỉ không hiểu, làm như vậy thì cậu được ích lợi gì?”.

Thu Hạ Hạ không để ý đến vẻ hoài nghi của cậu, hỏi một câu hỏi không liên quan gì: “Âu Dương Di, nhà cậu cách trường rất xa phải không? Nếu đi bộ thì sẽ mất bao lâu thế?”.

Âu Dương Di ngoẹo đầu tính toán rồi trả lời: “Nếu đi với tốc độ của mình thì phải đi khoảng hơn một tiếng!”.

“Oa! Còn lâu hơn mình tính!” Thu Hạ Hạ thì thầm, sau đó tiến sát đến trước mặt Âu Dương Di, cười với vẻ nham hiểm: “Cậu không định đi bộ về nhà đấy chứ? Quãng đường hơn một tiếng đi bộ không phải là ngắn đâu nhì!”.

“Mình đương nhiên không ngốc ngếch đến mức cuốc bộ về nhà đâu.”

Điều này hoàn toàn đúng như “kịch bản” dự tính, Thu Hạ Hạ trong lòng sớm đã hoan hỉ. Cô nén sự phấn khích không bật thành tiếng cười, hắng giọng ra vẻ là người tốt nói: “Chúng mình là học sinh cùng trường, mình không nỡ nhìn cậu “cuốc bộ” về nhà. Thế này đi, mình có một đề nghị, mình cho cậu quá giang về nhà, cậu hẹn hò với mình. Cậu thấy thế nào?”. Cậu ta còn có thể thế nào kia chứ! Ngoài việc đồng ý thì cậu ta còn có thể còn cách nào khác nữa đây? Thế nên mới nói, lần này cậu ta không thể không đồng ý hẹn hò với cô! Ha ha ha! Thu Hạ Hạ đắc ý nghĩ như vậy.

Âu Dương Di dùng con mắt thăm dò hai chữ “thắng lợi” được viết tận nơi đáy mắt của Thu Hạ Hạ, một giây sau lập tức sáng tỏ: “Thì ra cậu xì lớp xe của mình là nhằm mục đích uy hiếp mình phải hẹn hò với cậu.”

“Đúng thế, nhưng chẳng phải cậu có quyền từ chối đó sao? Trừ phi cậu muốn cuốc bộ về nhà!” Thu Hạ Hạ ý vào ưu thế hiện giờ của mình càng nói càng

tỏ ra đặc ý.

Âu Dương Dĩ liếc nhìn cô, ngay lập tức nhìn thấu ý đồ. “VẬY NHƯNG... MÌNH THỰC RA KHÔNG CÓ Ý ĐI BỘ VỀ NHÀ.” Mắt cậu liếc về phía sau, quét qua một lượt những chiếc xe đạp xếp hàng dài ở đằng sau. “Nhìn thấy bọn xe đạp đằng sau mình chứ?”

Thu Hạ Hạ nhìn qua vai cậu, nhìn thấy hàng dài các loại xe đạp, sau đó nhìn cậu một cách khác thường hỏi: “Nhìn thấy! Nhưng việc đó có liên quan gì tới cậu không?”.

“Thu Hạ Hạ, cậu nghĩ xem trong số xe ở đây, chiếc nào đi thấy thoải mái nhất?”. Cậu thực sự rất không muốn đá kích cô gái vênh váo đang đứng trước mặt. Nhưng cô ta cứ nhằm vào trêu chọc cậu, cậu cũng chẳng còn cách nào khác. Haizzz! Đúng là thói đời bây giờ, muốn làm một hoàng tử hiền hòa, hoàn mỹ cũng thật chẳng dễ dàng gì.

“Cậu hỏi những điều đó để làm gì?” Tuy Thu Hạ Hạ cảm thấy kỳ lạ nhưng cô vẫn chỉ vào chiếc xe mới màu bạc chuyên dụng đi đường cái, nhìn đặc biệt và rất đẹp ở trong đó.

“Vừa rồi mình vì đang bận khoản không biết dùng chiếc nào nên cảm thấy hơi lẩn tẩn.

Cảm ơn ý kiến của cậu.” Âu Dương Dĩ vừa nói vừa dắt chiếc xe đó ra.

Thu Hạ Hạ nhìn hành động của Âu Dương Dĩ, đột nhiên thấy không hiểu: “Sao cậu lại lấy xe đạp của người khác?”.

“À! Mình quên nói với cậu”, Âu Dương Dĩ nhảy lên ngồi trên xe, cổ ý thốt lên, “sự thể đã như vậy, các bạn nữ trong trường biết xe mình bị xất lớp thì chắc chắn sẽ tranh nhau cho mình mượn xe. Cậu có thấy các bạn nữ trường mình rất nhiệt tình không? À, mình không phiền cậu đưa mình về đâu, mình tự đạp xe về nhà là được rồi. Tạm biệt!”. Nói xong, Âu Dương Dĩ huyýt sáo rồi đạp xe tiến về phía trước.

Không phải là cô sắp thành công rồi hay sao? Sự việc tại sao lại biến thành như thế này?

Thu Hạ Hạ vẫn còn ngớ ngẩn đứng chôn chân tại chỗ, miệng há to, hoàn toàn không thể lý giải được sự việc tại sao lại thành ra thế này.

Sau khi kế hoạch xe đạp thất bại, Thu Hạ Hạ vẫn không nản lòng.

Tổ tiên nhà Thu Thị trong điều 308 của nội quy có dạy: Vấp phải thất bại không được chạy trốn, cách làm đúng đắn phải là tận dụng lúc thất bại không để ý thì cho nó một liều thuốc xỏ, sau đó chờ nó chạy vào nhà vệ sinh thì khóa trái cửa lại, khiến nó vĩnh viễn không có ngày xuất đầu lộ diện.

Vì thế chiêu thứ hai trong kế hoạch “cưa cắm” con trai của Thu Hạ Hạ đó là: Một liều thuốc xỏ!

“Bạn ơi, phiền bạn gọi hộ mình bạn Âu Dương Dĩ ra ngoài này có được không?” Ngoài hành lang lớp 12 số 17, Thu Hạ Hạ chặn một nam sinh đang bước vào cửa lớp, nở nụ cười năn nỉ.

Nụ cười ngọt ngào của Thu Hạ Hạ khiến cậu nam sinh nọ gật đầu ngay tắp lự, lập tức bước vào lớp gọi người.

“Nụ cười của cậu đúng là không chê ở điểm nào được mà!” Âu Dương Dĩ đón ánh nắng mặt trời từ trong lớp học bước ra, nụ cười thật rạng rỡ.

Thu Hạ Hạ không thể không nhìn ngẩn ngơ được, Âu Dương Dĩ nở nụ cười hướng về phía cô nháy mắt “phóng điện”, cô mới tỉnh lại.

“Này! Âu Dương Dĩ! Ý của cậu là vừa rồi cậu có nhìn thấy mình? Thế cậu làm gì mà không tự bước ra?” Để che đậy suy nghĩ tội lỗi của mình, Thu Hạ Hạ cố ý hét lên hung dữ với Âu Dương Dĩ mà không phát hiện ra khuôn mặt đỏ bừng đã sớm tỏ cáo lòng cô.

Âu Dương Dĩ nhìn hai má ửng hồng của cô, đáy mắt hiện rõ một nụ cười. Cậu giả vờ như không nhìn thấy sự e thẹn trong mắt cô, đưa ra câu hỏi: “Cậu tìm mình có việc gì không?”.

Việc gì? À! Đúng rồi! Cô quên mất việc chính rồi! Có trách thì trách nhóc con đáng chết này nói năng linh tinh! Nhưng chờ một phút... Hừm! Thu Hạ Hạ nhìn hộp cơm trong tay một cái, trong lòng tiểu nhân xấu xa đáng thương đang cười như một mụ phù thủy.

“Âu Dương Dĩ, chúng ta ra đằng kia nói chuyện được không?” Thu Hạ Hạ chỉ về phía góc hành lang, hỏi với giọng điệu nhỏ nhẹ. Kế hoạch trong đầu cô đó là bên ấy không có người, đến lúc cô làm gì Âu Dương Dĩ thì cũng chẳng có ai có thể làm chứng.

Âu Dương Dĩ nhìn theo hướng cô chỉ, lạnh lùng trả lời: “Được thôi!”. Trong lòng có chút bất khoan: “cáo già” Thu Hạ Hạ ưa la hét với cậu tại sao đột nhiên lại nhẹ nhàng nói chuyện với cậu, không phải lại muốn giờ trò quỷ quái gì nữa chứ?

Hai người mỗi người một ý lặng lẽ đi về phía góc hành lang.

“Âu Dương Dĩ, đêm qua mình đã nghĩ kỹ rồi, mình nhận ra trước đây mình đã làm những việc ngốc nghếch, uy hiếp để bắt cậu hẹn hò cùng mình. Những chuyện đó thật là ấu trĩ, mình nghĩ nhất định đã đem đến cho cậu không ít phiền phức.” Cô ngừng đầu, mắt nhìn cậu, giọng rất thật: “Sau này mình sẽ không làm phiền cậu nữa, cũng sẽ không làm những trò vô bổ này nữa”.

“Ừm, không... không sao đâu...” Âu Dương Dĩ không ngờ Thu Hạ Hạ đến để xin lỗi mình, nhất thời cũng không biết phải nói gì. Nhưng khi cậu nghe cô nói sau này sẽ không tìm cậu nữa, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, có chút gì đó gọn lên, có chút cay đắng.

“Âu Dương Di, hai ngày nay mình đã gây ra cho cậu không ít phiền nhiễu, mình cảm thấy rất ân hận. Hộp com này, nếu cậu không để bụng thì hãy nhận lấy đi!” Thu Hạ Hạ nói rất thành khẩn, sau đó đưa hộp com trong tay ra trước mặt Âu Dương Di.

Âu Dương Di cúi đầu nhìn chăm chú vào hộp com ở trên đôi tay búp măng, mảnh mai. Đó là một hộp com bằng nhựa màu xanh, trên nắp có in hình nhân vật trong truyện tranh Shin đang khoe hông nhảy nhót, mùi thơm của thức ăn từ trong hộp com tỏa ra rất hấp dẫn.

Cậu nhóc này làm sao mà còn chưa nhận cơ chứ? Lẽ nào cậu ta nhìn ra manh mối gì? Trong lòng Thu Hạ Hạ đã có chút sốt ruột, đang định giục thì Âu Dương Di vươn tay ra nhận lấy hộp com.

“Cảm ơn cậu!” Môi Âu Dương Di khẽ cong lên, ánh mắt cười của cậu khiến Thu Hạ Hạ lầm tưởng ánh sáng của mùa hè đang quay ngược chạy đến mùa xuân. Cậu nói: “Những việc trước đây thì cho qua đi. Hy vọng sau này chúng mình vẫn là bạn”.

Thu Hạ Hạ cúi thấp đầu, chột dạ lảng tránh cái nhìn ám áp như mùa xuân của cậu. Nấn nỉ! Đừng có cười như thế với cô nữa! Báo hại cô trong lòng tự nhiên có chút tội lỗi trào lên. Thu Hạ Hạ ơi là Thu Hạ Hạ! Nếu muốn cái ngày mà kế hoạch “cưa cẩm” thành công đến sớm thì phải tỉnh táo lên một chút! Nhưng mà kế hoạch còn chưa kết thúc, kế sách muốn để cho Âu Dương Di mê mẩn cô còn chưa hoàn thành nên sau khi Thu Hạ Hạ thầm tự nhắc nhở, cô ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Di.

Thu Hạ Hạ vốn định nói với cậu những câu nghe bi đát, mùi mẫn hơn, hòng kiếm chút nước mắt sau đó cô cũng tốn chút nước bọt và cuối cùng thì rút lui một cách bi thảm. Nhưng lại không ngờ bị đôi mắt ám áp của cậu làm cho đầu óc trống rỗng. Đến lời thoại cũng quên sạch bách còn nói gì đến diễn cảnh bi thương đây? Thế là cô nói nốt câu “tạm biệt” hết sức thâm thương rồi hoảng sợ chạy mất. Giời ạ! Thu Hạ Hạ ơi là Thu Hạ Hạ! Cô đúng là cái đồ vô tích sự!

Âu Dương Di tay cầm hộp com, mắt nhìn chăm chăm vào Thu Hạ Hạ đang bước đi, ánh mặt trời giống như đang nhẹ nhàng tỏa sáng trên lưng cô, bóng đồ dài trên mặt đất.

Cô ấy cũng giống như những cô gái khác, đều muốn tiếp cận được với cậu, nhưng với mục đích là để giúp đỡ bạn bè. Cô thích nghĩ ra những cách kỳ quái để ép cậu tiếp xúc với cô, nhưng những cách đó đều là những trò đùa nhỏ vô hại, chẳng ảnh hưởng đến bất kỳ ai. Cô ấy tràn đầy nhiệt huyết, rất có nghĩa khí, không bao giờ thích giả tạo và rất có cá tính, về điểm này thì những cô gái “địu dàng” ở bên cạnh cậu có lẽ sẽ chẳng bao giờ làm được? Thực ra, cô ấy cũng không tồi chút nào.

Trong lòng Âu Dương Di có một cảm giác rất kỳ lạ, chính cái lúc mà cậu rung động muốn đuổi theo để chấp nhận hẹn hò với cô thì một anh chàng khác chạy vượt lên, nhân lúc cậu đang đỡ người ra, đã cướp mất hộp com ngon lành trong tay cậu.

“Thật là ghen tị với cậu đấy! Mỗi ngày đều có bao nhiêu cô gái chuẩn bị bữa trưa cho, khổ thân cho tôi, đến một cọng rau cũng chẳng có! Ông trời thật là chẳng công bằng chút nào cả!” Cậu bạn cướp hộp com đó là Kim Dục Duy, bạn cùng lớp và cùng trong đội bóng với Âu Dương Di. Cậu ta vừa cướp được hộp com đã vội nhảy sang một bên mở ngay ra, hai con mắt sáng lên: “Oa, thơm quá! Bao nhiêu là đồ ăn”. Kim Dục Duy không chần chừ bốc một miếng thịt hun khói bỏ vào miệng, nhai ngấu nghiến, hai mắt to tròn, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ sung sướng. “Quá ngon! Đúng thật là tuyệt hảo! Âu Dương Di, cậu có thể xem xét kết bạn với cô bé này xem sao. Như thế, ngày nào cậu cũng có thể ăn bữa trưa ngon lành rồi, ha ha!”

Lúc này Âu Dương Di mới kịp phản ứng lại, lập tức cướp lấy hộp com: “Này! Kim Dục Duy! Trả lại com cho tôi!”.

Kim Dục Duy tránh được, tiện thể bốc thêm được miếng dưa chuột xào bỏ vào miệng. Cậu Âu Dương Di này động tác rất nhanh, nhưng Kim Dục Duy cũng không tồi chút nào, dù gì cả hai cũng đều là trụ cột của đội bóng rổ!

Thấy “con sói” Kim Dục Duy lại còn muốn ăn tiếp, Âu Dương Di liền chạy lên giật lại, quát lên: “Này! Kim Dục Duy! Cậu đừng quá đáng thế! Đây là bữa trưa của tôi!”.

Kim Dục Duy vẫn cố tình bỏ thêm con tôm vào miệng, vừa nhai ngấu nghiến vừa nói: “Âu Dương Di, bình thường cậu có bao giờ nhận com của cô gái nào đâu? Hộp com này cậu cho lại tôi là được rồi. Ồi, cô gái này thật là tí mĩ, con tôm nào cũng bóc vỏ cẩn thận, khi nào mình mới có người nấu cho mình bữa com ngon như thế này đây?”.

Câu nói của Kim Dục Duy làm Âu Dương Di ngây người ra một lúc, đúng thật! Từ trước tới giờ chưa bao giờ cậu nhận com của một cô gái nào, vì sợ những phiền phức không đáng có, vậy thì tại sao cậu lại nhận com của cô ấy? Vì cô ấy không giống với các cô gái khác? Vì mục đích muốn tiếp xúc với cậu của cô ấy khác? Hay là vì ý nghĩa của hộp com này cũng khác?

Âu Dương Di đang chau mày suy nghĩ về vấn đề ở trong đầu, đột nhiên lại nghe thấy một âm thanh lạ ở bên cạnh. Âu Dương Di nhíu mày nhìn lại một cách đầy nghi ngờ.

Chỉ nhìn thấy Kim Dục Duy mặt mũi nhăn nhó, khom khom lưng, hai tay ôm lấy bụng, hai chân khép lại, run bần bật, miệng kêu đau oai oái, trông có vẻ rất là đau đớn. Hộp com rơi xuống đất, vỡ làm mấy mảnh, com rau đổ đầy ra mặt đất.

Âu Dương Di giật nảy mình vội chạy đến đỡ Kim Dục Duy dậy, đôi mắt tỏ vẻ rất lo lắng: “Dục Duy, cậu làm sao vậy?”.

Kim Dục Duy mặt nhăn nhó nhăn nhó ngẩng đầu lên, trán lấm tấm mồ hôi: “Tôi... tôi... tôi đau bụng”.

“Sao tự nhiên lại thế này? Hay cậu ăn phải cái gì đó mất vệ sinh?”

“Tôi... hộp com...” Kim Dục Duy đau quá đến nỗi nói không thành câu, bụng lại sôi ùng ục, vội vàng buông tay Âu Dương Dị ra, ôm bụng chạy như bay vào nhà vệ sinh.

Âu Dương Dị nhìn Kim Dục Duy đang chạy với ánh mắt đầy nghi hoặc, rồi hướng ánh mắt đó xuống đồng com rau ở dưới đất. Chắc không phải trò quỷ của nữ nhá đầu đó chứ?

Lúc này, tên tội phạm bị tình nghi số một của Âu Dương Dị đang nấp ở góc hành lang cạnh nhà vệ sinh nam, mắt chớp chớp nhìn chiếc đồng hồ trên tay, đang đếm thời gian.

Đã mười phút rồi, lẽ ra Âu Dương Dị phải ăn hộp com đó rồi chứ?

Để đề phòng sự cố, Thu Hạ Hạ đợi thêm ba phút nữa, sau đó xác nhận lại trong phòng vệ sinh nam ngoài “cậu ta” ra, sau khi không còn ai khác nữa, mới lên vào phòng vệ sinh nam. Để đề phòng trong khi thực hiện kế hoạch có người chạy vào, cô ấy còn chốt cửa của phòng vệ sinh, đồng thời còn treo tấm biển ghi rõ: “Nhà vệ sinh đang quét dọn, tạm ngừng sử dụng”.

Lần này, ngoài cô ấy ra, chắc chắn không còn ai có thể cứu được Âu Dương Dị nữa rồi! Cô ấy không tin kế hoạch lần này lại thất bại! Ha ha!

Thu Hạ Hạ cười khẩy một cái rồi tiến đến cái nhà vệ sinh tách biệt kia, sau đó dừng lại trước cánh cửa đang đóng, nói một cách dương dương tự đắc: “Âu Dương Dị, bữa trưa tôi làm cho cậu rất ngon phải không? Tôi “đặc biệt” làm cho cậu đấy!”. Cái giọng lại còn kéo dài hai từ “đặc biệt” nữa chứ.

“Ai đấy?” Anh chàng Kim Dục Duy đang “dời non lấp bể” trong nhà vệ sinh đột nhiên nghe thấy tiếng con gái, sợ đến nỗi suýt nữa không nói lên lời. Con gái sao lại chui vào nhà vệ sinh nam? Chắc không phải là “Ma nữ nhà vệ sinh nam” trong truyền thuyết xuất hiện đấy chứ? Không phải như thế chứ?

“Âu Dương Dị, lần này không dễ chịu lắm phải không? Trong hộp com đó tôi đã cho thêm ba liều thuốc. Tôi nói cho cậu biết, tôi đã đóng chặt cửa nhà vệ sinh rồi, ngoài tôi ra, không ai có thể cứu cậu! Nếu không muốn kéo giãn ruột của mình ra thì hãy ngoan ngoãn đồng ý hẹn hò với tôi đi! Chỉ cần cậu đồng ý kết bạn với tôi, tôi sẽ lập tức đưa thuốc giải cho cậu!” Lần này cô ấy không tin là cậu ta sẽ không đồng ý! Trừ phi cậu ta không muốn cái mạng đó nữa.

Hả? Hộp com ư? Thuốc ư? Kim Dục Duy nghĩ đến hộp com ban nãy, trong chốc lát đã hiểu ra tất cả. “Cậu là cô gái tặng hộp com đó ư?”, hại cậu ta vừa nãy còn nghĩ là trong nhà vệ sinh có ma nữ. Lát nữa quay lại sẽ kêu Âu Dương Dị nhất định không được tiếp xúc với cô ta, cô ta đúng thật là khủng khiếp.

Thu Hạ Hạ cũng thấy lạ. Gì cơ? Cái giọng nói này nghe lạ? Hình như không giống với giọng Âu Dương Dị cho lắm!

“Này, cho hỏi, cậu có phải là Âu Dương Dị không?”

“Không phải, tôi là Kim Dục Duy, bạn học của cậu ta.” Kim Dục Duy mặt nhăn như khi, bắt đầu cảm thấy hối hận khi cướp hộp com của Âu Dương Dị, đúng là mình không nên tham ăn quá.

“Gì cơ?”, thế còn tên Âu Dương Dị kia đâu? Cái người đang ngồi ở đây lúc này đáng lẽ ra phải là Âu Dương Dị mới phải chứ? Thu Hạ Hạ ngây người ra một lúc, sau đó cũng hiểu ra: “Là Kim... Kim... Dục Duy sao? Cậu đã ăn hộp com đó sao?”.

“Phải.” Kim Dục Duy mặt mày nhăn nhó, bụng lại đau một trận dữ dội.

Thu Hạ Hạ lập tức hiểu ra tất cả! Lần này lại để Âu Dương Dị thoát rồi! Thu Hạ Hạ tức đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không thể tin cái sự thất bại của mình lại thua.

“Bạn gì ở ngoài cửa ối...” Kim Dục Duy không nghe thấy âm thanh gì ở ngoài nữa, một chút lo sợ thoáng qua, “Bạn gì ối, xin bạn hãy để lại thuốc giải rồi hãy đi! Tôi với bạn không thù không oán, cậu hãy tha cho tôi đi mà!”.

“Giúp tôi nói với bạn Âu Dương Dị của cậu, tôi sẽ không bỏ qua lần này đâu!” Thu Hạ Hạ nói một cách giận dữ, sau đó ném gói thuốc giải ở cửa nhà vệ sinh: “Thuốc giải tôi để ở cửa đó, cậu tự đi mà lấy! Tôi đi đây!”.

Thu Hạ Hạ tức giận bước ra.

Cửa vừa mở, Thu Hạ Hạ đen đủi phát hiện ra có mấy nam sinh đang đứng chờ ở cửa nhà vệ sinh nam, cô bỗng chốc ngây người ra một lát không biết nên làm thế nào. Mấy nam sinh đó nhìn thấy cô nữ sinh bước ra từ phòng vệ sinh nam, cũng ngỡ người ra, sau đó nhìn cô với ánh mắt kỳ quái.

Thu Hạ Hạ sau khi lấy lại tinh thần lại cất cao giọng mắng mỏ: “Nhìn gì mà nhìn? Còn nhìn nữa là tôi bắt các cậu đến đồn cảnh sát đấy!”.

Người nên bị đưa đến đồn cảnh sát phải là cô mới đúng.

Tiết học thứ hai, tại phòng cắm hoa tập thể.

Căn phòng nằm ở phía bắc của tòa nhà hội đồng là phòng cắm hoa tập thể, nhưng trong phòng lại chẳng thấy có một bông hoa nào, mà toàn là đồ ăn vặt và một đồng tập chỉ bói toán, nếu gọi là phòng bói toán tập thể có lẽ mọi người còn tin hơn.

Thực ra đội cắm hoa này không phải là để học cắm hoa, trên danh nghĩa là một đội cắm hoa nhưng trên thực tế lại là một tổ chức nữ hào kiệt, chuyên

bảo vệ chính nghĩa, ngầm giúp đỡ các học sinh dạy cho “bọn ác bá” ở trong trường một bài học. Đội cắm hoa gồm có bốn thành viên, lần lượt là Đoàn Khanh Nhi, Lạc Phán Phán, Trương Nhã Tuyên và Thu Hạ Hạ. Bốn người họ... mà không, ba nữ sinh không cùng tuổi nhau đều có một trái tim nghĩa hiệp, vì vậy đã tự phát thành lập nên một nhóm hào kiệt. Còn riêng Trương Nhã Tuyên, cô ta là do Thu Hạ Hạ lôi vào, tính cách khá là dịu dàng hòa nhã, vì thế bình thường chỉ là giúp đỡ các công việc của đội cắm hoa, còn nói chung là không có nhiệm vụ gì.

Lúc này, ở chính giữa căn phòng, một chiếc bàn màu đỏ son đầy đồ ăn vặt, bốn cô gái ngồi quanh bàn, ăn uống, cập nhật tin tức gần đây, nói chuyện thật rôm rả.

Thành viên đầu tiên của đội cắm hoa – Lạc Phán Phán tự tin đầy mình nói: “Nhiệm vụ sắp tới của mình là bắt cái tên Giản Liên Hạo phải cam tâm “nôn” ra hết số tiền đã lừa được.”

Thành viên thứ hai của đội – Trương Nhã Tuyên hỏi: “Chính là cái tên Giản Liên Hạo yêu tiền đến phát điên, người khác mà nhìn cậu ta một cái cũng phải trả tiền, tên tiếng Anh là money, bút danh là RMB đó à?”

“Đúng!” Lạc Phán Phán gật đầu, ánh mắt đầy tự tin.

“Cool!” Thành viên thứ ba – Đoàn Liễu Nhi giờ ngón tay cái tỏ vẻ tán thành, sau đó nghĩ đến nhiệm vụ của mình, tự nhiên cũng cảm thấy tự đắc: “Còn nhiệm vụ của mình là cài tạo cái anh chàng Bạch Quân Hàn của trường Tri Hiền từ một cái xác ướp trăm năm lạnh giá trở thành một người bình thường có thân nhiệt 36,50 C”.

“Hay lắm, nhiệm vụ đầy thử thách, cẩn thận kéo nhiệt độ lại cao quá đầu, đốt cháy thành một con ngốc thì lại thảm.” Lạc Phán Phán mĩa mai bạn tốt của mình. Trước khi Đoàn Liễu Nhi nhảy dựng lên, Trương Nhã Tuyên đã kịp nhanh mồm nhanh miệng nói: “Nhiệm vụ của mình chính là làm sao cho thành tích của con heo ngu ngốc Hường Vũ Phàm đạt yêu cầu”.

“Bái phục! Cái tên đội sổ toàn trường Hường Vũ Phàm mà cậu cũng dám vượt qua thử thách.” Lạc Phán Phán hướng ánh mắt đầy khâm phục sang cô, giọng còn pha chút nhạo báng: “Nếu cậu có thể khiến cho con heo đầu óc bả đậu Hường Vũ Phàm đạt được yêu cầu, thì cậu có khả năng ghi được kỷ lục Guinness rồi”.

Ba thành viên đều đã nói xong dự định của mình, chỉ còn lại người cuối cùng. Thế là ánh mắt của ba người trước mặt lại hướng sang vật thể lạ giống như cái xác không hồn, bất động đang nằm dài trên một góc bàn.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào cái “xác chết” ấy, căn phòng lại rơi vào cái không khí tĩnh lặng đến đáng sợ. Ánh sáng mặt trời lan tỏa khắp phòng, thời khắc này thứ duy nhất hoạt động đó là những hạt bụi bay.

Một giây trôi đi...

Im lặng...

Mười giây qua đi...

Im lặng...

Ba mươi giây qua đi...

Vẫn im lặng...

Đến một phút trôi đi, cái “xác chết” ấy vẫn bất động.

Cuối cùng, Lạc Phán Phán với tính cách dễ kích động nhất, không nhẫn nại được nữa cầm một bông hoa trên bàn ném sang cái “xác chết” đó. Cái “xác chết” bị cánh hoa đập vào ấy chẳng còn chút sức lực ngẩng đầu lên nhìn Lạc Phán Phán, sau đó lại nằm sụp xuống.

“Này, Thu Hạ Hạ! Khi nào cậu mới thoát khỏi cái “xác chết” này? Bình thường chẳng phải cậu giống khi hon Đoàn Khanh Nhi sao?” Lạc Phán Phán lại ném thêm một bông hoa nữa.

Người được gọi là “xác chết” – Thu Hạ Hạ vẫn không có phản ứng gì, Đoàn Khanh Nhi bị gọi là khi, nhìn chằm chằm tức giận: “Lạc Phán Phán, ai nói mình giống khi? Mình tuổi con khi, không có nghĩa là mình cũng giống khi, cậu rõ chưa?”. “Con khi” hướng ánh mắt cầu cứu sang Trương Nhã Tuyên, tiện thể chêm thêm một câu: “Bình thường mình là thực nữ! Các cậu nói xem có đúng vậy không?”.

Trương Nhã Tuyên vốn có lòng muốn nói giúp cô ấy, nhưng khi cô nói ra câu này, Trương Nhã Tuyên lập tức lảng đi, giả vờ không nghe thấy gì. Xem ra mọi người đều có suy nghĩ giống nhau: Đoàn cô nương trông không giống khi, nhưng về cái tính cách này, đúng là không ai dám nói cô ấy không phải là bạn của khi.

“Con khi” cầu cứu không thành, liền tức giận lườm Trương Nhã Tuyên một cái, sau đó cùng bàn dân thiên hạ tập trung chú ý vào cái “xác chết”.

Trương Nhã Tuyên ngồi bên cạnh Thu Hạ Hạ thực sự không thể nhìn thêm được nữa, thế là dùng tay lay lay cô.

“Chuyện gì vậy?” Thu Hạ Hạ ngăn người quay đầu về phía mọi người.

“Câu hỏi này lẽ ra phải là bọn mình hỏi cậu mới đúng?” Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Thu Hạ Hạ, đồng thanh nói.

“Hả?” Thu Hạ Hạ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhưng vẫn cái dáng vẻ thất thần đó, “Mình làm sao?”.

“Hạ Hạ, sao tự nhiên hôm nay cậu như người mất hồn thế hả? Bọn mình đều nói về tình hình trong tuần này rồi, chỉ còn mỗi cậu chưa nói thôi đấy.” Lạc Phán Phán tỏ vẻ quan tâm nhìn cô, kiên nhẫn giải thích.

“Uhm...” Thu Hạ Hạ mệt mỏi đáp lại, sau đó ngồi thẳng dậy, thất vọng nói lên nguyên nhân về nỗi buồn của mình: “Nhiệm vụ tới đây của mình là khiến Âu Dương Dị phải hận mình, sau đó bắt Chung Ngọc Thanh xin lỗi Nhã Tuyên. Mình đã vạch ra bao nhiêu kế hoạch, nhưng đều thất bại rồi. Sự việc lần này là như vậy đây...”, Thu Hạ Hạ kể hết sự tình cho mọi người nghe, “Sau đó, chính xác là hôm nay, kế hoạch thứ hai của mình lại thất bại nữa rồi”.

“Thu Hạ Hạ, cậu đúng là xúi quẩy!” Nghe xong câu chuyện, Đoạn Khanh Nhi không chịu được liền nói.

“Mình cũng thấy như vậy.” Lạc Phán Phán gật đầu đồng ý, lần đầu tiên hai người này lại hiểu nhau như vậy.

“Này, các cậu đúng là chẳng có nghĩa khí gì cả!” Thu Hạ Hạ không biết tự lúc nào vênh mặt lên, nhìn chằm chằm vào mấy người bạn đang ngồi xung quanh cô, ném những lời cáo buộc. Ấy da, đúng là kết nhầm bạn mà!

“Hạ Hạ, mình ủng hộ cậu! Mình thấy cậu làm thế là rất đúng, chỉ có điều là cái tên Âu Dương Dị đó rất may mắn mà thôi!” Lạc Phán Phán vỗ vai an ủi Thu Hạ Hạ.

“Thực ra mình thấy cách cậu làm không đúng đâu.” Trương Nhã Tuyên im lặng một lát rồi nói, câu nói này của cô đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Vậy thì mình phải làm thế nào?” Thu Hạ Hạ giống như người sắp chết đuối vớ được cọc, mắt sáng lên, không chịu được liền hỏi.

“Này, ghé sát tai đây...” Trương Nhã Tuyên làm ra vẻ bí mật lắm.

Ba cô gái tò mò vội vàng chụm đầu vào nhau.

Thực tế thì ý kiến của Trương Nhã Tuyên cũng không có gì là thần bí cả. Cô ấy chỉ kiến nghị rằng tốt nhất Thu Hạ Hạ nên đi tìm Âu Dương Dị để nói chuyện. Nếu thực sự không được, chỉ có thể dùng sắc đẹp để dẫn dụ thôi. Dĩ nhiên vẻ đẹp của cô không bằng những người con gái khác trong trường song đây là giải pháp cuối cùng.

Do vậy, Thu Hạ Hạ quyết định nghe lời của Trương Nhã Tuyên, đi tìm Âu Dương Dị nói chuyện thêm một lần nữa. Do Thu Hạ Hạ lo lắng vì chuyện hộp cơm ngày hôm qua mà Âu Dương Dị từ chối lời mời của cô, nên cô quyết định tìm lúc không có ai, ngấm hạ “chiến thư”.

Ví dụ giống như bây giờ, tất cả các học sinh đều tham gia giờ thể dục giữa giờ, đây là một cơ hội tốt để ra tay.

Thu Hạ Hạ cầm “chiến thư” đã được chuẩn bị từ trước, trên đường đi thi linh hoạt tránh các học sinh trực nhật đi kiểm tra các lớp học, nhẹ nhàng cẩn thận bước vào lớp của Âu Dương Dị.

“Phù... Hôm nay sao mà nhiều học sinh trực nhật đến thế, làm mình tránh một chết đi được...” Thu Hạ Hạ dựa vào cửa sau của lớp học thở hổn hển, phàn nàn từng lời từng chữ một.

Sau khi thở phào một cái, Thu Hạ Hạ lập tức bắt đầu tìm chỗ của Âu Dương Dị trong một đồng chỗ ngồi, giờ thể dục giữa giờ đã được một nửa rồi, cô phải làm nhanh lên mới được, sau một hồi hỗn loạn, cuối cùng thì Thu Hạ Hạ cũng đã tìm thấy chỗ ngồi của Âu Dương Dị.

“Chiến thư để ở chỗ nào thì tốt đây?” Thu Hạ Hạ ngồi xuống chỗ của Âu Dương Dị, do dự nhìn trên mặt bàn rồi lại nhìn vào trong ngăn kéo.

Nếu như để trên mặt bàn thì gió sẽ thổi bay mất. Ngộ nhỡ để cho mấy đứa con gái nhìn thấy, cũng rất có thể... Không được, như thế rất có khả năng họ sẽ trực tiếp xé đi mất, như thế sẽ khiến cho cô một mình đợi trong công viên tới hôm đó đến chết mất! Điều đó kết luận rằng, để trên mặt bàn rất không an toàn. Chỉ có thể để trong ngăn bàn, chỉ cần Âu Dương Dị không ngốc đến nỗi để cho người khác lục đồ đạc trong ngăn bàn của mình, như vậy chắc chắn cậu ta sẽ nhìn thấy.

Nghĩ như vậy, Thu Hạ Hạ lôi sách trong ngăn bàn ra, muốn để “chiến thư” vào trong đó, nhưng đột nhiên có một vật gì nhỏ nhỏ từ trong chồng sách rơi ra, cái đồ vật đó trong không trung phát ra ánh sáng kỳ lạ, sau đó rơi xuống dưới đất, vang lên một thứ âm thanh trong trẻo.

Thu Hạ Hạ nghi hoặc nhìn cái vật đang nằm trên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng nhặt lên.

Cái đó giống như một cái huy hiệu, hình dạng mặt trăng tròn làm bằng đồng, bên trên có khắc hình dao lưỡi liềm, phía cuối hình dao lưỡi liềm đó có khắc một chữ “tử” có hình giống một giọt máu.

“Đây là cái gì? Huân chương kỷ niệm của trò Anime chăng? Âu Dương Dị thích sưu tầm cái này hay sao?” Thu Hạ Hạ thì thầm, lật đi lật lại để xem cái huy hiệu đã mấy lần, cảm thấy không có hứng thú gì cả, liền bỏ lại vào trong ngăn kéo, sau đó tiếp tục tìm một chỗ an toàn trong ngăn kéo để bỏ “chiến thư” vào trong đó.

Trong lúc Thu Hạ Hạ đang cố gắng tìm thì những âm thanh cười nói chế giễu từ đằng sau truyền tới làm cho cô ấy sợ đến nỗi ngã cả ra sàn nhà.

“Thu Hạ Hạ, hình như cô rất thích làm những việc không chút quang minh chính đại này nhỉ.”

Thu Hạ Hạ từ mặt đất bò dậy, cố gắng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú, nụ cười ảm áp ngay trước mặt. Tiểu tử đáng chết, làm gì mà cao thế không biết? Mẹ anh ta trong lúc mang thai anh ta, chắc chắn không có việc gì làm nên thường ăn mía! Nói cho cùng, trong lòng Thu cô nương vẫn không phải là đồ kỵ với người cao hơn một mét tám kia, mà cô ấy lại chỉ khiêm tốn ở 1 mét 60, mà lại còn dùng cái phương pháp làm tròn để tính...

“Âu Dương Dị, cậu cho rằng tôi thích làm những việc này sao? Nếu như ngay từ lúc đầu cậu đồng ý hẹn hò với tôi, bản cô nương đã không đến tìm cậu như vậy!” Thu Hạ Hạ giọng điệu bức tức chỉ vào mũi cậu mà nói.

Âu Dương Dị tưởng như vẫn còn nguyên sự tức giận đến chết người, nhưng lại nở một nụ cười hiền hòa, những âm thanh liên tiếp tuôn ra ảm áp giống như dòng nước: “Dựa vào cách nói của cậu, trong thời gian tới cậu cũng phải đến làm phiền tôi? Thực chất tôi không có gì để nói, chỉ cần Thu Hạ Hạ cậu không cố ý làm cho người khác hiểu nhầm là đang theo đuổi tôi, vậy thì cậu có thể tiếp tục kế hoạch của mình”. Ý nghĩa trong lời nói là như thế, đại thiếu gia Âu Dương Dị cậu cũng không có ý định đồng ý hẹn hò với cô ấy.

Giờ thể dục giữa giờ đã kết thúc, âm thanh của từng đoàn người lên lớp trong sân thể dục truyền tới, trong thâm tâm Thu Tiểu Tường mặc dù không cam tâm, nhưng cũng hiểu được rằng nơi này không dễ dàng ở lại lâu, do vậy thờ phỉ phỉ đưa “chiến thư” trong tay đến trước khuôn mặt tuấn tú có nụ cười hiền hòa kia, sau đó bức tức rời đi.

Thư thách đấu

Đồng chí Âu Dương Dị, do bất mãn với sự thờ ơ của cậu trong những ngày qua đối với kế hoạch theo đuổi của tôi, bản cô nương quyết định đàm phán với cậu. Hẹn cậu đúng 8 giờ tối nay đến bên hồ nước công viên Thủy Tinh. Đương nhiên, nếu như cậu thấy mình là một con rùa rụt đầu thì cậu có thể không tới.

Người thách đấu: Thu Hạ Hạ

Ha ha, sự việc dường như ngày càng trở nên thú vị đây.

Đôi mắt của Âu Dương Dị hướng về cái thân hình mảnh mai đang đi xa dần ở ngoài cửa sổ, đôi môi nở một nụ cười không biết là vui hay buồn.

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Âu Dương Dị,

cậu còn nói lắm hơn cả bố mình!

“Con về rồi ă!”

Sẩm tối, Thu Hạ Hạ buồn bã trở về nhà.

Kế hoạch “cưa cẩm” Âu Dương Dị của cô cảm thấy vô cùng chán nản.

“Hạ Hạ, sao rồi? Giọng con làm sao mà nghe chẳng có chút thần khí gì cả thế hả?” Mẹ cô đang ở trong bếp tay cầm dầu lạc, tay cầm bàn sản bỗng thò đầu ra hỏi han với vẻ quan tâm.

Ông Thu đang đọc báo ở trong phòng khách cũng ngẩng đầu lên khỏi tờ báo, nhìn con gái.

“Không có gì ạ! Chỉ là con ở trường gặp mấy chuyện không vui thôi ạ. Bố mẹ đừng lo, qua mấy ngày nữa là không sao đâu!” Thu Hạ Hạ chán nản đi tới trước ghế sofa, vứt ba lô vào một góc.

“Không có chuyện gì thì tốt! Con lớn rồi, có rất nhiều việc phải tự mình học cách xử lý.” Mẹ cô nói xong lại chú tâm vào việc nấu ăn.

Thu Hạ Hạ ngồi bên cạnh bố, mắt nhìn vào tờ báo trong tay ông: “Bố đang đọc cái gì thế ạ? Không phải là đang xem tin tức lá cải về mấy cô mình tình xinh đẹp đấy chứ?”

Bố cô cuộc tròn tờ báo gõ vào đầu cô, cười chảy cả nước mắt rồi nằng: “Con nha đầu thối này, chỉ có nói hồ đồ không à! Bố già ngần này tuổi rồi còn đưa bố ra làm trò cười.”

“Già đâu mà già ạ! Bố vẫn trẻ chán! Bố ơi, dạo này có tin tức gì mới hả bố?” Thu Hạ Hạ tiện tay lấy tờ báo trên đầu, mở ra đọc.

“Báo đưa tin là có một tên sát nhân rất tàn bạo đã đến thành phố Mộng Hoan của chúng ta. Mục tiêu của tên sát nhân đó là nhắm vào những nữ sinh hay đi về muộn. Hắn thường bắt họ đưa tới công viên, sau khi đánh đập một hồi thì giết chết. Người ta cũng nói rằng tên sát nhân này đã giết 8 nữ sinh rồi, ba trong số đó là học sinh cấp hai, năm người còn lại là học sinh cấp ba. Hạ Hạ, sau này con ra ngoài muộn thì phải cẩn thận một chút.” Bố cô không quên cảnh báo.

“Vâng. Con biết rồi! Nhưng tên sát nhân này đúng là đồ biến thái! Mấy cô bé học sinh ấy không thù không oán với hắn, tại sao hắn lại bắt bố đánh đập người ta? Cuối cùng lại còn giết người ta nữa! Nghĩ đến tên sát nhân đó đang lẩn trốn tại thành phố Mộng Hoan xinh đẹp của chúng ta là con cảm thấy rất kinh sợ.” Thu Hạ Hạ xoa xoa hai cánh tay đang thi nhau nổi da gà.

“Vi thể buổi tối nếu không cần thiết phải ra ngoài thì con cố gắng đừng đi, trong trường hợp phải đi thì phải tìm ai đó đi cùng. Trên báo còn nói tên sát nhân ấy rất kỳ lạ, mỗi lần gây án xong, hắn đều để lại một chiếc huy hiệu bằng đồng trên thi thể nạn nhân.”

Huy hiệu bằng đồng? Một đoạn ký ức chợt chậm chậm lướt qua trong đầu Thu Hạ Hạ, mặt cắt không còn giọt máu, tay cô không ngừng run lên lật bên ngoài tờ báo, tiếng cô cũng run run hỏi bố: “Bố, mẩu tin... đó... nằm... ở đâu?”

Bố cô cầm tờ báo, giờ đến bài báo có ảnh và bài viết mẩu tin đó, chỉ cho con gái xem: “Đây, là bài báo này đây.”

Ánh mắt nhìn theo hướng bài báo bố chỉ, trong lòng Thu Hạ Hạ bất an như thể có hàng vạn con ngựa đang chạy loạn lên. Nhưng khi mắt cô nhìn thấy ảnh chiếc huy hiệu to bằng đồng đó thì tay cô và trong lòng cô không còn run rẩy nữa.

“Ăn cơm thôi!” Tiếng mẹ cô trong bếp vang lên.

“Hạ Hạ, chúng ta đi ăn cơm đi con!” Ông Thu kéo tay cô, vừa chạm vào tay cô thì đột nhiên dừng lại, ông nhìn con gái với ánh mắt hoảng hốt: “Hạ Hạ, sao tay con lạnh vậy? Sắc mặt tại sao lại trắng bệch ra thế này?”

Hạ Hạ mặt trắng bệch, không nói, mắt lộ rõ vẻ bàng hoàng nhìn vào ảnh trong bài báo, toàn thân lạnh toát.

Chiếc huy hiệu bằng đồng, bên trong có in hình trăng tròn, phía trên khắc hình cái liềm, đuôi liềm khắc một chữ “tử” màu đỏ thẫm của máu.

Vì mẩu tin tức đáng sợ đó, Thu Hạ Hạ không hề cảm thấy ngon miệng trước bàn thức ăn đầy ắp các món cao lương mỹ vị ngon lành, vì thế cô và vội nẩy miếng cơm trắng rồi lấy cốc giảm cân lỉnh vào trong phòng.

“Con gầy gò xương rồi còn bày đặt giảm cân cái nỗi gì hả? Lẽ nào con muốn đi làm diễn viên đóng vai Bạch Cốt Tinh?”

Tiếng đai đi đai lại của mẹ cô cứ như âm thanh của ma quỷ xuyên thủng tai văng vẳng theo cô khiến cô sợ hãi đóng sập cửa rồi khóa trái để thoát khỏi âm thanh ấy.

Sau khi bình tĩnh lại, bài báo và hình ảnh của mẩu tin trên báo lại xuất hiện trong đầu Thu Hạ Hạ. Cô sợ hãi, liên tục so vai rụt cổ, hít thở sâu sau đó tay run rẩy gọi điện cho bạn chí cốt.

“Nhã Tuyên, cậu có xem báo mới hôm nay không?”. Đầu dây bên kia thông, Thu Hạ Hạ lập tức hỏi không cần biết người nghe có phải là Trương Nhã Tuyên hay không.

“Có! Hạ Hạ, giọng cậu hôm nay nghe kỳ lạ thế, có phải có chuyện gì không?”. May mắn thay, người nghe điện là Trương Nhã Tuyên.

“Nhã Tuyên, cậu có đọc bài báo viết về tên sát nhân và chiếc huy hiệu bằng đồng không?” Thu Hạ Hạ hỏi mà không ngừng run rẩy.

“Có! Mẩu tin trang nhất, quan trọng như thế, mình chắc chắn là phải đọc rồi.”

“Nhã Tuyên... Cái huy hiệu bằng đồng đó, mình có từng nhìn thấy... Mình... mình có nhìn thấy nó ở ngoài đời thật.”

“Hả?” Tiếng kêu kinh ngạc của Trương Nhã Tuyên ở đầu dây bên kia, sau đó là tiếng hỏi gấp gáp: “Cậu nhìn thấy ở đâu?”.

“Mình...” Thu Hạ Hạ do dự một giây rồi nói ra hết những lo nghĩ trong lòng: “Hôm nay lúc đưa “chiến thư” cho Âu Dương Dị, mình nhìn thấy trong ngăn bàn của cậu ta... Nhã Tuyên... cậu nói thử xem có khi nào Âu Dương Dị chính là tên sát nhân đó?”.

Đầu bên kia im lặng vài giây, Thu Hạ Hạ chờ mãi đâm phát hoảng liền hỏi: “Nhã Tuyên, tại sao cậu không nói gì? Có chuyện gì sao?”.

“Hạ Hạ!”, vài giây im lặng trôi qua, Trương Nhã Tuyên bắt đầu nói: “Cậu có chắc chính là cái huy hiệu đó không?”.

“Mình chắc chắn!” Thu Hạ Hạ trả lời không chút do dự.

“Cũng chắc chắn là ngăn kéo của Âu Dương Dị?”

“Chắc chắn 100%!”

Bên kia lại im lặng, một lúc sau, Thu Hạ Hạ mới nghe thấy tiếng của Trương Nhã Tuyên: “Mình nghĩ chuyện này tốt nhất là gọi cả nhóm mình đến, mọi người cùng nhau thảo luận. Hạ Hạ, cậu thấy thế có được không?”.

Đến cái lúc này rồi còn có thể không được ư?

Sát cửa sổ trong cửa hàng kem có tên Măng Quả Đa Đa (Tên gọi này cũng chỉ một loại sữa chua uống có thêm xoài – ND), ngồi vây xung quanh một chiếc bàn là bốn cô gái trẻ trung xinh đẹp đang chụm đầu lại với nhau. Sau khi nghe ngóng tí mĩ, một lát sau, bốn cái đầu tách ra, mỗi người mang mỗi vẻ mặt khác nhau.

“Cool! Một kẻ giết người rất có cá tính! Nếu đó thực sự là Âu Dương Dĩ thì mình còn muốn được chụp ảnh cùng cậu ta nữa cơ!” Đoạn Khanh Nhi thốt lên với khuôn mặt và ánh mắt lộ đầy vẻ ngưỡng mộ.

Lạc Phán Phán tát nhẹ lên má Đoạn Khanh Nhi, “Đoạn cô nương, cái tên sát nhân đó, không phải là các anh chàng sát thủ đẹp trai, lạnh lùng trong mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm lãng mạn đâu, OK?”.

Trương Nhã Tuyên lí trí đưa ra suy nghĩ và ý kiến của cô, “Mình nghĩ, nếu Âu Dương Dĩ chính là tên sát nhân ấy thì Hạ Hạ, tốt nhất là cậu bỏ ngay kế hoạch lần này đi rồi sau đó gặp gỡ, tiếp xúc với cậu ta ít thôi, sự an toàn của bản thân rất quan trọng.”

Thu Hạ Hạ mặt mày đau khổ: “Nhưng mình đã đưa “chiến thư” cho cậu ta rồi, hẹn cậu ta 8 giờ tối nay ở bên đài phun nước trong công viên Thủy Tinh chờ mình.”

“Thế cậu vẫn muốn đi phải không?” Đoạn Khanh Nhi nghiêng đầu nhìn Thu Hạ Hạ về quan tâm

“Mình cũng không biết nữa!” Thu Hạ Hạ không ngừng tỏ ra khổ sở.

“Mình nghĩ tốt nhất là đi gặp. Các cậu thử nghĩ xem, bây giờ cũng không chắc Âu Dương Dĩ có phải là tên sát nhân đó không? Hoặc nếu Âu Dương Dĩ đúng là tên sát nhân thì chẳng phải những học sinh nữ trường mình đang gặp nguy hiểm sao? Mình nghĩ nếu có thể, tốt nhất là nên điều tra rõ ràng xem Âu Dương Dĩ có phải chính là tên sát nhân đó hay không. Mình thấy chúng ta không nên bàn lùi nữa, nhóm mình thành lập ra không phải để bảo vệ chính nghĩa hay sao?” Lạc Phán Phán đưa ra ý kiến của mình.

Ba người còn lại im lặng một lát, sau đó Trương Nhã Tuyên cất lời: “Mình đồng ý với Phán Phán.”

Đoạn Khanh Nhi cũng gật đầu: “Mình cũng đồng ý.”

Tiếp đó ánh mắt mọi người dừng lại ở Thu Hạ Hạ, mấy cô cùng đồng thanh hỏi: “Hạ Hạ, ý cậu thế nào?”.

Thu Hạ Hạ nhìn mọi người đang nhìn mình, nghĩ một chút rồi cũng gật đầu: “Mình cũng đồng ý. Thế bây giờ chúng ta chuẩn bị một chút cho cuộc hẹn, còn không đầy một tiếng nữa là 8 giờ rồi.”

“OK!” Lạc Phán Phán gật đầu rồi thận trọng nói: “Mấy người chúng ta cũng đi chuẩn bị chút đồ phòng vệ, lát nữa bọn mình sẽ đứng cách cậu không xa để bảo vệ cho cậu.”

“Được! Vậy mỗi người chúng ta cũng nên tự chuẩn bị một chút!” Bốn cô cùng đứng dậy rất ăn ý.

Gió buổi tối hiu hiu, trời đầy sao lấp lánh, tiếng côn trùng kêu rả rích từ trong đám cỏ. Ánh trăng sáng, trong như thủy ngân mềm mại tựa tấm lụa sa-tin tràn ngập khắp công viên, chiếu sáng đài phun nước ở trung tâm công viên. Dòng nước phun ra từ đài phun như những giọt pha lê lấp lánh, nhảy múa trong không trung rồi rơi xuống như những nàng tiên xinh đẹp giáng trần, phát ra những thanh âm tí ta tí tách ở đây hồ.

Ở trước đài phun nước, một cô gái xinh xắn đứng cạnh chàng trai khôi ngô tuấn tú, một dòng sông trắng ngập tràn soi sáng hai người, soi tỏ gương mặt thánh thiện của họ.

“Âu Dương Dĩ, cậu nhất định không thể hẹn hò với mình sao? Mình bảo đảm sẽ không giống như đám con gái hay quần lấy, gây phiền nhiễu cho cậu đâu. Chỉ cần Chung Ngọc Thanh nói một câu xin lỗi, mình sẽ chia tay cậu ngay tức khắc! Mình bảo đảm khi cậu hẹn hò với mình, cậu sẽ không phải chịu bất cứ tổn thất nào!” Cô gái cất tiếng nói, âm thanh nhẹ như gió thoảng trong đêm tối.

“Nhưng hẹn hò cùng cậu thì mình cũng chẳng có lợi gì, có đúng vậy không?” Âu Dương Dĩ cười dịu dàng, cậu cười, mắt cậu cũng cười. Nhưng Thu Hạ Hạ bị ám ảnh bởi bài báo nên nụ cười dịu dàng đó biến thành nụ cười toan tính, quỷ quyết. Cô không thể không nghĩ tới chiếc huy hiệu bằng đồng đó, cái huy hiệu đó sau này sẽ tự động ở trên thi thể cô gái bị đánh đập rồi bị giết chết. Cô kìm nén một cơn rung mình, sau đó nhìn Âu Dương Dĩ với ánh mắt phòng vệ, một tay nắm cổ áo, một tay nắm chặt bình xịt phòng kẻ xấu ở trong túi, giọng run rẩy hỏi: “Cậu... cậu cần cái gì... cái gì có lợi?”.

Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cô, Âu Dương Dĩ cười rất vui vẻ: “Cậu yên tâm! Mình không có hứng thú với Thái Bình Công Chúa.”

“Âu Dương Dĩ, có phải là cậu tìm...” Tâm trạng thất thường của Thu Hạ Hạ khiến cô xúc động thốt ra nửa chừng rồi im bật bởi vì hai chữ “sát nhân” lại vừa thoáng qua trong tâm trí cô.

“Gi cơ?” Nụ cười trong mắt Âu Dương Dĩ tắt dần, tối nay cô ấy có vẻ rất kỳ lạ.

“Ồ... không... không có gì...” Thu Hạ Hạ vội vàng lắc đầu, xua tay cười giả ngốc sau đó đổi chủ đề: “Này... Âu Dương Dị, cậu có thể nói lý do cậu không muốn hẹn hò với mình không?”. Mắt cô thì nhìn Âu Dương Dị nhưng trong đầu lại nghĩ đến tên sát nhân mà báo chí đã đưa tin. Càng cố ép bản thân không nghĩ nữa thì những câu chữ trong bài báo ấy lại càng hiện ra trong đầu cô. Đặc biệt là chiếc huy hiệu bằng đồng lúc ẩn lúc hiện trong tâm trí như thể nó sợ cô quên mất nó không bằng.

“Không thể!” Cậu trả lời rất thẳng thừng.

“Ồ... Thế thôi vậy...” Tiếp theo phải nói gì đây? Ánh mắt cầu cứu “chi viện” của Thu Hạ Hạ nhìn về phía vườn hoa cách đài phun nước không xa.

Âu Dương Dị cũng nhìn theo hướng cô vừa nhìn, thấy kỳ lạ liền hỏi: “Cậu đang nhìn cái gì thế?”.

Thu Hạ Hạ sợ quá liền thu ánh nhìn lại, hoảng hốt lắc đầu: “Không có! Không có! Mình không nhìn gì hết!”.

Không có mới lạ! Âu Dương Dị nhìn biểu hiện khả nghi của cô sau đó lại nhìn về phía vườn hoa, rồi lại quay lại nhìn Thu Hạ Hạ, chau mày quan tâm hỏi: “Hạ Hạ, có phải có chuyện gì đúng không?”.

Trong đầu Thu Hạ Hạ chỉ toàn nghĩ đến tên sát nhân và huy hiệu bằng đồng, đầu cô cúi thấp, không ngừng lắc mà không để ý thấy ngữ khí quan tâm và sự lo lắng trong mắt Âu Dương Dị.

“Hạ Hạ, nhìn mình này.” Âu Dương Dị đặt đầy đặn của mình lên vai cô.

Một cảm giác ấm áp từ trong lòng cậu truyền tới trái tim cô, cô ngẩng mặt lên nhìn về tuổi trẻ, sinh động còn sáng hơn cả ánh trăng của cậu. Gió thổi làm bay mái tóc dài của cô, hàng vạt sợi đen tuôn chảy như từng đợt sóng tuôn trên dòng suối trắng.

Mắt cậu nhìn xuống, ánh mắt ấm áp nhìn cô, đôi mắt đen láy trong màn đêm ánh lên những tia sáng khác thường. Ánh mắt chảy ngầm bên trong như những đợt sóng dịu dàng hơn cả ánh trăng. Những cơn gió đêm thổi bay làn tóc mái mềm mại, làm lộ vầng trán cao của cậu. Dưới ánh trăng, gương mặt cậu tỏa ra ánh hào quang, thần thái giống như thiên thần.

“Hạ Hạ, thực ra chúng ta không thể hẹn hò nhưng vẫn có thể làm bạn. Cậu có tâm sự gì có thể kể cho mình.”

Giọng cậu nhẹ nhàng, ấm áp theo gió lướt bên tai cô. Cô say mê ngắm cậu, trong suy nghĩ của cô, ngoài người con trai có khuôn mặt anh tuấn và nụ cười ấm áp này ra, tên sát nhân hay huy hiệu bằng đồng gì đó đều đã bay đến nơi cách xa hàng ngàn hàng vạn dặm rồi.

Ánh mắt cậu bỗng dịu dàng lạ thường, bàn tay đầy đặn và có hậu nhẹ nhàng chạm lên những sợi tóc mềm mượt của cô...

Bỗng nhiên âm thanh của cành, lá cây rung dữ dội vang lên từ phía cây dây leo mọc giữa vườn hoa

Thu Hạ Hạ giật mình, lập tức nhảy ra cách Âu Dương Dị ba bước, mắt vô thức nhìn về phía vườn hoa, má đỏ bừng.

Âu Dương Dị cũng nhìn về phía vườn hoa sau đó nhìn sang Thu Hạ Hạ ánh mắt nghi ngờ: “Lại cái gì nữa thế?”.

Tựa hồ như Âu Dương Dị vừa thốt lên thì Thu Hạ Hạ nói ngay: “Hình như... hình như là trời nổi gió rồi...”.

“Bên đó có cái gì vậy nhỉ?” Âu Dương Dị lại nhìn về phía vườn hoa.

“Tuyệt đối không có gì! Thật sự là không có gì!” Ngữ khí lập cập của cô khiến cho Âu Dương Dị không nén nổi phải nhìn vào mắt cô.

Không có gì mới là lạ!

Trong vườn hoa, ba cô gái nấp dưới cây hoa dây leo, một cô trong số đó bị hai cô còn lại ép “dệt lét” giống như cái bánh kẹp kem. Trên đám cỏ ở xung quanh rải đầy những lá “dụng cụ phòng kẻ xấu” lấy trộm từ nhà mang ra đây như: chổi, chảo, giấy lau sàn và đến cả dép lê cũng được trưng dụng nốt.

“Đoạn Khanh Nhi! Không phải đã bảo cậu đừng động đây nữa hay sao?” Đứng cạnh Đoạn Khanh Nhi, Lạc Phán Phán che miệng Khanh Nhi, hạ giọng trách móc, “Đừng có động đây! Và cũng đừng gây ra tiếng động gì nữa đây! Biết chưa hử?”.

Đoạn Khanh Nhi gật đầu một cách khó khăn.

Nói đến đây, Lạc Phán Phán mới buông tay, bọn họ lại tiếp tục quan sát hai người đang đứng trước đài phun nước.

“Âu Dương Dị, nếu chúng mình làm bạn thì cậu sẽ giúp mình có phải không? Thì là sự giúp đỡ giữa những người bạn với nhau ấy, chờ đến lúc Chung Ngọc Thanh nói xin lỗi, chúng mình lại trở về với tư cách bạn bè, có được không?” Thu Hạ Hạ sợ Âu Dương Dị phát hiện ra các bạn cô đang nấp trong vườn hoa, vội vàng kéo tay áo của cậu rồi nói to chuyển chủ đề nhằm đánh lạc hướng cậu.

Âu Dương Dị lúc này mọi sự chú ý đều tập trung vào cánh tay đang kéo tay áo cậu, rồi dứt khoát từ chối lời đề nghị của cô: “Không được.”

“Tại sao? Không phải cậu nói là chúng ta có thể làm bạn sao?” Thu Hạ Hạ hỏi với vẻ không hài lòng, tên sát nhân cũng tạm thời biến mất khỏi suy nghĩ của cô.

Nụ cười dịu dàng trên môi Âu Dương Dị nhạt dần, nỗi buồn từ đáy mắt cậu thoáng qua, một tiếng thở dài nhẹ tựa không khê thoát ra từ miệng cậu, không đợi Thu Hạ Hạ nghe được thì đã bị gió thổi bay đi mất. Cậu nhìn thẳng vào cô, nói nghiêm túc: “Việc kết bạn và đồng ý giúp đỡ là hai việc hoàn toàn khác nhau. Mình không muốn gặp phiền phức.”

Thu Hạ Hạ ngẩn người khi nhìn thấy thần sắc không giống ngày thường của cậu. Nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt của cậu ấy là thế nào? Không phải cậu ấy vừa thở dài sao? Đầu mới là con người thật của cậu ta?

“Bốp!”

Thu Hạ Hạ còn chưa thoát ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ thì lại có âm thanh vang lên từ phía vườn hoa.

“Có cái gì ở đó vậy nhỉ?” Âu Dương Dị quay đầu nhìn.

Thu Hạ Hạ sợ xanh mặt mèo, đưa tay xoay đầu Âu Dương Dị quay lại: “À! Chắc là có con côn trùng ở trên lá cây rơi xuống đất đấy.”

“Con côn trùng to chừng ấy nhì...”

“Đứng! Đứng! Ha ha!” Thu Hạ Hạ được thể “cười hô”, trong lòng thầm rủa mấy cô bạn: Mấy đứa nha đầu thói đáng chết này đến để bảo vệ cô hay là đến để gây thêm rắc rối cho cô nữa không biết?

Trong vườn hoa, mấy đứa “nha đầu thói đáng chết” bị Thu Hạ Hạ rủa thầm cũng đang bâu lại, tròn mắt mắng Đoạn Khanh Nhi: “Cậu sao thế hả? Không phải đã nói là cẩn thận một chút, đừng có gây tiếng động gì rồi hay sao hả?”

“Muỗi nó cắn mình!” Đoạn Khanh Nhi cầu nhàu, “Đương nhiên là mình phải đập chết nó chứ! Các cậu nghĩ mà xem, muỗi là loài động vật ác ôn thích truyền bệnh! Nói có sách mách có chứng, mỗi năm có 700 triệu người bị nhiễm các bệnh do muỗi truyền. Cứ 17 người thì có 1 người bị nhiễm bệnh truyền nhiễm do muỗi đốt. Các cậu thấy đấy, mình “cute” thế này, lại còn quyen rũ cho nên bị con muỗi...”

“Im ngay! Nếu không muốn bị dán băng dính!”

Ánh mắt của ba cô lại đổ dồn vào hai con người đang đứng trước đài phun nước.

“Da cậu cũng không đến nổi nào nhỉ?”

“Gi cơ?” Thu Hạ Hạ nhất thời không hiểu tại sao Âu Dương Dị đang từ chuyện côn trùng lại nhảy sang chuyện da dẻ.

Âu Dương Dị khẽ liếc mắt nhìn bàn tay đang ôm má mình, tình nghịch chế giễu: “Mình thấy tay của cậu hình như rất thích mặt mình, cứ như không thể nào rời xa được.”

Thu Hạ Hạ sững người, lập tức nhảy xa ra ba bước, hai má đỏ rực.

“Âu Dương Dị...”

Thu Hạ Hạ vừa định nói điều gì đó thì bị Âu Dương Dị ngắt lời: “Mình không thể đồng ý làm bạn trai của cậu, cậu nên về nhà đi!”

“Mình không thể bỏ cuộc đâu! Mình sẽ quấy nhiễu khiến cậu chịu không nổi, cho đến khi cậu gật đầu đồng ý hẹn hò với mình!” Thu Hạ Hạ cứng đầu, nói chắc như đinh đóng cột.

Âu Dương Dị cười mỉm rồi nói: “Tùy cậu! Có cần mình đưa cậu về nhà không?”

“Không cần!”

Sau khi nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Âu Dương Dị khi thấy phản ứng có phần hơi kịch liệt vừa rồi của mình, Thu Hạ Hạ mới giật mình liền nhanh chóng chống chế, “Nhà mình gần thôi, mình tự về là được rồi.” Gần cái gì mà gần! Từ nhà cô đến chỗ này tíc tắc cũng phải đến 3 cây số. Nói cho cùng thì cô sợ cậu chính là tên sát nhân, sợ trên đường về nhà sẽ lóe cô vào một con hẻm tối nào đó, “rắc” một cái giải quyết xong cô. Rồi ngày mai cô sẽ được cái vinh hạnh lên trang tin “hot”, đồng thời trên thế giới này sẽ mất đi “một thiếu nữ xinh đẹp như nụ hoa đang chớm nở” theo cách nói của cô. Một nguyên nhân nữa là còn mấy tên nha đầu trong vườn hoa được việc thì chẳng thấy đâu, chứ hồng việc thì cảm chắc rồi. Cô tuyệt đối không thể không còn chút nghĩa khí nào mà đi được!

“Vậy mình về trước đây! Cậu về thì cẩn thận một chút.”

“Ừ! Ừ! Bye bye!!” Thu Hạ Hạ giờ tay chào tạm biệt cậu.

Âu Dương Dị quay người toan bước đi, bỗng nhiên...

“Hắt xì...”

Âu Dương Dị dừng bước, chậm rãi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn về phía vườn hoa.

Thu Hạ Hạ hoảng hốt, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía vườn hoa rồi chuyển sang nhìn Âu Dương Dị, nhận tranh trước khi đưa mình vào chỗ chết: “Ồ! ... Là mình hắt hơi...”

Âu Dương Dị nghi ngờ nhìn Thu Hạ Hạ một cái rồi nhắm thẳng vườn hoa mà tiến không chút do dự.

“Âu Dương Dị!” Thu Hạ Hạ sợ hãi lớn tiếng gọi.

Âu Dương Dị dừng bước, quay đầu nhìn về hoảng loạn của Thu Hạ Hạ rồi tiến về phía vườn hoa không chút do dự.

Ba cô nương ở trong vườn hoa cũng sợ đến nỗi thần sắc xinh đẹp chạy đi đâu mất cả, vừa thở vừa nhìn đôi giày hiệu Nike đứng trước vườn hoa, hai cánh tay dài bập những cành cây dây leo trong khu vườn...

“Các bạn học sinh thân mến! Xin hỏi ai có thể giải thích một chút là các cậu đang làm cái gì thế?” Giọng của Âu Dương Dị nhỏ nhẹ, dịu dàng. Trong đêm tối cứ ngỡ là sự yên lặng trước khi ác quỷ trở mặt.

Các cô đều thở hổn hển. Ba cô ở trong vườn hoa càng sợ hãi đến mức lăm lăm trong tay “vũ khí chống kẻ xấu” nhưng đều cứng đờ cả lại khi đứng trước “Ngài Sói”. Chảo, xẻng com, dép lê, chổi tứt thời đều “bay” lên không trung, đích nhắm đương nhiên là khuôn mặt anh tuấn kia của Âu Dương Dị. Các người đẹp trong vườn hoa liền chạy loạn lên, đương nhiên, những cô gái nghĩa khí đầy mình ấy không quên kéo theo Thu Hạ Hạ đang sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

“Hạ Hạ, cậu còn làm gì mà không chạy?” Cô nàng Lạc Phán Phán chạy lên trước kéo Thu Hạ Hạ, nhưng khi nhìn thấy cô không hề nhúc nhích thì thất vọng.

“Híc... Chân mình sợ quá hóa mềm nhũn, nhấc lên không có nổi nữa rồi...” Thu cô nương mặt đau khổ “khóc dờ meo dờ”.

Lạc Phán Phán và Trương Nhã Tuyên liền bước lên trước giúp cô. Họ kéo Thu Hạ Hạ chạy được mấy bước thì phát hiện ra thiếu mất một đồng bọn nên đứng lại, quay sang nhìn không hiểu tại sao Đoạn Khanh Nhi vẫn còn yên vị tại chỗ.

Trương Nhã Tuyên hỏi: “Khanh Nhi, sao còn không đi?”.

Đoạn cô nương nhìn chăm chăm vào đồng vũ khí đang “an tọa” ở phía Âu Dương Dị, mặt thiếu não: “Cái chảo kia là “bảo bối” của mẹ mình, mình lấy trộm mang đi...”.

“Híc! Giờ là cái lúc nào rồi hả? Đừng có nghĩ nhiều thế nữa! Việc cấp bách bây giờ là phải bảo đảm an toàn cho tính mạng! Chạy đi!” Lạc Phán Phán liền kéo Khanh Nhi chạy theo các bạn nhằm hướng cửa công viên mà chạy thoát thân.

Đoạn Khanh Nhi vừa chạy vừa nói vào tai Thu Hạ Hạ:

“Hạ Hạ, sau này chuyện của cậu với Âu Dương Dị tại mình sẽ không can thiệp vào nữa, hai cậu hãy hẹn hò đi nhé!”.

“Hả? Ý gì vậy hả? Cậu ấy có phải là tên sát nhân hay không còn chưa được làm sáng tỏ đâu nhé!” Thu Hạ Hạ vừa chạy vừa hỏi.

“Đừng có ngốc nữa, làm gì có tên tội phạm giết người nào đẹp trai như thế? Mình thấy hai cậu vừa trúng “tiếng sét ái tình” đấy, hãy nắm chặt cơ hội đi! Chúng mình còn có nhiệm vụ riêng của bản thân, sau này cậu phải tự mình cố lên nhé!”

“Đẹp trai thì không phải là kẻ giết người à? Đây là kiểu logic gì vậy...?” Thu Hạ Hạ bĩu môi về không đồng ý, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy vui vui. Không biết là do Đoạn Khanh Nhi nói Âu Dương Dị không phải tên sát nhân, hay tại cô ấy nói giữa cô và Âu Dương Dị có “tiếng sét ái tình”

Ngày thứ hai.

Lớp học rất im ắng, chỉ nghe thấy tiếng ma sát của ngòi bút chạy trên giấy “sột soạt” vang lên trong lớp. Có tiếng một, hai học sinh đang thảo luận về bài học, âm thanh cũng rất nhỏ vì sợ làm ảnh hưởng tới các bạn khác.

Bây giờ là giờ tự học, các giáo viên đều bỏ đi họp hết cả cho nên học sinh có thể làm việc riêng tự do, miễn sao không làm ảnh hưởng tới người khác là được.

Thu Hạ Hạ đang ngồi ở vị trí của mình, trên bàn có cuốn sách đang dựng thẳng đứng ra chiều đang chăm chỉ đọc ghê lắm. Trương Nhã Tuyên ngồi ở trên quay đầu lại, định bụng mượn Thu Hạ Hạ cuốn tiểu thuyết điểm tình để giết thời gian, nhìn thấy bộ dạng chăm chỉ học hành của cô thì không nỡ nổi sự ngưỡng mộ. Cô lẳng lặng nhìn bìa cuốn sách để xem bạn chí cốt đang học môn gì thì bỗng nhiên nửa khuôn mặt chuyển sắc đen. Cô đột nhiên kích động tới mức muốn đâm đầu vào kính. Người bạn tốt của cô đang “chăm chỉ học hành” nhưng lại cầm sách ngược.

Nói đúng hơn là nhấn vở ở giấy bọc bên ngoài cuốn sách có viết chữ “Ngữ văn” đã bị lộn ngược.

Có lẽ là khi bọc sách, Thu Hạ Hạ không để ý để nhấn vở bị ngược mà thôi. Trương Nhã Tuyên tự an ủi bản thân rồi nhìn nội dung cuốn sách, mắt “quét” qua một lượt, nửa khuôn mặt còn lại của cô cũng biến nốt thành màu đen. Bây giờ thì cô lại kích động tới mức muốn túm Thu Hạ Hạ rồi cho đâm đầu vào kính bởi vì cái cô bạn chí cốt họ Thu tên Hạ Hạ ấy đang cầm trên tay cuốn sách bên ngoài giấy bọc thì viết là “Ngữ văn” nhưng bên trong thì là một cuốn tiểu thuyết tình yêu, và đích thực là cuốn “sách” ấy đã bị cầm ngược...

“Hạ Hạ!” Trương Nhã Tuyên kìm giọng, gọi nhỏ. Thu Hạ Hạ không có tí ti phản ứng nào, mắt vẫn nhìn cố định vào cuốn sách, nhưng ánh mắt lại vô thần, không biết cô đang nhìn cái gì.

Trương Nhã Tuyên lại gọi cô mấy lần nữa nhưng tuyệt nhiên vẫn không có chút phản ứng nào. Nhấn nại cỡ như Trương Nhã Tuyên cũng chịu không nổi phải dùng tay khều nhẹ Hạ Hạ.

“Hả? Tan học rồi à?” Thu Hạ Hạ trợn mắt, vèo một cái đứng dậy.

Không khí yên tĩnh của lớp học bị phá vỡ. Trong chớp mắt, mấy chục cặp mắt “bắn” về phía Thu Hạ Hạ.

“Ồ...” Thu Hạ Hạ gãi gãi đầu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thu Hạ Hạ nở nụ cười như con cóc với các bạn trong lớp đang đảo mắt khinh khinh nhìn cô. Sau đó nhìn bọn họ đang giương cặp mắt khinh khi, cô nhìn ngang ngó dọc hỏi:

- “Cái gì thế? Sao Hòa đâm vào trường mình rồi sao?”.

Bọn họ điên cả rồi. Trương Nhã Tuyên ngồi bên cạnh, chịu không nổi cảnh bạn thân của mình “nhục dần đều” trong mắt họ liền kéo cô ngồi xuống.

“Híc, sao vậy?” Thu Hạ Hạ hạ giọng hỏi, mắt bối rối nhìn bạn chí cốt, trong đầu mù tịt, toàn là “hồ đản”, chẳng hiểu gì.

“Không có gì! Chỉ là mùa xuân đã đến rồi thôi.” Trương Nhã Tuyên gõ gõ vào đầu Thu Hạ Hạ, hạ giọng trả lời nghiêm túc.

Thu Hạ Hạ bối rối cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt nghệt ra quay đầu lại nhìn bạn thân: “Không đúng! Rõ ràng bây giờ đang là mùa hạ mà!”.

“Thế à? Vừa rồi nhìn cậu với bộ dạng đông đầy ‘ý xuân’ (ở đây có sự chơi chữ, trong tiếng Trung ‘ý xuân’ còn có nghĩa là tương tư) như thế, mình còn tưởng thời gian quay ngược, trở lại mùa xuân rồi cơ!” Trương Nhã Tuyên nở nụ cười trêu chọc.

Bây giờ Thu Hạ Hạ mới phát hiện ra là bạn chí cốt đang cười mình, đầu môi phản kháng: “Cậu ‘chơi’ mình, mình mặc kệ cậu bây giờ!”, rồi quay đầu sang một bên bỏ mặc Trương Nhã Tuyên.

“Được rồi! Không cười cậu nữa. Hạ Hạ, vừa rồi cậu nghĩ cái gì thế? Có tâm sự phải không?” Trương Nhã Tuyên nhìn Hạ Hạ, hỏi với vẻ quan tâm.

“Mình...” Thu Hạ Hạ nghiêm túc quay lại, ánh mắt nhìn Trương Nhã Tuyên đờm chút lo âu, “...Mình đang nghĩ đến chuyện Âu Dương Dị.”

“Hạ Hạ, nếu vì chuyện cá cược thì chúng mình bỏ đi có được không?”

Mình không sao đâu. Nhìn cậu vì chuyện này mà phiền lòng, mình sẽ cảm thấy rất lo lắng.” Trương Nhã Tuyên chăm chú nhìn Thu Hạ Hạ, trong mắt là sự quan tâm rất trong sáng.

“Thực ra...” Thu Hạ Hạ ngập ngừng một lát. Sau khi ngẩng đầu lên nhìn thấy sự quan tâm nồng hậu của người bạn thân thiết, cô mới lắp ba lắp bắp nói ra hết mọi sự nghĩ ngợi để ở trong lòng. “Thực ra... mình không đơn giản chỉ là nghĩ tới việc cá cược. Mình... mình chỉ sợ rằng, nếu như Âu Dương Dị chính là tên sát nhân thì mình không biết lúc ấy mình cần phải làm gì.”

Trương Nhã Tuyên nghiêm túc nghĩ một hồi, quay đầu hỏi Thu Hạ Hạ:

“Cậu nghĩ Âu Dương Dị là tên sát nhân phải không?”.

“Tất nhiên là không phải!” Thu Hạ Hạ trả lời không do dự. Nói xong lại phát hiện ra hình như mình trả lời hơi nhanh liền giải thích, “Bởi vì Âu Dương Dị là người lời nói đi đôi với việc làm như vậy, cậu ấy không giống kiểu có thể làm ra những việc tàn bạo như thế... Tuy cậu ta là người từ miệng không ‘phun’ ra nổi một câu nói dễ nghe, đối xử với con gái cũng không ga-lăng tí nào...”. Thu Hạ Hạ càng nói âm thanh càng nhỏ, càng nói đầu cúi càng thấp, càng nói càng cảm thấy không thích tí nào. Đáng chết! Sao cô lại có cảm giác chột dạ? Cô đang chột dạ cái gì cơ chứ!? Thu Hạ Hạ ngấm ngấm trấn an bản thân một hồi, giật dỗi quyết định ngó lơ, không thêm để ý đến cảm giác kỳ lạ trong lòng. Ngẩng đầu lên thấy ánh mắt gian xảo của Trương Nhã Tuyên đang nhìn thấu tận đáy lòng cô.

Thu Hạ Hạ đỏ mặt, hét to lên để che đậy cảm giác kỳ lạ trong lòng: “Này! Cậu nhìn mình với ánh mắt gì vậy? Mình với cậu ấy thực sự không có gì, nếu lúc đầu không vì đánh cược với Chung Ngọc Thanh, thì mình thực lòng không muốn đi làm quen với Âu Dương Dị, càng không nói tới chuyện tiếp cận loại người như cậu ta! Cậu cũng biết mình chưa ghét cái loại công xòe đuôi thích dùng gương mặt búng ra sữa đi lừa con gái ngây thơ như thế mà!”.

Âm lượng quá lớn ngay lập tức thu hút ánh mắt khinh khinh và phản ứng của cả lớp. Một anh chàng nóng tính còn thẳng tính hét lên: “Này! Các cậu có chuyện gì thì ra khỏi lớp mà nói! Đừng có làm ảnh hưởng tới việc xem sách của tôi!”.

“Xem album ảnh của các em người mẫu chân dài phải không?” Cậu học sinh nhàn rồi không có việc gì ngồi bên cạnh dẩu mồm ngất lòi.

Lời nói “đâm trúng tim đen” lập tức làm chuyển hướng ánh mắt của cậu nam sinh nóng tính. Cậu ta quay đầu trợn mắt nhìn cậu bạn vô công rồi nghề, đỏ mặt giận dữ: “Liên quan gì đến cậu!”.

Nhìn thấy hai cậu bạn chuẩn bị nhảy vào nhau, Trương Nhã Tuyên liền đứng dậy giảng hòa: “Các cậu đừng cãi nhau nữa. Tớ với Hạ Hạ ra ngoài.” Nói rồi kéo Thu Hạ Hạ, “Hạ Hạ, chúng ta ra ngoài.”

“OK!” Thu Hạ Hạ cũng nhanh chóng đứng dậy, trước khi ra ngoài không quên nhờ bạn nữ ngồi phía sau, “Lát nữa nếu cô giám thị tới thì bảo chúng tớ đi vệ sinh nhé!”.

Chờ cô bạn ngồi sau gạt đầu đồng ý, Thu Hạ Hạ mới hoan hỉ kéo tay Trương Nhã Tuyên đi thẳng một mạch, đầu không ngoảnh lại ra khỏi lớp học.

Hai cô gái rón rén để tránh giáo viên giám thị, đi ra đằng sau khu phòng học mới dám mở miệng tiếp tục chủ đề đang còn dở dang.

“Hạ Hạ, cậu lo lắng cho Âu Dương Dị...”

Trương Nhã Tuyên còn chưa nói hết nhưng đã khiến Thu Hạ Hạ mặt đỏ như gấc, vội vã cắt ngang: “Minh không có lo lắng cho cậu ta!”.

“OK! OK!” Trương Nhã Tuyên liếc Hạ Hạ má đỏ bừng “không hỏi mà tra” một cái, cũng không búc trần, chỉ cười cười, tốt bụng nói tiếp, “Minh biết cậu không lo lắng cho cậu ta, nhưng suy cho cùng cậu ta là nhiệm vụ mới của cậu. Cậu phải có trách nhiệm với việc của cậu ta, có đúng không?”.

Thu Hạ Hạ thận trọng nghĩ một lát, mới gạt đầu đồng ý: “Đúng! Đúng là như vậy!”.

Nhìn bộ dạng cô đang cố gắng tự huỷ hoại mình như thế, Trương Nhã Tuyên không nhịn được cười.

“Này! Cậu cười cái gì? Người ta đang rất nghiêm túc đấy!!” Thu Hạ Hạ tức giận, trợn mắt nhìn cô bạn thân đang cười tươi rói.

“OK! OK! Minh biết là đang rất nghiêm túc!” Trương Nhã Tuyên cười một lúc mới nén lại. Cô nghiêng đầu nghĩ, một lúc sau mới nói ra ý kiến của mình: “Cho nên, mình nghĩ tốt nhất cậu nên tiếp tục điều tra thêm. Nếu cuối cùng thực sự điều tra ra Âu Dương Dị chính là tên sát nhân thì cậu có thể thuyết phục cậu ta đi đầu thú. Nếu không phải thì cậu có thể trút được hòn đá đang đè nặng trong lòng. Như vậy, cũng coi như cậu có trách nhiệm với chuyện này và có trách nhiệm với các bạn học sinh trường mình rồi.”

“Cái này...”, Thu Hạ Hạ theo thói quen đưa tay lên vân vê môi, nghĩ ngợi một lát rồi gạt đầu đồng ý, “cậu nói cũng đúng. Minh quyết định sẽ tiếp tục điều tra.”

Trương Nhã Tuyên lặng lẽ cúi đầu lắng nghe. Nghe xong, có một tia “gian manh” bất thành linh thoáng qua trong con ngươi hiền dịu, một ý kiến tuyệt vời đã xuất hiện trong đầu. Cô ním cười ngẩng đầu lên nhìn Thu Hạ Hạ, dùng giọng điệu rất dịu dàng vốn có của mình đặt ra một “cái bẫy”: “Hạ Hạ, đột nhiên mình nghĩ tới một đề nghị rất hay, cậu có muốn nghe không?”.

“Là ý kiến gì hay? Cậu mau nói đi, đừng có “mờ treo miệng mèo” mình nữa!”, Thu Hạ Hạ thật thà, chẳng nghĩ gì nhiều liền vội vàng hỏi, chẳng cần “sói xám” lừa cũng tự mình “nhảy vào bẫy”.

“Sói xám” mỉm cười, dịu dàng khéo léo dẫn dắt từng bước: “Sử dụng phương pháp 24 giờ theo dõi! Giai đoạn này cậu dành 24 giờ mỗi ngày theo sát cậu ta. Chỉ cần cậu ta gây án thì cậu có thể ngay lập tức bắt cậu ta! Nếu cậu theo dõi cậu ta trong khoảng thời gian này không thấy có hành động nào khác thường, mà báo vẫn tiếp tục đưa tin về tên sát nhân thì có thể chứng minh cậu ta trong sạch rồi!”. Trên thực tế, chủ ý của Nhã Tuyên là tạo điều kiện cho hai người bọn họ, kéo hai người bọn họ đến gần với nhau.

Mắt Thu Hạ Hạ sáng lên, mặt nhìn Trương Nhã Tuyên với vẻ sùng bái, hai tay chắp trước ngực nói: “Nhã Tuyên, cậu quả là quá thông minh, quá thông minh rồi!”.

Đã biết thế nào gọi là “bị người bán rồi còn giúp người ta đếm tiền” rồi chứ? Không biết thì mời nhìn Thu Hạ Hạ lúc này đi ạ! Cho nên mới nói, cái bẫy của sự “dịu dàng” là đáng sợ nhất. Cô bé quần khăn đỏ, sau này nếu gặp trường hợp tương tự như thế thì nhớ là phải chạy đấy nhé!

Hai người mãi nói chuyện rồi vô tình đi vào sân vận động sau của vườn trường mà không biết.

Sân vận động sau gần cửa sau của trường, tương đối heo lạnh. Trừ những học sinh trốn học và đánh nhau thì có rất ít người tới. Hai bên sân vận động là hai hàng cây ngọc lan trắng tán lá um tùm, rậm rạp; lá của tán cây to bóng mát, thơm ngon. Bãi cỏ bên kia sân vận động càng rộng rãi, cỏ cây tươi non dưới ánh mặt trời càng xanh mượt. Bãi cỏ xanh hết như một tấm thảm tự nhiên mềm mại, tuyệt đẹp, thẳng một mạch đến cổng sau của trường.

Giải quyết được nỗi phiền muộn trong lòng, Thu Hạ Hạ đã lấy lại được tinh thần. Cô liếc mắt về phía cửa sắt không xa lắm, hai mắt không an phận đảo ngang đảo dọc như rang lạc, sau đó nhìn với vẻ mong đợi về phía Trương Nhã Tuyên, xúi bẩy: “Nhã Tuyên, đằng nào chúng ta cũng ra đây rồi, chi bằng nhân cơ hội này ra ngoài chơi đi!”.

Luôn là học sinh giỏi toàn diện, Trương Nhã Tuyên do dự: “Như thế có được không? Ngộ nhờ bị cô giáo phát hiện...”.

Thu Hạ Hạ vội vã ngắt lời Trương Nhã Tuyên, tha thiết nói bảo đảm: “Không có! Không có đâu! Minh đã nhờ cô bạn ngồi đằng sau, nếu cô giáo tới, bạn ấy sẽ nói với cô là chúng mình ra nhà vệ sinh.”

“Nhưng mà”, Trương Nhã Tuyên vẫn do dự chưa quyết, “đi vệ sinh có cần lâu đến như thế này không? Cô giáo sẽ biết chứ? Cô ấy đâu có ngốc.”

“Không sao đâu! Nếu cô giáo hỏi tới, đến lúc ấy mình sẽ nói cậu bị đau bụng, mình đi cùng cậu là được. Đi thôi!” Nói rồi Thu Hạ Hạ không để Trương Nhã Tuyên do dự thêm, kéo tay cô nhằm hướng cổng sắt mà tiến.

Trương Nhã Tuyên bị động cớ để Thu Hạ Hạ kéo đi, miệng còn cần nài: “Vì sao lại là mình đau bụng, sao không phải là cậu đau hả?”.

“Ây da! Kệ đi mà!”

Thu Hạ Hạ quyết định áp dụng kế sách theo dõi sát sao để đối phó với Âu Dương Dị!

Vậy là, trong vài ngày tiếp theo, ngoài thời gian lên lớp, bắt luận là Âu Dương Dị mua đồ ăn sáng, chạy bộ hay đi tắm, cô đều phải theo sát, thậm chí đến cả lúc ngủ, cô cũng như con thạch sùng nằm trên ban công nhà Âu Dương Dị, thường xuyên mở to mắt theo dõi xem Âu Dương Dị ở trong phòng có động tĩnh gì kỳ lạ không. Nhưng trong thời gian đó có mấy lần đều bởi vì kỹ thuật theo dõi của cô không đúng mà suýt chút nữa bị Âu Dương Dị phát hiện. Thế nhưng để sự việc sớm có ngày minh bạch, cô chỉ có thể tiếp tục “ngốc nghếch”. Cô thể là thật sự không phải bởi vì muốn nhìn trộm Âu Dương Dị tắm, cô mới tiếp tục theo dõi đâu nhé!

Nói đến Âu Dương Dị, cậu ta cũng chẳng phải là “gà mờ”, mấy hôm liền không nhìn thấy Thu Hạ Hạ quần lấy cậu, lại liền từ từ mấy hôm phát hiện ra có người lén lút lút theo sau, thế là cậu lập tức thấy khả nghi. Điều khiến cậu không thể nào nhẫn nại được là, bất kể là khi lấy cơm, đi học, đi ngủ, thậm chí là lúc đi vệ sinh, cậu đều mơ hồ cảm thấy có một cặp mắt trong bóng tối đang nhìn chằm chằm vào cậu, hai cậu lúc đi vệ sinh cũng không dám đi quá lâu. Tình trạng này mà kéo dài thì cậu nhất định sẽ nín nhiều rồi thành táo bón!

Cho nên!

Cậu quyết định sẽ áp dụng biện pháp chống lại!

Tan học nhá nhem tối hôm đó, hoàng hôn ở phía Tây, ráng hồng cả bầu trời, ánh dương màu đỏ cam nham sáng những đám mây trên cao, cũng nhuộm cả ngôi trường bằng một màu đỏ ấm áp. Học sinh từ trong tòa nhà nối đuôi nhau đi ra, dòng người tản ra đi về ba hướng: nhà ăn của trường, ký túc xá học sinh, bãi đỗ xe. Âu Dương Dị cũng là một trong số những người đi về phía bãi đỗ xe.

Cậu mặc đồng phục mùa hè rất thoải mái của trường trung học Tri Hiền, trong túi áo màu trắng ngà là máy MP3, tai đeo head-phone, nhúm tóc bên mai bị gió thổi, bay nhẹ ra phía sau. Cậu theo dòng người chậm rãi di chuyển về phía trước, bước chân nhanh nhẹn, hai tay thong dong đút trong túi quần, miệng nở nụ cười nho nhã thường thấy.

Cách Âu Dương Dị không xa, Thu Hạ Hạ cũng đang di chuyển theo đám đông. Rõ ràng đây là nơi công cộng, nhưng cô lại ôm cặp sách trước ngực, mắt lén lén lút lút dòm qua mép cặp, nhìn chằm chằm Âu Dương Dị. Mỗi lần Âu Dương Dị làm như vô tình quay đầu lại, cô liền vội vàng rút đầu sau cặp sách, tránh bị Âu Dương Dị nhìn thấy. Vì tâm trí cứ đề đầu đầu nên giẫm lên chân người đi cạnh mấy lần, nếu gặp phải cái nhìn trách móc, phẫn nộ thì cô không ngừng cúi đầu cười, xin lỗi họ.

Âu Dương Dị ở đằng trước dường như không phát hiện ra điều gì, vẫn thư thái nghe nhạc đi về phía trước, môi vẫn nở nụ cười ấm áp như dòng nước tuôn ra khiến cô bạn đi bên cạnh dường như vừa đỏ mặt vừa cất giọng lạnh lạnh nho nhỏ, đầy phản kích.

Vài phút sau, chiếc xe đạp mà Âu Dương Dị đi đã trên đường trở về nhà. Thu Hạ Hạ theo sát sau cậu cách đó không xa, không dám đạp quá nhanh, cũng không dám đạp quá chậm, cẩn thận từng li từng tí để giữ khoảng cách.

Hai bọn họ người trước kẻ sau tiếp tục đạp xe qua đường lớn, vòng qua cầu Lạc Hi, lại rẽ trái quẹo phải vượt qua mấy con ngõ, cuối cùng cũng tới trước căn hộ Âu Dương Dị thuê.

Âu Dương Dị nhảy xuống xe, mắt vừa có vẻ liếc ra đằng sau vừa có vẻ không phải vậy, để xe ở bãi đỗ xe be bé trước nhà, khóa lại. Để xe xong, cậu cũng chưa vào nhà, thái độ rất khác thường đi vòng tới con ngõ nhỏ bên cạnh ngôi nhà, sau khi qua chỗ rẽ thì biến mất không để lại dấu vết.

Thu Hạ Hạ nấp cách đó không xa ngấm quan sát, cảm thấy rất nghi hoặc. Theo như “hồ sơ” theo dõi mấy ngày nay của cô, tên tiểu tử này để xe xong thì sẽ vào nhà ngay lập tức. Tại sao hôm nay lại phải vòng vào con ngõ nhỏ đó? Không phải là có âm mưu gì chứ?

Cứ ở đây chờ cũng không tiện, khóa tạm xe đạp để ở bên đường rồi vội vã đi theo, cô vừa mới rẽ vào ngõ nhỏ liền bị một người ôm từ đằng sau, mắt cũng bị người đó bịt lại.

Thu Hạ Hạ kinh ngạc, ý nghĩ đầu tiên bốc lên trong đầu cô là: Lẽ nào cô đã gặp phải tên sát nhân trong truyền thuyết?

Ý nghĩ này ngay lập tức khiến Thu Hạ Hạ sợ hãi linh hồn, sau khi hoàn hồn mới hét lên: “Cứu tôi với!! Cứu... ừm... ừm...”

Tay của “tên sát nhân trong truyền thuyết” chuyển từ mắt Thu Hạ Hạ xuống bịt miệng cô, thong thả nói: “Cô biết thế nào gọi là “việc không liên quan đến mình thì mình cũng đừng có mó vào việc” chứ hả? Dân ở đây rất lạnh lùng, bàng quan, cô có kêu đến rách cổ họng thì cũng chẳng có ai thêm đoái hoài gì tới cô đâu. Nhưng nói thật, giọng của cô rất giống con quạ bị người ta bóp cổ, nếu không phải vì thế thì tôi cũng không thêm bịt miệng cô lại.”

Miệng của hắn ta sát tại trái của cô, hơi thở nóng phả vào da bên tai cô tê tê ngứa ngứa. Cô dám đánh cược, chỉ cần cô khẽ nhích về phía sau thì tai của cô sẽ chạm vào môi hắn.

“Ừm... ừm... ừm!” Thu Hạ Hạ vùng vẫy loạn xạ, trong lòng có cảm giác kỳ lạ đang dâng lên.

Bình thường tuy cô ham chơi nhưng cũng không tùy tiện giao du với con trai, càng không tùy tiện để con trai chạm vào cô. Cô thậm chí còn chưa trải qua mối tình đầu nữa cơ! Thế nhưng, kỳ lạ ở chỗ, bị người này ôm trong lòng, cô lại không hề có cảm giác khó chịu, cũng không hề có suy nghĩ phải tấn công, cắn cho hắn ta một cái. Điều kinh ngạc nhất là cô còn cảm thấy giọng nói nhỏ nhẹ, ấm áp của hắn ta nghe rất hay. Mùi sữa tắm thoang thoang trên cơ thể hắn cũng rất dễ chịu... Chờ một chút!! Cái mùi sữa tắm này sao mà quen đến thế? Lại còn giọng nói đó...

Thu Hạ Hạ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trán khễ nhăn lại, cơ thể cũng không vùng vẫy nữa.

Không phải như cô nghĩ đấy chứ?

Mất Thu Hạ Hạ khễ chớp, nhân lúc người ở đằng sau không chuẩn bị, đột nhiên dùng lực của toàn thân đẩy hắn ta ra rồi vội vàng chạy ra sau mấy bước.

Quả nhiên đúng như cô nghĩ.

“Âu Dương Dij!” Thu Hạ Hạ kêu to, kinh ngạc nhìn cậu. Cậu ta đích thực là tên sát nhân đó?

Âu Dương Dij bước lùi so le ra sau một bước, đứng vững rồi mới nhẹ nhàng cất tiếng: “Cậu nhìn kiểu gì thế? Cậu còn định theo dõi mình bao lâu nữa? Cậu có biết việc việc làm của cậu đã ảnh hưởng nghiêm trọng như thế nào đến cuộc sống của mình không hả?”.

“Ồ! Cậu nói thế là có ý gì?” Lẽ nào không phải vì ác tính bộc phát nên cậu ta mới bắt cô sao?

“Mình nghĩ, có ý gì thì trong lòng cậu biết rõ nhất.” Âu Dương Dij liếc nhẹ cô một cái, phui bụi bám trên quần áo rồi quay về nhà.

“Ồ!” Thu Hạ Hạ chột dạ đi cùng.

Hai người kẻ trước người sau đi tới trước cửa lớn của ngôi nhà, Âu Dương Dij dừng bước, quay người nói với cô: “Cậu về nhà đi! Đừng đi theo mình nữa! Mình không thể nhận lời làm bạn trai cậu được.”

Hóa ra cậu ta cho rằng cô theo dõi cậu là vì vụ cá cược lần trước. Hóa ra cậu ta vẫn chưa biết mục đích của cô. Thu Hạ Hạ thờ nhẹ một cái, đồng thời không cam tâm hỏi tới cùng: “Tại sao cậu không đồng ý giúp mình hả? Việc này đâu có lãng phí nhiều thời gian của cậu!”.

“Không vì sao cả! Cũng không phải là vấn đề thời gian. Cậu chỉ cần biết mình không thể đồng ý là được rồi.” Âu Dương Dij nhẹ nhàng nói rồi quay người mở cửa.

Thu Hạ Hạ đứng chôn chân tại chỗ, nhìn bóng Âu Dương Dij chậm chậm biến mất dần sau cánh cửa đang từ từ khép lại. Cho tới khi cánh cửa sắt hoàn toàn đóng lại trước mắt cô, cô mới lặng lẽ nắm tay lại, khuôn mặt “chiến đấu” đối diện với cánh cổng sắt, khễ thì thầm: “Mình không thể bỏ cuộc! Bất kể là chuyện tên sát nhân hay chuyện cá cược, mình đều không thể bỏ cuộc!”.

Mặc dù đã để Âu Dương Dij phát hiện ra việc theo dõi của cô, nhưng một bước thụt lùi liệu có thể đánh bại Thu Hạ Hạ cô được không? Câu trả lời chắc chắn là: Không thể! Cho nên sau khi Thu Hạ Hạ tiếp thêm nhiên liệu cho bản thân thì lại “ngra quen đường cũ” chạy tới đằng sau ngôi nhà.

Đây là bức tường đằng sau của căn hộ, leo lên cột điện men theo bên cạnh cao 3 mét thì có thể tới ban công nhà Âu Dương Dij. Không phải là cô thích khoe khoang, thực sự là công việc theo dõi mấy ngày nay khiến cô vô cùng quen thuộc với căn nhà của Âu Dương Dij. Buổi tối mấy ngày gần đây, sau khi Âu Dương Dij ngủ, Thu Hạ Hạ “vô công rồi nghề” mới từ cửa sổ ban công leo vào thăm thú nhà của cậu nên sớm đã quen với nhà của cậu như phòng vệ sinh nhà mình. Có điều điểm này không thể trách cô được, ai bảo Âu Dương Dij ngủ mà toàn quên đóng cửa sổ cơ chứ! Cô còn chưa gọi Trương Nhã Tuyên đến phối hợp “dọn” sạch nhà cậu đi thì đã là nể khuôn mặt đẹp trai ngồi ngời ngời của Âu Dương Dij lắm rồi!

Thu Hạ Hạ say sưa nghĩ ngợi, tay chân cũng không yên. Cô đưa tay lên miệng, thờ ra một hơi rồi dùng tay xoa xoa vào nhau mấy cái, sau đó ôm cột điện nhảy một nhảy, giống như con khỉ đu một phát treo lên trên. Rất nhanh, cô đã leo tới độ cao của ban công. Cô nhìn một lượt qua ban công, chắc chắn là không có ai rồi dùng chân ngoéo vào lan can, toàn thân đu qua, an toàn hạ cánh xuống ban công.

Thu Hạ Hạ đắc ý búng tay, rồi từ cửa sổ đang mở chui vào trong phòng.

Âu Dương Dij sau khi vào phòng, việc đầu tiên là ném cặp sách xuống, sau đó chui vào bếp chuẩn bị bữa tối. Bữa tối của cậu là trộn lẫn một vài đồ ăn có thể nấu bằng lò vi sóng với nhau, sau đó bỏ vào trong lò, ba phút sau là xong.

Sau khi chuẩn bị bữa tối cho cái bụng đói xong, Âu Dương Dij leo cầu thang lên tầng hai, định thay quần áo rồi xuống ăn cơm. Không thể tin nổi, khi cậu vừa bước vào phòng khách tầng hai thì đã nhìn thấy Thu Hạ Hạ đang nằm dài trên ghế sofa bộ dạng rất thoải mái, tay trái cầm khoai tây chiên không biết từ đâu mà có, tay phải là một ly trà sữa trân châu, trên bàn vứt bừa bãi một đống tiểu thuyết tình cảm, Thu cô nương lúc này đang đọc một cuốn rất say sưa.

Âu Dương Dij lúc đầu sợ hãi giật lùi hai bước, cho là ban ngày mà gặp phải ma. Chưa đầy hai giây sau phản ứng lại, choáng váng nhìn chằm chằm vào cô hỏi: “Làm sao mà cậu lại có thể ở đây? Cậu vào bằng cách nào?” Dương Dij nhớ rõ ràng là đã khóa cửa rồi! Vừa rồi lại chỉ ở dưới nhà, nếu cô từ cửa chính bước vào, cậu nhất định sẽ phát hiện ra.

Thu Hạ Hạ lúc này đang đắm mình trong thế giới lãng mạn của cuốn tiểu thuyết tình yêu, mắt ngập tràn hoa đào, tưởng tượng ra mình chính là nhân vật nữ chính rất đổi bình thường mà lại may mắn trong truyện, đang cùng với nhân vật nam chính đẹp trai, giàu có quần quýt yêu đương, gắn bó keo sơn, không thể rời xa. Cơ quan thánh giác tự động lọc ra tiếng nói của Âu Dương Dij.

“Thu Hạ Hạ! Thu Hạ Hạ!!”

Âu Dương Dij cau mày, gọi đi gọi lại mấy câu, chờ mãi không thấy mấy máy phản hồi, không nhẫn nại được bước tới giật lấy cuốn tiểu thuyết trong tay Thu Hạ Hạ ném lên trên bàn, chủ đích để cô nhìn thẳng vào cậu. Cuốn tiểu thuyết bị giật, linh hồn của Thu Hạ Hạ đang phiêu lưu trong câu chuyện đẹp như mộng nhập lại vào xác cô.

Cô chớp mắt, ngồi thẳng dậy, ánh mắt chuyển về phía Âu Dương Dĩ, cười hi hi nói: “Cuối cùng cậu cũng leo lên đây rồi? Tốc độ chậm chạp quá, mình đã xem hết nửa cuốn tiểu thuyết rồi!”

Âu Dương Dĩ tròn tròn mắt nhìn cô, không dám tin là cô sẽ dùng ngữ khí như vậy để nói câu đầu tiên với cậu! Cô dùng ngữ điệu bình thản, không mang chút sắc thái tình cảm như thể nói với cậu: Thời tiết hôm nay đẹp quá! Cậu nhìn những đám mây trắng chưa kìa! Việc cô cần làm bây giờ là giải thích tại sao cô lại tự nhiên xuất hiện ở đây? Chỗ này dù sao cũng là không gian riêng của cậu cơ mà! Tại sao cô lại có thể ngồi ở đây tự nhiên hơn cả chủ nhân là cậu? Âu Dương Dĩ tỉnh tỉnh hiền lành cũng có lúc bị Thu Hạ Hạ làm cho tức đến phát khùng.

“Làm thế nào mà cậu lại ở đây? Cậu vào bằng cách nào?” Âu Dương Dĩ cau mày, lặp lại câu hỏi lần nữa.

Thu Hạ Hạ chớp mắt, cười khi khi chỉ tay xuống cột đèn điện phía trước ban công, dương dương đắc ý nói: “Mình leo lên từ chỗ kia, tuy lần đầu tiên leo lên không quen lắm, nhưng sau mấy hôm tập luyện, mình đã có thể lên xuống như không rồi! Thế nào, té bảo thể thao của mình tuyệt đấy chứ hả?”

Một nửa mặt Âu Dương Dĩ màu đen. Cái gì gọi là “mấy ngày luyện tập”? Cái gì gọi là “lên xuống như không”? Không lẽ mấy ngày nay, nữ nhá đầu này đều từ đó leo lên nhìn trộm cậu ăn cơm, tắm rửa, đi ngủ? Trời ạ! Thế chẳng phải cơ thể cậu đều bị cô ta nhìn thấy hết cả rồi sao? Trình tiết đáng thương của cậu!

“Cậu... mấy ngày nay đều từ đó leo lên đây phải không?” Âu Dương Dĩ hầu như không có chút hy vọng nào hỏi, ngữ khí rất yếu ớt.

“Đúng thế!” Thu Hạ Hạ thẳng thắn thừa nhận, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ Âu Dương Dĩ cũng biết việc cô theo dõi cậu rồi, cô chẳng có gì phải giấu giếm cả.

Âu Dương Dĩ vỗ lên trán, chẳng còn chút sức lực nào ngồi xuống bên cạnh Thu Hạ Hạ, “Không phải lúc này mình đã bảo cậu về nhà rồi sao?”

“Mình cũng có nói là mình không thể bỏ cuộc!” Thu Hạ Hạ ngẩng đầu, nói rất tự tin.

Cuối cùng đây là nhà của ai?

Âu Dương Dĩ ngẩng đầu nhìn trần nhà, không nói không rằng.

“Cậu đừng có tiếp tục theo dõi mình nữa. Hành động như vậy của cậu sẽ gây phiền phức cho mình.” Âu Dương Dĩ thử dùng lý lẽ nói với cô, không ngờ Thu Hạ Hạ nhanh chóng gạt đầu, vui vẻ đồng ý: “OK!”

Nữ nhá đầu này tại sao lại đột nhiên nói những lời lọt tai như vậy? Âu Dương Dĩ nheo mắt hồ nghi, nhìn nụ cười vô cùng rạng rỡ trên mặt Thu Hạ Hạ.

“Mình cũng không định tiếp tục lén lút theo dõi cậu nữa, dù sao cậu cũng biết chuyện đó rồi. Từ giờ về sau mình cứ đường đường chính chính ở bên cạnh cậu là được rồi!” Thu Hạ Hạ cười hi hi tuyên bố.

Cậu biết ngay mà! Âu Dương Dĩ đảo mắt, không nói gì.

Sau đó, Âu Dương Dĩ nghiêm sắc mặt, nghiêm túc nói: “Nếu cậu tiếp tục theo mình thế này thì mình chỉ có thể trả căn hộ này rồi chuyển tới trường khác.”

Á! Thu Hạ Hạ bị bất ngờ, mồm há hốc, nhìn chằm chằm vào cậu. Về mặt cậu khi nói với cô rất nghiêm túc, không phải là đang nói đùa.

Không ngờ Âu Dương Dĩ lại có thể dùng tới “chiêu” này. Thu Hạ Hạ khép miệng, thu ngay biểu hiện ngốc nghếch lại, ừ đột đưa tay lên gỡ đầu.

Âu Dương Dĩ nhìn cô, nghiêm túc gác chuyện lại: “Mình cho cậu 10 phút suy nghĩ, hoặc là cậu đi, hoặc là mình đi. Cậu tự lựa chọn.” Nói xong, cậu đứng dậy, từ từ đi xuống dưới tầng.

Thu Hạ Hạ nhìn theo cậu từng bước, từng bước biến mất về phía cầu thang, không nén nổi chau mày lại. Làm thế nào bây giờ? Nếu Âu Dương Dĩ chuyển nhà rồi chuyển trường thật thì còn điều tra cái gì cơ chứ? Cô không thể nào cũng chuyển trường theo được! Bố cô không vận cổ cô mới là lạ!

Suy đi nghĩ lại, Thu Hạ Hạ vẫn không nghĩ ra cách gì. Chớp mắt một cái, 10 phút đã trôi qua, cô chẳng còn cách nào khác đành phải đứng lên, đi xuống dưới nhà thỏa hiệp.

Ngay lập tức không thể nghĩ ra chiến lược gì, vậy thì cô tạm thời đồng ý với cậu là được rồi. Chẳng lẽ cũng sẽ nghĩ ra cách, chỉ cần cho cô một chút thời gian, cô sẽ nghĩ ra biện pháp. Chỉ cần cậu ta không đi, chẳng lẽ cô không đối phó nổi sao?

Nghĩ như vậy, Thu Hạ Hạ lại không giấu nổi nụ cười dương dương đắc ý.

Thu Hạ Hạ đi xuống dưới nhà, lúc đi qua phòng khách nhìn thấy Âu Dương Dĩ đang ngồi trong bếp được thiết kế theo phong cách mở, ăn cơm tối. Cô vô thức nhìn xuống, xoa xoa bụng. Bụng dường như có phản ứng, phát ra tiếng ục ục, Thu Hạ Hạ lúc này mới biết là mình đói.

Cô chuyển hướng, đi vào bếp.

“Âu Dương Dĩ, cậu đang ăn cái gì vậy?”

Âu Dương Dị ngẩng đầu lên nhìn cô, không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nhìn vào đồng hồ treo trên tường phòng khách, rồi đột nhiên ánh mắt chuyển sang cô, nhắc nhở: “Đã qua 10 phút rồi, cậu vẫn còn ở đây là sao?”.

Tên tiểu tử thói này làm việc cũng đâu ra đó đấy chứ? Thu Hạ Hạ liếc cậu, nói giọng không được dễ nghe cho lắm: “Bụng mình đói rồi! Mình ăn rồi sẽ về có được không? Cậu không nhỏ nhen tới mức một bữa cơm cũng không mời nổi mình chứ hả?”.

Rõ ràng là cô đang thỏa hiệp. Tâm trạng của Âu Dương Dị không thể không tốt lên, trên môi nở nụ cười. Thế nhưng, bỗng nhiên cậu lại nghĩ đến điều gì đó, sau khi nhìn vào đồ ăn trong bát cơm, lắc đầu khó xử nói: “Nhưng mình chỉ làm đủ cho một mình mình ăn thôi.”

Thu Hạ Hạ đứng bên cạnh bàn ăn, không để ý đến lời nói của cậu, ghé đầu tới nhìn vào bát cơm trước mặt cậu: “Cậu đang ăn món gì ... Trời ạ!” Cô vẫn chưa hỏi xong thì đột nhiên, hét lên với âm lượng vút cao.

Âu Dương Dị bị tiếng hét của cô làm cho giật mình, vẫn còn chưa kịp phản ứng lại thì bát cơm trong tay đã bị Thu Hạ Hạ giăng lấy. Cậu nhìn cô đổ đồ ăn trong bát vào một góc thùng rác mà chẳng hiểu gì. Cho rằng cô phản ứng lại việc cậu ăn một mình, cậu liền bật dậy như bị kim châm vào mông, nói lý với cô: “Cậu đang làm cái gì thế hả? Đây là bữa tối của mình!”.

Thu Hạ Hạ bỏ chiếc bát không vào trong bồn rửa chén, quay đầu hùng dũng “lên lớp”: “Cậu vẫn còn có ý tốt nói đây là bữa tối cơ đấy! Kẻ ngốc cũng biết ăn thịt bò trộn lẫn hạt dẻ có thể dẫn tới nôn mửa, vậy mà cậu vẫn phạm phải lỗi này! Cậu có hiểu biết thông thường không thế hả? Vậy mà mấy đứa con gái xinh đẹp, ngốc nghếch kia còn nói cậu thông minh kinh khủng, mình thì thấy cậu rõ ràng là đồ ngốc!”.

“Ồ! Thật không?” Bị Thu Hạ Hạ mắng sa sả một hồi, Âu Dương Dị cũng không bức tức mà còn chăm chú nghe rồi thật thà hỏi, “Thế còn đậu phụ trộn mật ong thì sao?”.

“Cái đó mà ăn nhiều thì sẽ bị điếc!” Thu Hạ Hạ đột nhiên nhớ ra tối qua trong lúc cậu ta đi dạo, cô có nhìn thấy túi đậu phụ và hũ mật ong trong thùng rác, trong lòng ngay lập tức có dự cảm không tốt lành, “Không phải cậu cũng ăn rồi chứ?”.

“À! À! ...” Âu Dương Dị vò đầu, cười như thằng ngốc.

Nhìn biểu hiện đó, cậu không nói thì cô cũng đã biết câu trả lời rồi. Thu Hạ Hạ đảo mắt, giọng bần gắt nói với cậu: “Cậu là đồ ngốc đúng không? Trong siêu thị có nhiều đồ ăn như thế, tại sao cậu lại chỉ mua mấy loại này? Lại còn trộn lẫn vào nhau để ăn nữa! Thật không ra làm sao cả!”.

“Mình thích ăn thịt bò, hạt dẻ và đậu phụ mà!” Âu Dương Dị giống như đứa trẻ nắc nỏ, khe khẽ lầm bầm.

Thu Hạ Hạ đã nghe thấy, vui vẻ vừa cười vừa nói: “Cậu không thể tách ra rồi nấu sao? Nếu cậu thích ăn thịt bò thì có thể làm sốt thịt bò với khoai tây nghiền nhỏ. Nếu cậu thích ăn hạt dẻ thì có thể chế biến món hạt dẻ với thịt gà thái miếng. Món này cũng rất ngon đấy! Còn đậu phụ, cậu không biết làm món thịt cuộn đậu phụ chiên sao? Còn cả món đậu phụ tam giác lên men cũng rất tuyệt nữa! Nhiều cách chế biến như vậy, tại sao cứ phải trộn lẫn với mật ong để ăn chứ?”.

Những câu “lên lớp” của Thu Hạ Hạ đều bị Âu Dương Dị bỏ ngoài tai, đổi lại tên của những món ăn đó khiến cho nước miếng của cậu rớt ròng ròng, gương mặt thèm thuồng nhìn chằm chằm Thu Hạ Hạ rồi hỏi: “Những món này cậu đều biết làm có phải không?”.

Thu Hạ Hạ kiêu ngạo gật đầu: “Đương nhiên! Trước khi kết hôn, mẹ mình là bếp trưởng của khách sạn năm sao đấy! Tay nghề của mình được chính tay bà truyền dạy! Mặc dù mình không lợi hại như mẹ, các kiểu hấp, xào, hầm, luộc, chiên, quay đều vô cùng tinh thông. Nhưng “mưa dầm thấm lâu”, mình cũng học được chút ít. Ngoài những lúc bình thường mẹ nấu ra, đều một tay mình nấu cho bố mình ăn chứ bộ!”.

“Thật không?” Âu Dương Dị hỏi hộp, nước miếng đầy miệng nói: “Vậy cậu mau mau đi nấu đi, đồ ăn trong tủ lạnh món nào cần thì đều có đủ cả!”.

Lần này, Thu Hạ Hạ có thể ra oai, nhìn nghiêng cậu, kéo dài giọng hỏi ngược: “Tại sao mình lại phải nấu cho cậu ăn?”.

“Nếu không thì... sau này mình để cậu thoải mái theo dõi là được chứ gì.” Âu Dương Dị không còn chí khí, bỏ cuộc sự kiên trì lúc trước. Xem ra không chỉ có loài chim vì tham ăn mà bỏ mạng, loài người cũng chẳng khác gì!

Sự đồng ý của Âu Dương Dị ngoài sự mong đợi, Thu Hạ Hạ sợ cậu hối hận, liền đồng ý ngay: “Được! Cậu nói đấy nhé! Mình đi làm đồ ăn ngay đây!”.

Thế là hai người di chuyển từ chiếc bàn ăn tới chỗ để bếp nấu. Thu Hạ Hạ đảm nhận việc chọn đồ ăn từ trong tủ lạnh, Âu Dương Dị phụ trách rửa rau. Lúc Thu Hạ Hạ nấu ăn thì Âu Dương Dị bóc vỏ hạt dẻ. Mặc dù là lần đầu tiên hai người cùng nấu cơm nhưng phối hợp rất nhuần nhuyễn. Trong mắt người bên cạnh thì họ chính là một cặp vợ chồng nhỏ nhắn bó khăng khít.

Hơn một tiếng sau, đồ ăn đã nấu xong, hai người hồ hởi bê thức ăn để lên bàn ăn uống rất vui vẻ. Thu Hạ Hạ phấn khích còn lấy từ tủ lạnh ra mấy lon bia để tăng thêm sự phấn chấn. Sau khi com no rượu say, Thu Hạ Hạ phải về nhà, Âu Dương Dị tiễn cô ra đến tận ngoài cửa.

“Ngoài trời tối như vậy, hay là mình đưa cậu về?” Âu Dương Dị đề nghị.

“Không cần đâu! Mấy ngày nay mình rất thạo con đường này rồi, không sao đâu! Cậu vào nhà đi!” Thu Hạ Hạ vẫy vẫy tay, đi về phía chiếc xe đạp bị khóa bên đường. Bước được mấy bước, cô lại quay đầu lại, hai má đỏ hồng vì bia. Cô nháy mắt, cười hi hi nói với cậu: “Âu Dương Dị, tự nhiên mình thấy cậu cũng đẹp trai đấy chứ!”.

Giọng nói trong trẻo vang lên trong sự tĩnh lặng của bóng tối, bay vào tai cậu. Dưới ánh trăng mờ tỏ, má cậu tự nhiên còn đỏ hơn má cô, giống như hoa

đào tháng ba nở rộ.

“Thu Hạ Hạ, cậu đừng có nói linh tinh nữa! Mau mau về nhà đi! Muộn quá rồi! Về đến nhà rồi, nhớ gọi điện cho mình. Số di động của mình cậu có rồi chứ hả!” Cậu cố ý sáng giọng nói to, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ ngượng ngùng cứ lộ ra.

“Âu Dương Dị, cậu nhiều chuyện quá! Còn nhiều chuyện hơn cả bố mình!” Cô cười vui vẻ, nói xong, quay người tiếp tục đi về phía chiếc xe đạp.

Âu Dương Dị nhìn theo cô, đôi mắt long lanh sáng tựa sao trời, ánh mắt bất giác biến thành tia dịu dàng. Cậu nhìn cô mở khóa xe, nhảy lên xe, chậm chậm đạp về phía trước, gió đêm nhẹ nhàng nâng vấy cô bay bay, màn đêm đen dần dần che mất bóng cô.

Cho đến khi bóng cô biến mất hoàn toàn, không nhìn thấy gì nữa, cậu vẫn lặng lẽ, đứng yên tại chỗ, mắt hướng về phía cô biến mất, lòng vẫn còn để ở bữa tối trước đó không lâu. Không ngờ cô ấy nấu ăn ngon như vậy, kể từ sau khi xa nhà, đã rất lâu rồi cậu không ăn cơm với tâm trạng vui như thế này. Nếu không vì chuyện đó, nói không chừng cậu sẽ thích cô thật cũng nên.

Nghĩ đến việc mà cậu cố gắng chôn sâu tận trong đáy lòng đó, ánh sáng trong mắt cậu mờ đi, cậu lặng lẽ quay người đi vào nhà.

Bất luận như thế nào thì cậu đều không thể giúp Thu Hạ Hạ được, nếu không sự việc một năm trước nhất định sẽ lại tái diễn không chừng!

Âu Dương Dị lặng lẽ suy nghĩ, lại tuyệt đối không thể nghĩ tới Thu Hạ Hạ quán lấy người này kể từ ngày mai sẽ không bám lấy cậu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Sự trở lại của họa sĩ tài năng

“Nhã Tuyên,” Thu Hạ Hạ kéo tay áo Trương Nhã Tuyên ngồi đằng trước, nói với vẻ đáng thương, “hành vi theo dõi của mình bị lộ rồi.”

Trương Nhã Tuyên theo đà kéo của Thu Hạ Hạ quay người lại, nhìn cô rồi hỏi: “Sao lại bị bại lộ?”

Thu Hạ Hạ nằm gục đầu trên bàn, kể cho cô bạn thân tỉ mỉ sự việc ngày hôm qua. Nhưng cô cố ý che giấu đoạn nấu cơm cùng Âu Dương Dị. Dù gì thì Trương Nhã Tuyên cũng thích Âu Dương Dị, điều này thì Thu Hạ Hạ không có quên. Nếu không vì Trương Nhã Tuyên thì cô cũng không để ý tới Âu Dương Dị. Cho nên những chuyện này không cần thiết phải kể lại tất cả cho Trương Nhã Tuyên nghe để tránh cô ấy hiểu lầm. Thu Hạ Hạ nghĩ như vậy, trong lòng chẳng hiểu sao lại xuất hiện cảm giác chua chát.

Chờ một chút!! Thu Hạ Hạ, mày đang chua với chả chát cái gì cơ chứ? Dù sao Âu Dương Dị cũng là người Trương Nhã Tuyên thích, mày đừng có mà nghĩ lung tung! Thu Hạ Hạ lắc lắc đầu, kìm nén cảm giác chua chát trong lòng, tự cảnh cáo bản thân.

Trương Nhã Tuyên nhìn động tác kỳ lạ của bạn mình, không thể không lo lắng, đưa tay sờ lên trán bạn: “Không thấy sốt! Hạ Hạ, cậu thấy khó chịu ở đâu?”

“Mình không sao.” Thu Hạ Hạ nằm bò trên bàn, ngẩng đầu nhìn Trương Nhã Tuyên, yếu ớt cười.

“Thực ra cậu không cần phải chán nản như vậy,” Trương Nhã Tuyên cho rằng Hạ Hạ buồn bã vì việc theo dõi bị bại lộ, nên nói ra những lời an ủi, “Âu Dương Dị không phải đã đồng ý để cậu sau này có thể đường đường chính chính theo dõi cậu ta rồi sao? Đây là việc tốt mà! Như vậy cậu có thể bớt được không ít lo âu.”

Nếu sự việc đơn giản như thế thì tốt quá! Thu Hạ Hạ thở dài, cảm thấy buồn bã trong lòng nhưng lại không thể nói ra nguyên nhân thật sự nỗi buồn chán của cô cho Trương Nhã Tuyên, chỉ có thể nói theo chủ đề câu chuyện của Nhã Tuyên. “Mình nghĩ rằng, nếu Âu Dương Dị biết mình đang theo dõi cậu ta thì sau này lúc gây án, cậu ta sẽ càng thận trọng và cẩn thận hơn, phải không? Nếu đúng là như vậy thì nhiệm vụ điều tra lần này của mình chẳng phải sẽ càng khó khăn hơn sao? Đến năm nào thì mới có thể điều tra ra Âu Dương Dị có phải là tên sát nhân ấy đây?”

Hóa ra là lo lắng điều này, Trương Nhã Tuyên thở phào, cười rồi nói: “Việc này thì cậu không cần phải lo lắng đâu. Chúng mình có thời gian mà, không phải sao? Hơn nữa, giả sử Âu Dương Dị chính là tên sát nhân thì cậu ta sẽ vì sự có mặt của cậu mà kiêng kị, đó không phải là điều tốt ư! Cậu nghĩ mà xem, nếu đúng là như vậy thì không phải là số người bị hại sẽ giảm đi sao?”

Thu Hạ Hạ nghiêng đầu nghĩ ngợi, Nhã Tuyên nói có vẻ cũng có lý đấy chứ!

“OK! Mình sẽ kiên trì đến cùng. Ôi! Mình mà không xuống địa ngục thì ai sẽ xuống địa ngục cơ chứ!”

Trương Nhã Tuyên cười rồi liếc mắt nhìn cô chọc ghẹo: “Cậu dùng cái giọng bi thương gì thế hả? Cậu cũng hơi khoa trương đấy nhì?”

Thu Hạ Hạ chu mỏ vừa mới định “đấu” lại thì phía gần cửa lớp có những tiếng ồn ào vọng lại.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Thu Hạ Hạ ngồi thẳng lưng, ngهنển cổ nhìn về đám nữ sinh đang tụ tập ở cửa lớp.

“Không phải là phát hiện ra ‘hot-boy’ nào đấy chứ?” Trương Nhã Tuyên cũng quay ra sau, nhìn về phía ồn ào về hiếu kỳ.

Mới nghe thấy ‘hot-boy’, mắt Thu Hạ Hạ liền ‘phát sáng’, đứng dậy phấn khích, nhảy nháy, hỏi dò ý kiến của Trương Nhã Tuyên: “Nhã Tuyên, chúng mình có nên gia nhập vào đám đông náo nhiệt kia không?”.

Trương Nhã Tuyên còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng Chung Ngọc Thanh lạnh lạnh, phấn khích từ cửa lớp vọng tới: “Trời ạ! Học sinh mới chuyển tới đúng là ‘hot-boy’ chính hiệu nhì!”.

Cái con bé Chung Ngọc Thanh này không phải là thích Âu Dương Dĩ sao? Không phải bây giờ lại chuyển sang theo đuổi mục tiêu mới đấy chứ? Thu Hạ Hạ không nói được câu nào, đưa tay lên xoa xoa trán, không hiểu có phải là đang toát mồ hôi không. Có điều...

“Nhã Tuyên, lớp trên có học sinh mới chuyển tới ư? Sao mình lại không biết?” Thu Hạ Hạ cúi đầu thắc mắc hỏi cô bạn thân.

Trương Nhã Tuyên cũng ngây người lắc đầu, hoang mang trả lời: “Mình không biết, không thấy ai nói gì. Nhưng tin tức của bọn con gái ngốc nghếch do Chung Ngọc Thanh cầm đầu rất nhanh và chính xác. Bọn họ biết sớm hơn chúng mình cũng không có gì là lạ.”

Hai người còn đang băn khoăn thì từ cửa lớp lại rộ lên những tiếng lảnh lót.

“Oa!!! Đúng là rất đẹp trai!!! Cậu ấy đẹp trai tới mức ma mị, mê hồn!!!”

“Tớ nghe bảo cậu ta là họa sỹ trẻ của trường Quốc tế Hường Diệu đấy!”

“Tớ cũng có nghe qua!! Hồi xưa tớ là bạn học cấp II của cậu ấy đấy! Hồi cấp II, cậu ấy vẽ đẹp kinh khủng, sau khi hiệu trưởng phát hiện ra tài năng của cậu ấy liền tiến cử tới Học viện mỹ thuật Paris! Tớ còn nghe đồn gần đây cậu ấy định vẽ một bức theo chủ đề ‘Thiếu nữ Trung Quốc’. Lần này cậu ấy trở về là để tìm người mẫu cho tác phẩm của cậu ấy!”.

“Oa! Thật không? Nếu cậu ta chọn mình thì tốt quá rồi!”

“Cuối cùng là thần thánh phương nào vậy? Tự nhiên có thể thu hút, làm náo động đến như thế này!” Trương Nhã Tuyên chịu không nổi đứng dậy, tò mò nhìn về phía cánh cửa lớp học.

Đám nữ sinh họ bất ngờ không hện mà cùng yên lặng, má đỏ bừng, thu tay về bên lên, tất cả đều có vẻ gượng gạo. Sau đó, đám người tự động phân thành hai hàng, mở ra một lối đi nhỏ dẫn vào lớp học.

Một lát sau, một nam sinh mặc đồng phục của trường từ từ đi vào lớp. Tay trái cậu đút vào trong túi quần, tay phải nhàn nhả cầm vào quai cặp đang vắt trên vai, mái tóc ngắn nhẹ bay phất phơ trong gió. Cậu từ từ quay người lại, ánh nắng vàng rải trên dáng người to cao của cậu, bóng cậu đổ dài trên nền xi măng. Cậu cười, đôi môi mỏng và đỏ tuôn ra sức hút ma mị. Đôi mắt đẹp, quyến rũ khiến mọi người mê mẩn.

Thu Hạ Hạ sững người lại, lấy tay che miệng đồng thời che giấu tiếng kêu ngạc nhiên suýt chút nữa bật ra.

Tại sao lại là cậu ấy?

Sau khi tan học, Thu Hạ Hạ lơ đãng đi bộ về nhà. Chiếc xe đạp của cô, tới qua vì trời tối quá, cô không cẩn thận lao xuống cống nên bị hỏng.

Đi bên cạnh Thu Hạ Hạ, Trương Nhã Tuyên lặng lẽ nhìn bạn chỉ cốt rất lâu. Cô có thể thấy rất rõ là bạn mình đang rất lờ đờ, cuối cùng, không chịu nổi liền quan tâm hỏi: “Hạ Hạ, cậu sao thế? Kể từ lúc cậu học sinh mới chuyển trường tên Mạc Trần Bạch đó tới giờ, cậu bắt đầu không để ý mọi thứ rồi. Cậu quen cậu ấy có phải không?”.

Thu Hạ Hạ im lặng một lát rồi thì thầm: “Mình quen cậu ấy. Đó là hàng xóm của mình.

Ngày xưa mình yêu đơn phương cậu ấy!”.

“Á?!” Trương Nhã Tuyên ngạc nhiên, kêu lên một tiếng, thuận miệng hỏi, “Thế cậu ấy có biết không?”.

“Cậu ấy...” Thu Hạ Hạ còn chưa nói hết câu thì từ phía sau có tiếng bước chân rất nhanh, cùng với âm thanh trầm phàn trầm của con trai vang lên.

“Tiểu nha đầu!”

Thu Hạ Hạ đứng khựng lại, cơ thể rõ ràng là đã đóng băng. Trương Nhã Tuyên ở bên cạnh bối rối nhăn mũi, không hỏi nữa, nhưng nhanh chóng, không do dự kéo tay Hạ Hạ, cố gắng dùng hơi ấm từ trong tim để truyền tới cho người bạn thân.

Mạc Trần Bạch bước tới trước mặt Thu Hạ Hạ, ánh mặt trời đỏ bao trùm khắp người cậu, trên mặt là nụ cười đẹp mê hồn có sức mạnh làm mê muội người khác. Cậu ấy và Âu Dương Dĩ đều rất hay dùng nụ cười cuốn hút người khác. Nụ cười của Âu Dương Dĩ thì dịu dàng còn nụ cười của Mạc Trần Bạch thì ma mị. Năm đó, Hạ Hạ bị chính nụ cười ma mị đó làm cho mê mẩn!

“Tiểu nha đầu, lâu như vậy không gặp, cậu gầy đi nhiều, xinh hơn trước bao nhiêu!” Cậu cười, thật thà khen ngợi.

Miệng Thu Hạ Hạ động đây, nở nụ cười cứng đờ, khách sáo nói: “À! À! Cảm ơn!”.

“Tiểu nha đầu, sao lại khách sáo với mình như vậy? Hôm nay lại còn cứ tránh mặt mình, có phải trong thời gian mình không ở đây, cậu đã làm việc gì có lỗi với mình không hả? Ví dụ như tranh thủ lúc mình đi du học đã lên “vượt rào” rồi?”.

“Cái gì mà “vượt rào” cơ?” Trương Nhã Tuyên ở bên cạnh ngốc nghếch hỏi.

Ánh mắt quyến rũ của Mạc Trần Bạch dừng lại nhìn Trương Nhã Tuyên một giây, cười hi hi giải thích: “Thì là “vượt đèn đỏ” ấy!”. Giải thích xong, ánh mắt cậu lại chuyển sang nhìn Thu Hạ Hạ.

Trương Nhã Tuyên kinh ngạc, miệng há hốc, ánh mắt nghi ngờ nhìn Thu Hạ Hạ rồi lại chuyển sang nhìn Mạc Trần Bạch, cuối cùng tập trung nhìn Thu Hạ Hạ. Bất kể là như thế nào, cô cũng đều tin tưởng bạn thân của cô. Cô tin tưởng rằng lúc Thu Hạ Hạ muốn nói, cô ấy sẽ tự nói cho cô biết.

“Cậu...” Thu Hạ Hạ yên lặng một lát, cuối cùng cũng mở miệng, “Cậu tìm mình có việc gì không?”.

Mạc Trần Bạch liếc cô rồi bước tới bên cạnh: “Cậu đều chào đón bạn bè cũ như thế này phải không?”.

Bạn bè...

Kỷ niệm đau khổ lúc trước thoáng hiện ra trong đầu Thu Hạ Hạ, cô khẽ nói, “Chúng ta... không tính là bạn bè.”

“Không tính phải không?” Mạc Trần Bạch nhìn cô đang cúi đầu rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Tiếng cười vang trong không trung, mọi thứ xung quanh trở nên trống rỗng. Tiếng cười ấy từng tiếng, từng tiếng như đang đâm vào thần kinh của Thu Hạ Hạ. Mím mím đôi môi khô ráp, sần sùi, cô càng cúi thấp đầu hơn.

Trương Nhã Tuyên nhìn qua nhìn lại hai con người cổ quái ấy. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại nhìn Mạc Trần Bạch đang cười ra nước mắt. Lòng mảy của cô từ từ chau lại, tay trái cũng từ từ nắm chặt; sau cùng chịu không nổi liền dùng tay phải nắm lấy tay Thu Hạ Hạ thật chặt.

Cuối cùng, Mạc Trần Bạch không cười nữa, cậu cúi đầu, đôi mắt ngập tràn hoa đào quyến rũ ấy trở nên dịu dàng hơn, “Tiểu nha đầu, mình mời cậu đi ăn cơm nhé!”.

Thu Hạ Hạ im lặng rất lâu rồi gật đầu. Có một vài câu hỏi đã đến lúc phải biết câu trả lời là gì rồi.

Trương Nhã Tuyên ở bên đã nhìn thấy liền nói xen vào: “Mình cũng muốn đi!” Chỉ cần nhìn là biết hai người bạn này có vấn đề nên cô phải đi cùng để bảo vệ bạn chí cốt.

Mạc Trần Bạch liếc nhìn Trương Nhã Tuyên cười rồi nói: “Chúng mình đi ôn lại thời thanh mai trúc mã, cậu đến góp vui cái gì?”.

“Mình không cần biết, mình nhất định phải đi!” Một Trương Nhã Tuyên hiền dịu, biết điều vì bảo vệ bạn thân mà tự nhiên cũng đành đá hết lên.

“Ai thèm quan tâm đến cậu!” Mạc Trần Bạch từ chối rồi “ra lệnh”: “Cậu mau về nhà đi!”.

“Mình muốn đi với Nhã Tuyên.” Thu Hạ Hạ nhẹ nhàng cất tiếng, khiến Mạc Trần Bạch không kịp nói thêm điều gì nữa.

Nghe thấy thế, Trương Nhã Tuyên đắc ý quay sang Mạc Trần Bạch “hử!” một tiếng. Mạc Trần Bạch chỉ đáp lại một câu: “Trẻ con!”, rồi tiếp tục cười nói, trêu chọc Thu Hạ Hạ.

Hơn mười phút sau, ba người họ đã ngồi trong nhà hàng cao cấp nhất thị trấn Hạnh Phúc có tên Á Mễ Khắc.

Loại nhà hàng năm sao kiểu này, trong lòng Thu Hạ Hạ sớm đã muốn được ăn một trận no nê, thoải mái! Có điều sự thoải mái này có được là do bữa hôm nay được người khác mời, nếu không phải vì như thế thì Thu Hạ Hạ sẽ không thấy hoan hỉ đến như vậy. Nếu như theo giá cả trên menu, ăn một bữa bình thường thôi thì ví tiền cũng có thể lép đi trông thấy.

Bây giờ có người mời rồi, Thu Hạ Hạ bình thường lăm lăm như thế bỗng nhiên im lặng, lặng lẽ đảo đồ ăn trong bát, ăn một miếng rồi thôi, hương vị đồ ăn nhạt như nước ốc. Nhưng Trương Nhã Tuyên nhu mì, dịu dàng thì không khách sáo, gọi đây một bàn các món ăn. Lúc thức ăn được đưa lên, cô cũng không ăn, chỉ chăm chăm chế giễu Mạc Trần Bạch, câu nào câu nấy đều chứa mũi nhọn vào cậu. Rõ ràng là cô chỉ muốn “đánh” vào ví tiền của Mạc Trần Bạch, không hề có ý động đến đồ ăn trên bàn. Tốt nhất là anh chàng này không đủ tiền trả, cô nhất định sẽ xử lý nhà hàng giữ cậu ta lại rửa bát trừ nợ.

Về phía Mạc Trần Bạch, cậu không hề so đo với Trương Nhã Tuyên. Trong suốt thời gian dùng bữa, cậu chỉ lặng lẽ quan sát Thu Hạ Hạ, trên môi vẫn nở nụ cười mê hoặc ấy. Đến lúc thanh toán, cậu mới nhìn chế giễu Trương Nhã Tuyên, giọng châm chọc: “Hôm nay có nghe một bạn nam trong lớp nói, bạn Nhã Tuyên là một cô gái rất nhu mì, tuyệt đối không thể ngờ cậu lại háu ăn đến thế. Minh nghĩ sau khi các bạn cùng lớp biết điều này, bọn họ nhất định sẽ rất kinh ngạc đấy!”.

“Hứ!” Trương Nhã Tuyên không thèm để ý tới cậu ta, quay sang nói với người bạn thân thiết: “Hạ Hạ, mình đưa cậu về.”

Từ bữa tối đến giờ, Thu Hạ Hạ lơ đãng, giờ mới dần dần lấy lại được chút tinh thần. Cô ngẩng đầu nhìn Trương Nhã Tuyên, cười miễn cưỡng: “Nhã Tuyên, không cần đâu! Mình có thể tự về được.”

“Nhưng mà...” Trương Nhã Tuyên không an tâm, liếc sang Mạc Trần Bạch.

Thu Hạ Hạ hiểu ý, vỗ vỗ vào mu bàn tay Nhã Tuyên, xoa dịu: “Đừng lo! Mình có thể tự bảo vệ bản thân!”.

Mạc Trần Bạch đảo mắt khinh khinh, hai cô nương này tính toán phòng bị như thể cậu là Đại Ma Vương vô cùng tàn nhẫn không bằng!

Thu Hạ Hạ đứng bên đường vẫy một chiếc taxi, sau khi Nhã Tuyên ngồi vào trong, còn nhìn Mãi theo cho tới khi chiếc taxi đi xa chỉ bé bằng một cái chấm nhỏ mới lặng lẽ quay lại bên cạnh Mạc Trần Bạch.

Im lặng một lúc, cô nghe thấy âm thanh khăn khăn của mình vang lên trên con phố vắng lặng: “Mình về trước đây!”.

“Mình đưa cậu về!” Cậu nói, ngữ khí không phải là câu hỏi mà là sự quyết định.

Thu Hạ Hạ im lặng gật đầu.

Hai người im lặng bước đi trên con đường yên tĩnh, không ai nói câu nào. Có tiếng cười ồn ào vọng lại từ phía con phố đêm cách đó không xa nhưng những âm thanh náo nhiệt đó không lọt vào tai họ. Lúc này, chỉ có hai người bên nhau, tất cả mọi thứ bên ngoài đều không hề liên quan tới họ.

Tối nay không có ánh trăng, trên trời chỉ có những đám mây dày đã giấu mặt trăng và những ngôi sao đi đâu mất. Dưới ánh đèn đường, bóng đèn không mới lấp phủ một lớp bụi dày, có một vài con thiêu thân bay phía dưới, bay vòng vòng không nghỉ hòng tìm kiếm ánh hào quang cho riêng mình. Ánh đèn màu vàng, tạo thành quang loang trên con phố tĩnh lặng, thừa thốt, hắt lên người họ tạo thành hai chiếc bóng đồ dài, rất gần nhau, gần như trùng hằn vào nhau, như đã từng trải qua những năm tháng quấn quýt bên nhau.

“Tiểu nha đầu.”

Giọng Mạc Trần Bạch trầm ấm vang lên từ trong đêm tối mông lung, giọng nói bớt đi vài phần “tà khí”, thêm vào đó là một chút đau buồn không dễ nhận thấy.

Thu Hạ Hạ lặng lẽ không đáp lại. Cô đang tự giễu cợt, hôm nay cô làm sao vậy? Không phải bình thường giống con chim sẻ rất thích chi chi cha cha, nói luôn miêng sao? Tại sao hôm nay lại cứ im lặng như vậy? Thật là không giống cô chút nào cả!

“Cậu vẫn còn giận mình phải không?” Mạc Trần Bạch hỏi.

Cô vẫn còn giận cậu sao? Thu Hạ Hạ tự hỏi. Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, nhưng đến lúc nhớ lại cảnh cậu quay lưng lạnh lùng, những tiếng khóc bất lực rõ mồn một lại vang lên, quanh quẩn bên tai. Như thế có được tính là không tức giận không?

“Mình không biết.” Thu Hạ Hạ nghe thấy mình nói như vậy.

“Tiểu nha đầu, nếu bên trong những biểu hiện của sự việc còn ẩn giấu một sự thật khác, cậu có tha thứ cho mình không?” Mạc Trần Bạch cúi đầu nhìn cô dò hỏi, ánh mắt như có ngọn đuốc. Thu Hạ Hạ bối rối cúi đầu xuống nhìn đôi giày của cô, tránh cái nhìn chăm chăm như có lửa của cậu.

“Tiểu nha đầu...” Cậu hạ giọng gọi cô, kìm nén sự căng thẳng và kích động trong giọng nói. Cậu dứt tay vào trong túi quần mà không gây ra tiếng động nào, lấy ra một vật gì đó rồi để trong lòng bàn tay, xúc động run run chuẩn bị đưa cho cô.

“Mình về đến nhà rồi!” Cô dừng bước, nhìn xuống đất, nhẹ nhàng nói, không hề phát hiện ra câu nói của cô đã làm gián đoạn hành động của cậu.

Mạc Trần Bạch khựng lại, bàn tay sắp đưa ra cứng đờ trong không trung.

Gió lặng lẽ thổi vào khoảng không giữa hai người.

Một lúc lâu sau, tay Mạc Trần Bạch run lên một chút, cuối cùng không còn chút lực nào buông thõng xuống.

“Thôi! Cậu vào nhà đi!” Mạc Trần Bạch miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Đôi mắt ngập tràn hoa đào dần dần trở nên buồn bã.

“Ừ! Cậu... cũng về nhà đi!” Thu Hạ Hạ ngẩng đầu nhìn sang căn hộ bên cạnh nhà cô, ánh mắt thoáng chút đăm chiêu. Lặng lặng thu ánh nhìn về, cô lộ vẻ bối rối, nhanh chóng mở cửa sắt rồi chạy vào nhà.

Nhìn bộ dạng cô như thể đang tránh ma, nhanh nhanh chóng chóng từ bên cạnh chạy thoát, Mạc Trần Bạch không nén nổi một nụ cười chua xót. Cô ấy nhất định rất hận cậu cho nên đến cả việc ở bên cạnh cậu thêm một lát thôi, cô ấy cũng không muốn. Cười đau khổ, cậu giờ bàn tay phải đang nắm chặt lên, các ngón tay từ từ mở ra. Nằm trong bàn tay đầy đặn của cậu là một chuỗi vòng tay dùng để thay cho một lời xin lỗi được thiết kế rất tinh xảo. Chiếc vòng tay bằng bạc dưới ánh sáng màu vàng của ngọn đèn tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh, dịu dàng.

Một năm trước vào ngày mà chiếc lắc bằng bạc này lẽ ra phải được đeo lên cổ tay cô ấy, chính sự ngu muội của cậu đã gây tổn thương cho trái tim mềm

yếu của cô ấy.

Một năm trước, có lẽ cậu không nên giúp đỡ người con gái kia? Nếu như không có chuyện đó thì quan hệ giữa cô và cậu ngày hôm nay sẽ không thành ra như thế này phải không?

“Tên tiểu tử Mạc Trần Bạch đúng thực chẳng phải là một tên Sở Khanh tầm thường! Hãy nhìn cái bộ dạng đang PR bản thân đó của hắn ta kia, trông mới ghét làm sao!” Trong lớp học, Trương Nhã Tuyên nhìn về phía Mạc Trần Bạch đang được một đám con gái vây quanh chuyện trò “nổ như pháo rang” cách đó không xa, nhận xét với vẻ khinh miệt.

Thu Hạ Hạ không hòa theo lời châm chọc như mọi khi, không biết đang nghĩ gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Trương Nhã Tuyên quay đầu nhìn về trầm ngâm của bạn, không nén nổi liền chau mày lại. Nghĩ về thái độ khác thường của Thu Hạ Hạ từ hôm qua tới hôm nay, cuối cùng cô đành huyếch vào người bạn rồi hỏi:

–“Hạ Hạ, trước đây cậu có quen với Mạc Trần Bạch phải không?”.

Thu Hạ Hạ chau môi, gật gật đầu, do dự một lát rồi thung thảng kể lại đầu đuôi câu chuyện: “Cậu ấy là hàng xóm, và cũng là bạn học của mình. Lúc còn nhỏ, cậu ấy rất độc mồm độc miệng, thường trêu chọc, gọi mình là “em gái phi nôm”. Nhưng mỗi ngày đi học đều không quên chào mình. Sau đó, khi đăng ký nguyện vọng trường thi chuyển cấp, chúng mình đều cùng đăng ký nguyện vọng giống nhau. Cậu ấy dễ dàng thi đỗ nguyện vọng một, còn mình vì thiếu mất ba điểm nên mới học trường Tri Hiền. Cũng trong mùa hè năm đó, mình phát hiện ra là mình thích cậu ấy, nhưng mình không dám nói cho cậu ấy biết. Cậu ấy ưu tú như thế, lại còn đẹp trai, hội họa cũng tuyệt. Mình chỉ cần nấp trong bóng tối nhìn trộm cậu ấy, thích thầm cậu ấy, như thế là đủ rồi. Nhưng thâm thương trộm nhớ cậu ấy được một năm, nghỉ hè giữa lớp 10 lên lớp 11, cậu ấy thông báo cho mình biết thầy hiệu trưởng thấy tài năng hội họa thiên bẩm của cậu nên đã gửi cậu sang Học viện mỹ thuật Paris học tập. Khi nghe thấy điều đó, mình đã thấy xây xẩm, choáng váng. Mình nghĩ sau này sẽ là cả một khoảng thời gian rất dài không nhìn thấy cậu ấy nên quyết định tìm cơ hội nói cho cậu ấy biết tình cảm của mình. Sinh nhật năm đó, mình hẹn cậu ấy ra ngoài, nhưng khi mình vừa mới nói cho cậu ấy biết là mình thích cậu ấy thì cậu ấy chẳng nói chẳng rằng bỏ đi cùng một người con gái khác. Rõ ràng cậu ấy chẳng có tình cảm gì với mình. Mình bắt đầu tránh mặt không tiếp xúc với cậu ấy, bắt kè là gặp mặt hay nói chuyện điện thoại. Từ sau lần nói chuyện ấy, chúng mình chưa nói chuyện với nhau dù chỉ nửa lời thì cậu ấy ra nước ngoài.” Thu Hạ Hạ từ từ kể lại giọng nhỏ nhẹ. Tâm tư bất giác trở lại cái đêm đã khiến lòng cô tổn thương ấy.

Đó là một đêm trời có sương mù, những đám sương ẩm thấm đẫm từng viên gạch màu xanh cũ kỹ trên con phố, thấm ướt cả mặt đất được trải đầy ánh sáng màu vàng phản chiếu những tia lạnh lẽo của ngọn đèn đường, giọng nói khẽ run rẩy của một người con gái vang lên trong đêm tối với tiết trời se lạnh.

“Mình thích cậu!” Giọng nói của cô run run, chân tay cũng khẽ run rẩy, nhưng ánh mắt thì kiên định quan sát cậu, không bỏ sót bất cứ phản ứng nào dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt cậu.

Thế nhưng, cô nhìn thấy thần sắc cậu hiện rõ sự ngỡ ngàng, sững sốt, môi mấp máy nhưng lại không nói gì.

Cậu muốn từ chối tình cảm của cô có phải không? Cô thắc thỏm không yên.

Nhưng cô vẫn chưa nghe thấy câu trả lời của cậu thì người con gái kia xuất hiện. Cô ấy không vừa tròn vừa thấp giống như cô. Người con gái ấy rất xinh đẹp! Khuôn mặt hình trái xoan nhỏ nhắn, mái tóc dài ngang lưng tết đuôi sam, buộc bằng một sợi dây màu hồng cánh bướm, váy công chúa màu hồng, yêu kiều ngọt ngào. Cô ấy bước tới nói nhỏ vào tai Mạc Trần Bạch vài câu, Mạc Trần Bạch liền vội vàng đi cùng cô ấy.

“Mạc Trần Bạch!” Cô nắm chặt tay, nhìn theo cậu đang vội vã bỏ đi gọi to, “Bất kể là có thích mình hay không, cậu cũng nên cho mình một câu trả lời!”.

Bước chân cậu khựng lại, cô biết cậu đã nghe thấy lời của cô, nhưng không thêm để ý đến cô, thậm chí cậu còn không quay lại nhìn cô, rồi leo lên xe cùng cô gái xinh đẹp kia. Cô định chạy lên trước kéo cậu lại nhưng còn chưa cất bước thì chiếc xe thời trang màu đỏ rực đã cuốn bụi mù mịt, chạy đi mất.

Trên con phố bị sương mù bao trùm chỉ còn lại mình cô đứng lẻ loi trong lạnh lẽo, toàn thân cô hóa đá nhìn về phía cậu biến mất, nỗi tê tái từ trong lòng từng đợt từng đợt thấm đẫm toàn thân.

“Tiểu nha đầu!” Một tiếng gọi từ phía trên đầu truyền tới kéo suy nghĩ của Thu Hạ Hạ quay trở về hiện tại.

Cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào cậu, không hiểu cậu tới làm gì.

Mạc Trần Bạch cười, vươn tay ra véo mũi cô: “Tiểu nha đầu, đừng có nhìn mình như thế, mình sẽ hiểu lầm đấy!”.

Thu Hạ Hạ đỏ mặt, cúi đầu, buồn bã hỏi: “Bạn Trần Bạch, xin hỏi bạn tìm tôi có việc gì không?”.

Một tiếng “bạn Trần Bạch” xa lạ khiến cậu nhúm mày, cô ấy muốn vạch ranh giới với cậu rõ ràng đến vậy sao? Đáng tiếc cậu lại không định như ý cô muốn, cậu về nước không phải để làm bạn học đơn thuần với cô! Đã là hạnh phúc của cậu thì nhất định cậu sẽ tranh đấu để đòi lại! Mạc Trần Bạch nở nụ cười tự tin, sau đó nghiêng người, ghé sát tai cô nói nhỏ: “Sau giờ tự học buổi tối chờ mình rồi cùng về nhà. Chuyện giữa chúng mình nên nói cho rõ ràng. Nhớ là chỉ có cậu với mình, để Trương Nhã Tuyên với những người khác về trước.” Nói xong, cậu đứng thẳng người, một ý nghĩ xấu xa vừa chạy qua trong đầu cậu, nụ cười của cậu bỗng trở nên gian xảo. Sau đó...

Cậu hôn cô.

Trong mắt của mọi người, bờ môi cậu hôn lên tai cô.

Trương Nhã Tuyên ngẩn người.

Những nữ sinh khác thở hắt ra, không dám tin hoàng tử trong tim bỗng dừng lại hôn một Thu Hạ Hạ hết sức bình thường.

Các nam sinh thì vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ nhìn cảnh thân mật giữa hai người bọn họ.

Mặt Thu Hạ Hạ đỏ ửng như thể sắp nổ “đoàng” một cái.

“Coi như là sự trừng phạt nho nhỏ với cái từ ‘bạn Trần Bạch’ lúc này. Nếu lần sau còn lặp lại, mình sẽ hôn thẳng lên môi cậu.” Cậu nhìn khuôn mặt đỏ như gấc của cô rồi cười thỏa mãn quay người bước đi.

Trương Nhã Tuyên lấy lại tinh thần liền đẩy đẩy Thu Hạ Hạ vẫn còn ngẩn ngơ, kinh ngạc thốt lên: “Hạ Hạ, cậu ấy vừa ‘mỉ’ cậu kìa!”

Thu Hạ Hạ chớp mắt hoảng hốt, như thể vừa tỉnh sau cơn mê.

Trước mặt các bạn cùng lớp, cậu đã “mỉ” cô. Trống ngực của Hạ Hạ đập loạn xạ liên hồi, hai tay cô vô thức ôm ngực.

“Hạ Hạ! Hạ Hạ! Cậu đang nghĩ gì thế hả?”

Trương Nhã Tuyên gọi mấy lần, Thu Hạ Hạ vẫn không nghe thấy gì. Bên tai cô vẫn còn đọng lại giọng nói ấm áp của Mạc Trần Bạch: Lần sau, mình sẽ hôn thẳng lên môi cậu!

“Dị ơi, chơi bóng không?” Kim Dục Duy tay trái cầm quả bóng rổ, tay phải gõ gõ lên bàn của Âu Dương Dị.

Âu Dương Dị nửa thân bất động trên ghế, không có chút tinh thần nào trả lời: “Không chơi đâu! Cậu với Vạn và mấy người bọn họ đi chơi đi!”

Kim Dục Duy nhìn từ trên xuống dưới người Dương Dị, quan tâm hỏi: “Dị, sao mà không có chút thần khí gì cả vậy? Có chuyện gì à?”

Có chuyện gì với cậu ư? Đến bản thân cậu còn không biết!

Kể từ hôm qua, cậu cứ có cảm giác kỳ lạ, không như bình thường, sau đó mới phát hiện hóa ra là do thiếu sự quấy rầy của Thu Hạ Hạ.

Thu Hạ Hạ không quán lấy chân cậu, đây không phải là việc tốt sao? Ngày trước không phải chính cậu rất mong là Thu Hạ Hạ sẽ không xuất hiện ở bên cạnh cậu ư? Bây giờ cô không ở bên cậu rồi, lẽ ra cậu phải vui mừng mới phải!

Tuy nhiên trên thực tế thì lại không phải thế, không có cô ở bên phá bình, cậu lại cảm thấy không quen, thiếu cái gì đó, cơ thể dường như cũng thiếu mất một phần. Thậm chí cậu còn tự an ủi mình, Thu Hạ Hạ có lẽ đang bận chuyện gì đó nên không quán lấy cậu. Khi nào xong việc cô nhất định sẽ lại tới tìm cậu.

Nhưng tới tận bây giờ cô vẫn chưa thềm xuất hiện. Thế là cô bắt đầu nghĩ lung tung, có phải cô ấy ốm rồi không? Có phải cô ấy mệt mỏi vì chuyện theo đuổi này mãi mà không thấy có kết quả không? Có phải là cô ấy ghét cậu rồi không?... Một chuỗi suy đoán khiến cậu không còn tâm trí để làm việc khác, ngay cả lúc lên lớp, tâm hồn cậu cũng “treo ngược cành cây”.

“Dị, cậu đang nghĩ gì thế?” Chờ mãi không thấy cậu trả lời, Kim Dục Duy lại gõ gõ lên bàn lần nữa.

Âu Dương Dị quay trở về thực tại, lúc này cậu mới phát hiện ra mình lại vừa phân tâm. Việc cậu lơ đãng như vậy không biết đã là lần thứ bao nhiêu trong vòng hai ngày nay. Cậu cười đau khổ lắc đầu: “Mình không sao, có vẻ là tối qua ngủ không được sâu”.

Ngủ không sâu giấc? Ai thềm tin cơ chứ! Kim Dục Duy nhìn cậu với ánh mắt nghi ngờ, sau đó nghịch ngợm, ghé sát trước mặt, nháy mắt hỏi: “Tiểu tử! Không phải là thất tình đấy chứ?”.

Thất tình? Âu Dương Dị nhú mày, không thể không cười mỉa mai. Triệu chứng bệnh của cậu quả thật rất giống thất tình, thế nhưng quan hệ giữa cô ấy vào cậu còn không được tính là tình bạn bình thường!

“Này tiểu tử! Làm sao mà cậu cười trông ai oán thế hả? Thất tình thì thất tình! Cũng chẳng phải cái gì lớn tới mức không chịu nổi! Làm người mà không thất tình thì mới gọi là lạ đấy!” Kim Dục Duy dùng tay đấm đấm lên ngực Âu Dương Dị, háo hức nói: “Đừng có đeo cái bộ dạng đưa đám oán thù con gái như vậy nữa! Quá lắm thì người anh em này sẽ giới thiệu một cô bồ cho cậu là cùng chứ gì!”.

Âu Dương Dị ôm ngực đang còn đau âm ỉ, cười khổ sở đứng lên: “Cái gì mà đưa đám oán thù con gái, cậu lố quá rồi đấy! Mình không thất tình, cũng không cần cậu giới thiệu bạn gái, tiểu tử cậu không cần phải mua việc vào người làm gì”.

“Coi cậu kìa! Chúng mình là anh em, cậu có việc gì thì cứ thẳng thắn nói với mình, đừng ngại ngần, người anh em này không cười nhạo cậu đâu!” Kim Dục Duy liếc mắt về trách móc nhìn cậu, nghiêm túc đặt trái bóng rổ trên sàn nhà, ngồi xuống chiếc ghế đẩu trước Âu Dương Dị. “Dị, nếu cậu muốn thay bồ, mình thấy cô bé tặng hộp com lần trước cho cậu không đến nỗi quá tệ đâu!” Tặng hộp com? Mỗi ngày đều có bao nhiêu cô gái tặng hộp com cho cậu, Kim Dục Duy đang nói tới cô nào?

Âu Dương Dĩ nghĩ mãi mà không ra nên một lúc sau đành bỏ cuộc, hỏi Kim Dục Duy: “Cậu nói cô nào cơ?”.

“Thì là cái cô tặng cậu hộp com có thuốc xổ ấy.”

“Cậu nói tới Thu Hạ Hạ?” Âu Dương Dĩ lập tức đoán ra. Thực lòng mà nói, ngần ấy cô gái tặng com cho cậu đều ẩn chứa sự ngưỡng mộ, chỉ có mình cô ấy có ý xấu trộn thuốc xổ vào com, ẩn tượng trong cậu không thể nào không sâu sắc.

“Thì ra cô ấy là Thu Hạ Hạ.” Kim Dục Duy phấn khích: “Nói thật nhé, tuy hộp com của cô ấy có thuốc xổ nhưng hương vị của hộp com rất ngon. Nếu nhóc con cậu có thể kết bạn với cô ấy thì sau này người anh em là tôi có thể được cải thiện bữa ăn rồi!”.

Nói qua nói lại hóa ra cậu ta cũng vì cái mồm muốn ăn ngon ấy! Nhưng tài nghệ bếp núc của Thu Hạ Hạ đích thực là hiếm thấy. Điểm này sau khi ném qua các món ăn do cô đích thân nấu thì đã không còn nghi ngờ gì nữa. Thế nhưng, để cô làm bạn gái của cậu ư? Chuyện đó thì không thể được! Cậu tránh mặt cô còn chẳng xong nữa là! Làm sao có thể theo đuổi cô chứ! Nhưng những lời nói của Kim Dục Duy đã nhắc nhở có lẽ cậu nên đi tìm Thu Hạ Hạ một phen. Dù gì thì lần trước ăn com do Thu Hạ Hạ nấu, cậu cũng chưa chính thức nói lời cảm ơn với cô.

Cậu chắc chắn không phải vì nhớ nên mới phải đi tìm cô đâu nhé! Chỉ vì cậu muốn nói lời cảm ơn, phòng trường hợp sau này có người nói cậu không phải con nhà gia giáo! Đúng! Chính là vì lý do này!

Vậy thì sau giờ tự học buổi tối đi tìm cô ấy thôi!

Sau khi giờ tự học buổi tối kết thúc Thu Hạ Hạ vội vàng kêu Trương Nhã Tuyên về trước.

“Hạ Hạ, một mình cậu sẽ ổn chứ?” Trương Nhã Tuyên không an tâm hỏi.

Thu Hạ Hạ cười cười, xua tay: “Yên tâm, mình không sao đâu”.

“OK! Vậy mình về trước ! Bye bye! Ngày mai gặp!” Trương Nhã Tuyên xách cặp ra khỏi lớp học.

“Bye bye! Ngày mai gặp!”

Thu Hạ Hạ nhìn theo bạn thân đi xa rồi mới cúi đầu thu dọn đồ đạc của mình. Đột nhiên, cô có cảm giác có một cái bóng từ phía trên đổ xuống người, cho rằng đó là Mạc Trần Bạch, cô lại tiếp tục thu dọn sách vở trên bàn, cất tiếng mà không ngẩng đầu lên: “Mạc Trần Bạch, mình đang thu dọn đồ đạc, cậu chờ mình một lát!”.

“Không thể ngờ cậu lại lăm thủ đoạn thế! Trần Bạch mới chuyển tới chưa đầy hai hôm, cậu đã một tay cura đồ cậu ấy rồi.” Tiếng con gái vang lên mĩa mai.

Thu Hạ Hạ giật mình, nhìn lên, không ngờ lại thấy khuôn mặt khinh khỉnh của Chung Ngọc Thanh đang nhìn cô, đôi mắt không giấu nổi vẻ đố kỵ.

“Nhưng đáng tiếc là...” Chung Ngọc Thanh cố ý kéo dài giọng trên người, nóng nảy như sắp cãi nhau, “Đáng tiếc người mà cậu cura đồ không phải là Âu Dương Dĩ, cho nên vụ cá cược của chúng ta, cậu thua rồi! Cậu hãy thừa nhận cô bạn vô tích sự của cậu không thể sánh đôi cùng anh Dĩ đi”.

Thu Hạ Hạ phản ứng lại, thờ hờn hờn, nói: “Vụ cá cược của chúng ta vẫn chưa kết thúc! Cậu không cần đưa ra kết luận sớm như vậy! Mình sẽ không thua đâu, cho nên cậu nhất định phải xin lỗi Nhã Tuyên!”.

Chung Ngọc Thanh cười lạnh lùng: “Cậu cho rằng loại cô đuôi chó bình thường như cậu có thể cura đồ Âu Dương Dĩ phải không? Tôi thấy hay là cậu đau lòng rồi chết sớm đi một chút! Ngộ nhờ đến lúc thua cuộc rồi... Á! Đau quá! Là đũa chết bầm chết đập nào đâm lên chân tôi!?” Chung Ngọc Thanh run run tới mức lạc cả giọng, cả giận mắt không quay đầu nhìn xem ai là người vừa đâm lên bàn chân ngọc ngà của cô.

“Bạn Ngọc Thanh, xin lỗi, mình không cẩn thận dẫm lên chân bạn rồi.” Mạc Trần Bạch mỉm cười, đôi mắt quyến rũ ngập tràn hoa đào tình cờ khẽ chớp.

Mắt Chung Ngọc Thanh đỏ dừ, sự tức giận sớm đã biến mất từ lúc nhìn thấy Mạc Trần Bạch, cô bẽn lẽn nhìn cậu, cười ngại ngùng nói: “Không sao đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi”.

“Thật không? Vậy thì tốt quá! Bạn Ngọc Thanh đúng là người rộng lượng. Vậy chúng mình đi trước nhé!” Mạc Trần Bạch mỉm cười, kéo Thu Hạ Hạ đang mỉm cười với vẻ rất hả hê bước ra khỏi lớp mà không hề quay đầu lại.

“Mạc Trần Bạch, vừa rồi là cậu cố ý dẫm lên chân Chung Ngọc Thanh phải không?” Thu Hạ Hạ vừa nói vừa thử cố gắng gỡ tay ra khỏi tay cậu.

Mạc Trần Bạch chỉ cười mà không nói gì, càng nắm chặt hơn bàn tay đang cố gắng thoát khỏi tay cậu.

Tay Thu Hạ Hạ khua khoảng một hồi, sau đó cô phát hiện ra càng gỡ ra thì cậu càng nắm chặt hơn nên chỉ có thể bỏ cuộc, để yên tay rồi chăm chú hỏi cậu: “Tại sao cậu lại dẫm lên chân cô ta? Là... vì mình ư?”.

Mạc Trần Bạch nhìn hai tay đang đan chặt vào nhau, phát hiện ra tâm trạng của cậu vui lên lạ thường.

“Nếu mình nói là như vậy thì cậu sẽ thưởng cho mình chứ?”, cậu cúi đầu nhìn cô, “Ví dụ như nói cho mình biết Âu Dương Dĩ là ai?”.

Không ngờ cậu lại nhắc đến Âu Dương Di, Thu Hạ Hạ không biết phải làm thế nào, liền cúi đầu một lúc sau đó mới nói: “Cậu ấy là một người mà cậu không quen”.

Biết cô không muốn nói, Mạc Trần Bạch cũng không ép. Cậu không muốn vì một người lạ, không quan trọng mà phá hoại kế hoạch tối nay của cậu.

“Cậu có đi xe tới trường không?” Cậu chuyển chủ đề.

Thu Hạ Hạ lắc đầu “Không, xe đạp của mình hỏng, vẫn chưa sửa”.

“Không phải vì cân nặng quá mức của cậu ép cho xe bẹp nát chứ hả?” Mạc Trần Bạch trêu chọc.

Nghe xong, mặt Thu Hạ Hạ đỏ như gấc, giận dữ biện hộ cho trọng lượng của mình “Không phải thế! Mình gầy hơn trước rất nhiều, có biết không hả!”.

“Tiểu nha đầu, có phải cậu nghĩ không thông, chạy đi hút mỡ chứ hả?”.

“Hút cái đầu cậu ấy!”

“Ha ha! Khả năng này rất có thể xảy ra!”

Mạc Trần Bạch cố ý khiêu khích, câu đối thoại giữa hai người nhiều thêm, không khí tựa như đã quay về khoảng thời gian trước đây.

Hai người ra khỏi cổng trường, qua đường, đi qua con phố lớn, đi tắt vào ngõ nhỏ, những người xung quanh càng lúc càng ít, tiếng ồn ào cũng cách hai người càng lúc càng xa. Buổi tối của một ngày trời nắng vô cùng mỹ lệ, bầu trời trong xanh điểm những ngôi sao lấp lánh như những viên kim cương, từng ngôi từng ngôi thu hút trí tưởng tượng của mọi người. Ánh trăng đêm nay rất sáng, từng đợt ánh sáng màu bạc dát đầy màn đêm âm u, lạnh lẽo. Những cơn gió đêm mát lạnh, thổi qua vì vu, dịu dàng mon tron làn da của hai người.

“Tiểu nha đầu”. Mạc Trần Bạch một tay dứt túi quần, một tay nắm tay cô thật chặt.

“Ừ”. Chiều cao một mét sáu mươi của cô đi bên chiều cao một mét tám của cậu trông yêu kiều, nhỏ nhắn lạ thường.

“Thực ra đêm hôm đó không giống như trong suy nghĩ của cậu”. Cậu ngửa mặt lên trời, đường nét trên khuôn mặt cậu được khắc họa anh tuấn nhưng cô độc trong bóng đêm. Thu Hạ Hạ nhìn bàn tay mình đang đặt trong lòng bàn tay dịu dàng của cậu, yên lặng lắng nghe.

“Cô ấy là một người bạn mình quen trên mạng. Cô ấy bị vu khống là ăn trộm tiền của bạn cùng lớp, sự việc bị làm âm lên. Bạn học tẩy chay cô ấy, bố mẹ gây áp lực và nhà trường cũng gây sức ép. Cô ấy rất sợ hãi liền chạy đến tìm, nhờ mình giúp cô ấy chạy trốn. Hôm ấy sinh nhật cậu, mình không ngờ cậu sẽ thô lỗ với mình, lúc ấy mình chưa trả lời với cậu là vì tâm trạng lúc bấy giờ rất phức tạp. Mình vốn không biết tình cảm của mình đối với cậu cho nên mình đi cùng cô ấy. Sau đó mình suy nghĩ kĩ rồi liền gọi điện cho cậu, thế nhưng...”, cậu cười đau khổ, “mình không ngờ cậu lại không muốn nghe điện thoại của mình. Về sau, mình ra nước ngoài du học, mình liên tục gọi điện cho cậu nhưng cậu đều không nhận điện thoại. Mình rất sợ, mình sợ cậu sẽ mãi mãi không màng tới mình nữa cho nên nhân cơ hội tìm kiếm người mẫu lần này, mình đã quay trở về”.

Thu Hạ Hạ nghe xong thấy cay cay đầu mũi. Không ngờ mọi việc hoàn toàn không như cô nghĩ, hóa ra từ trước đến giờ, người sai là cô.

“Tiểu nha đầu, tới nhà cậu rồi.” Mạc Trần Bạch buông tay cô, gió thổi sửa lại mái tóc rối giúp cô.

Thu Hạ Hạ ngẩng đầu, trước mắt quả nhiên là ngôi nhà quen thuộc.

Cô hít một hơi thật sâu, quay người dõm bước vào nhà,, bỗng nhiên cậu vương tay kéo cô lại. Cậu xoay người cô đứng thẳng, để cậu và cô mặt đối mặt. Mặt cậu rất đẹp, còn sáng hơn cả những vì sao trên trời, lại còn rất dễ quyến rũ người khác. Cô cảm thấy tim mình đang đập loạn xạ mà không làm cách nào kiểm soát được.

“Thu Hạ Hạ.”

Trong màn đêm tĩnh lặng, cô nghe thấy tiếng cậu gọi. Cô thấy cậu gọi “Thu Hạ Hạ”, chứ không phải là “Tiểu nha đầu” để gọi cô em hàng xóm mập ú.

“Một năm trước mình nợ cậu một câu trả lời, bây giờ mình trả cho cậu.” Giọng nói của cậu rất dịu dàng.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng hát trầm ấm vang lên trong đêm tĩnh lặng. Cậu dịu dàng nhìn ngắm cô, đôi mắt đen láy như hồ nước sâu thẳm, nhấn chìm cô bằng những đợt sóng tình cảm dạt dào ẩn sâu bên trong. Hai tay cậu nhẹ nhàng đặt lên bờ vai cô, thì thầm từng câu từng chữ trong bài hát Ở lại bên anh của Phi Luân Hải: Ai đồng ý là em có thể không quan tâm đến anh? Ai đồng ý với em đây là sự kết thúc? Em khiến anh chìm đắm trong giấc mộng, rồi lại muốn đánh thức anh dậy sớm. Không có câu trả lời, cũng không nghe thấy gì! Anh thừa nhận anh không phải là tốt nhất, nhưng chắc chắn sẽ cố gắng để đem đến cho em nhiều hơn. Con đường dẫn tới hạnh phúc có quá nhiều điểm giao nhau, có thể lạc đường mà không được phép lùi lại. Hãy ở lại, hãy ở lại để tiếp tục mộng ước yêu thương còn đang dang dở, anh sẽ thực hiện ước nguyện mà em bấy lâu mong đợi. Hãy ở lại, hãy ở lại trong trái tim anh! Tin rằng anh sẽ không để em ra đi. Em mang đến những rung động tâm hồn đẹp nhất, em khiến anh tin rằng anh không giống với số đông, cho nên em thuộc về anh cũng như anh thuộc về em. Không có em, anh biết yêu người nào? Hãy ở lại, hãy ở lại để tiếp tục mộng ước yêu thương còn đang dang dở, anh sẽ thực hiện ước nguyện mà em đang mong đợi. Hãy ở lại, hãy ở lại trong trái tim anh! Tin rằng anh sẽ không để em ra đi.

Gió đêm như dòng nước khẽ lướt qua hai người, ánh trăng dịu dàng, mờ ảo soi bóng họ. Cậu ngẩn ngơ ngắm nhìn cô, cô ngước mắt, lặng lẽ quan sát cậu, cả thế giới tĩnh lặng dường như chỉ còn có hai người.

Ý cậu là cậu cũng thích cô? Có phải vậy không?

Những giọt nước mắt xúc động rung rung trước mắt Thu Hạ Hạ.

Mạc Trần Bạch lấy chiếc vòng tay từ trong túi ra. Hai đầu của chiếc vòng là hai viên ngọc đen bóng, tròn xoe. Đó là loại đá may mắn của cô. Giữa những hạt ngọc đen ở hai đầu là ba hình trái tim bằng bạc, chính giữa ba hình trái tim có chạm khắc một cái tên tách rời từng chữ là: Mạc Trần Bạch. Cậu nâng tay cô lên, nhẹ nhàng đeo vào tay cô.

Chiếc vòng này Thu Hạ Hạ đã từng nhìn thấy trên mạng. Chiếc vòng này là tác phẩm của một công ty trang sức nổi tiếng chế tác dành cho những cặp tình nhân, chữ cái ở chính giữa chiếc vòng do những cặp yêu nhau tự yêu cầu khắc vào. Cô vẫn còn nhớ thông điệp của chiếc vòng là: Tình yêu của anh dành hết cho em! Ý của cậu đã rõ ràng như thế, cô lại còn không hiểu sao?

Chờ đến hơn một năm, cuối cùng cô cũng đã đợi được câu trả lời của cậu. Thu Hạ Hạ thổn thức, khóc nức nở.

“Đừng khóc, Hạ Hạ, sau này mình sẽ không để cậu phải rơi lệ nữa.” Cậu xót xa nhìn, lấy tay lau nước mắt cho cô.

Dưới ánh trăng mờ ảo, cậu dịu dàng đặt một nụ hôn lên vầng trán thông minh của cô, khẽ thì thầm: “Hạ Hạ, nói cho mình biết, tình cảm của cậu dành cho mình có còn không?”.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, đôi môi hồng khẽ mấp máy, đang định trả lời thì cánh cửa đằng sau bị một vật gì đó đẩy mạnh kêu “rầm” một tiếng rồi mở ra, tiếp sau đó là bố mẹ Thu Hạ Hạ nháo nhào lao ra ngoài công suất, loạng choạng mấy bước thì mới đứng vững.

“Không phải tôi đã bảo ông là đừng ép thêm nữa hay sao?” Bà Thu bực dọc, trợn mắt nhìn chồng.

“Nhưng tự nhiên chúng nó nói nhỏ quá, tôi không nghe thấy gì cả!” Ông Thu càu nhàu biện hộ.

Mặt Thu Hạ Hạ sa sầm, thái dương hằn rõ gân đen: “Xin hỏi, bố mẹ đang làm cái gì thế ạ?”.

Câu hỏi của cô con gái đang bực dọc khiến hai vị trung niên đang đồ lỏi cho nhau dừng lại, không hện mà cùng trả lời: “Ngắm sao!”.

Nói rồi còn làm như có việc ấy thật, ngẩn đầu lên nhìn trời, rất hiểu ý nhau, “chồng hát vợ xướng”, bà Thu chỉ tay lên trời: “Bố nó ơi, sao đêm nay đẹp thật!”. Ông Thu trêu mến nhìn vợ rồi thùng thảng đáp: “Sao tuy có đẹp nhưng đẹp sao bằng bà được!”.

Thu Hạ Hạ trợn mắt, Mạc Trần Bạch thì cười khúc khích.

Sau đó bố Hạ Hạ còn nhân cơ hội kéo tay Mạc Trần Bạch, nhiệt tình lôi vào nhà, vừa đi vừa nói: “Tiểu Bạch, hơn một năm không gặp đã cao đến thế này rồi, mau đi vào nhà cho bác Thu xem nào, tiện thể ăn bữa tối rồi hãy về nhé! Đằng nào hai nhà cũng gần nhau, con về muộn chút cũng không sao đâu”.

Mẹ Hạ Hạ cũng nhân cơ hội đi sau hai người rồi hòa vào: “Đúng, đúng!! Tối nay bác làm món bánh xoài. Bác nhớ đấy là món con và Hạ Hạ thích ăn nhất!”.

Thu Hạ Hạ trợn mắt, không lấy gì làm lạ với chiến thuật trốn chạy của bố mẹ, liền cùng đi vào.

Trăng sao sáng tỏ, con ngõ nhỏ lại yên tĩnh trở lại.

Đằng sau cột điện cách nhà Thu Hạ Hạ không xa, một chàng trai bước ra, mái tóc mềm mại phủ trước trán bị gió thổi bay, ánh mắt ám áp dưới ánh trăng chiếu trở nên mơ hồ, không hiểu là cậu đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đại nhân trúc mã và hoàng tử trường học

Trong lớp, Thu Hạ Hạ chăm chú nhìn chiếc vòng đang tỏa sáng lấp lánh trên cổ tay, Trương Nhã Tuyên vỗ vỗ lên vai cô vẻ phấn khích. “Hạ Hạ, Âu Dương Dị tìm cậu kìa!”

Hà? Âu Dương Dị? Tại sao bỗng nhiên cậu lại tới tìm cô? Thu Hạ Hạ lấy lại tinh thần, theo ánh mắt của Trương Nhã Tuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Âu Dương Dị đứng ở ngoài hành lang nhìn về phía cô. Cô liền đứng dậy đi ra khỏi lớp học, đi về phía cậu dưới ánh nắng.

“Âu Dương Di, cậu tìm mình có việc gì?”

Âu Dương Di đứng dưới ánh mặt trời, ảm áp cười: “Không có việc gì thì không thể tìm cậu được sao?”.

Thu Hạ Hạ đứng trước mặt cậu, gãi đầu cười như con ngốc: “Không phải thế, chỉ là hồi trước cậu nhìn thấy mình là ghét tới mức muốn mình lập tức biến mất. Mình nghĩ là cậu không thích mình mà!”.

Trong lớp, đang ngồi giữa một đám con gái nói cười vui vẻ, Mạc Trần Bạch dường như đang chú ý tới điều gì đó, mọi hoạt động bỗng ngừng lại. Ánh mắt cậu nhìn qua cửa sổ đang mở, nhìn thấy Thu Hạ Hạ đang nói chuyện với một chàng trai, hai người cười rất vui vẻ. Nụ cười nhạt dần, cậu thờ ơ hỏi cô bạn tóc ngắn ở bên cạnh: “Tiểu Mạn, cậu có biết cậu học sinh đứng ngoài hành lang kia là ai không?”.

Cô bạn tóc ngắn Tiểu Mạn được hỏi liền nhìn về phía Mạc Trần Bạch đang nhìn, ánh mắt bỗng có chút hào quang lấp lánh, sau đó reo lên phấn khích: “Đương nhiên là biết rồi! Cậu ấy là Âu Dương Di, lần nhân tài xuất chúng của trường mình. Trong trường trung học Tri Hiền, không có cô gái nào là không biết tên cậu ta!”.

Nhân tài xuất chúng Âu Dương Di? Mạc Trần Bạch nheo mắt, nhìn “anh chàng mà con gái cả trường trung học Tri Hiền không ai là không biết tên” đang nhìn chăm chú cô gái mà cậu yêu thương. Cậu khẽ nhếch miệng, nở nụ cười ma mẫn, có vẻ như đã tới lúc cậu nên xuất hiện.

Ngoài hành lang, Thu Hạ Hạ liếc xéo Âu Dương Di, nói đầu: “Không phải là cậu nhớ mình nên mới tìm mình chứ hả?”.

“Hai ngày nay không nhìn thấy cậu, mình cho là cậu bị ốm nên tới thăm hỏi tý thôi.” Âu Dương Di dựa vào cột ngoài hành lang, nhìn cô cười.

“Vây tiện thể thi cậu đồng ý giúp mình luôn đi, cậu thấy thế nào? Mình hứa sau khi thắng cuộc rồi, mình sẽ không quấy nhiễu cậu nữa!” Thu Hạ Hạ không chùn bước tiếp tục thuyết phục lần thứ N. Nghĩ tới bản mặt vênh vảo tới qua cửa Chung Ngọc Thanh là cô hận tới mức muốn nhanh nhanh chóng chóng khoát tay Âu Dương Di đến trước mặt Chung Ngọc Thanh, bắt chước bản mặt khinh khỉnh ấy thông báo là cô ta thua rồi.

“Không được.” Cậu mỉm cười lắc đầu. Chính là vì sau khi cô hoàn thành xong vụ cá cược sẽ không làm phiền cậu nữa, cậu mới không thể đồng ý! Âu Dương Di vốn cho rằng cậu ghét cô, kết quả là hôm qua sau khi nhìn thấy người con trai ấy hôn lên trán cô, trong hoàn cảnh hết sức tình cờ ấy, cậu mới phát hiện ra cậu đã thích cô mất rồi! Lần này dù có phải trả bằng cứ giá nào, cậu cũng không để vuột mất tình cảm của mình.

“Tại sao chưa gì cậu đã từ chối? Mình sẽ không gây một tý phiền phức nào cho cậu đâu!” Thu Hạ Hạ chu mỏ vẻ không vui. Âu Dương Di vẫn chưa trả lời cô, ánh mắt cậu nhìn qua vai cô, sự chú ý chuyển sang chàng trai đang nở nụ cười dừng dừng tiến về phía họ. Lại là cậu ta. Có lẽ cũng chính nhờ sự xuất hiện của cậu ta mới khiến cậu phát hiện ra tình cảm của bản thân dành cho Thu Hạ Hạ. Tối qua, cậu đi cùng đường với họ, tuy không nghe thấy họ nói gì nhưng nhìn ánh mắt và hành động của cậu ta thì có thể thấy cậu ta thích Thu Hạ Hạ. Thu Hạ Hạ có vẻ như cũng không ghét chàng trai ấy, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới quyết tâm theo đuổi cô của cậu. Cậu vừa mới nói, cậu sẽ không để thua trên con đường tình yêu nữa.

Âu Dương Di nhìn chàng trai đã bước tới trước mắt bằng ánh mắt sắc lạnh, cậu nở nụ cười vô hại: “Hạ Hạ, không định giới thiệu bạn của cậu sao?”. Cậu nhẹ nhàng nói, đưa tay chạm vào người Thu Hạ Hạ vì cô vẫn chưa nhận ra sự xuất hiện của Mạc Trần Bạch.

“Giới thiệu ai cơ?” Thu Hạ Hạ không hiểu liền ngẩng đầu hỏi. Cô cũng thật là chậm chạp quá! Âu Dương Di không nói, chỉ tay về phía sau cô.

Thu Hạ Hạ quay người, nhìn thấy người vừa tới, kinh ngạc thốt lên: “Mạc Trần Bạch, sao cậu lại ra đây?”.

“Nhân tài xuất chúng trường mình – Âu Dương Di cũng đến rồi, Mạc Trần Bạch mình tại sao không thể tới hội ngộ được cơ chứ?” Ánh mắt Mạc Trần Bạch nhìn Âu Dương Di giảo hoạt, môi nở nụ cười ma mẫn.

Âu Dương Di yên lặng nhìn cậu ta, ánh mắt dò xét, nụ cười trên môi ảm áp như mùa xuân: “Bạn Trần Bạch, hân hạnh!”.

“Thực ra thì không quen, nhưng...” Âu Dương Di liếc nhìn chiếc lắc trên cổ tay Thu Hạ Hạ, cái tên được khắc trên đó phát ra thứ ánh sáng chói mắt. Đột nhiên, cậu nở nụ cười khó hiểu, “nhưng sẽ làm quen rất nhanh thôi. Bạn Trần Bạch, bạn nói có phải không?”.

Mạc Trần Bạch nhìn Âu Dương Di, chỉ cười mà không trả lời.

Híc! Chẳng hiểu sao cô lại thấy họ cứ kỳ cục thế nào ấy. Thu Hạ Hạ gãi đầu, nhìn hai người bọn họ. Chẳng lẽ hai người này đang ghen bóng ghen gió vì cô? Không thể nào!

Thu Hạ Hạ đang tự hỏi thì nhìn thấy Trương Nhã Tuyên thò đầu qua cửa sổ lớp học, mặt thương cảm nhìn cô nói: “Hạ Hạ, có kết quả bài kiểm tra môn đại số hôm qua rồi. Cô giáo nói những học sinh nào không qua thì không được học tiết thể dục, phải ở lại lớp làm bài kiểm tra. Cô giáo đại số nói là đã thông báo cho thầy thể dục rồi”.

“Á...” Thu Hạ Hạ giật mình, cũng chẳng còn thời gian mà quan tâm tới việc tìm hiểu xem hai hot boy này đang chơi trò gì nữa. Nhìn khuôn mặt viết hai chữ “thương hại” to đùng của Trương Nhã Tuyên, trong lòng cô lập tức có linh cảm xấu run rẩy hỏi: “Vậy mình... được mấy điểm?”.

“59.5 điểm.”

“...” Mặt Thu Hạ Hạ tối sầm, trong lòng bắt đầu tự hỏi không biết mình có lúc nào vô tình mà đắc tội với cô giáo môn đại số không?

“Khổ thân nhóc!” Trương Nhã Tuyên thò tay qua cửa sổ, vỗ cổ vào bả vai cô nói với vẻ thương cảm.

Âu Dương Di là người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường, mặc kệ Mạc Trần Bạch, quay sang nhìn bộ mặt sắp khóc của Thu Hạ Hạ hỏi: “Cậu sao thế?”.

Thu Hạ Hạ còn tâm trạng đầu mà giải thích, Trương Nhã Tuyên trả lời giúp cô: “Bài kiểm tra môn đại số của Hạ Hạ không đạt, giờ thể dục phải ở lớp làm lại bài, không được học tiết thể dục mà bạn ấy yêu thích”.

“Hóa ra là như vậy, nhưng không có vấn đề gì đâu, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi!”. Âu Dương Di vỗ vào vai cô, nhẹ nhàng an ủi, “Minh nhất định sẽ ở lại hướng dẫn cậu làm bài, xong sớm là có thể học thể dục rồi”.

“Yeah! Thật không?” Hai mắt Thu Hạ Hạ sáng lấp lánh nhìn Âu Dương Di, trên mặt “viết” đầy chữ hy vọng.

“Ừ! Âu Dương Di đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc trên đầu cô, gật đầu cười dịu dàng.

2 Trung Quốc sử dụng thang điểm 100. 60 điểm trở lên mới đạt yêu cầu.

“Kế hoạch thì tuyệt, chỉ có điều...” Mạc Trần Bạch đứng bên cạnh nở nụ cười lạnh lùng, nhìn Âu Dương Di vờ vĩnh có ý tốt: “Cậu không cùng lớp với chúng tôi, một lát nữa cậu còn phải lên lớp đấy! Cho nên việc hướng dẫn cho Hạ Hạ không cần phiền tới bạn Dương Di đâu, cứ giao cho tôi là được rồi!”. Nói xong, Mạc Trần Bạch cầm cổ tay Thu Hạ Hạ kéo cô ra xa khỏi Âu Dương Di.

Âu Dương Di nhanh tay kéo tay còn lại của Thu Hạ Hạ, cười hi hi đáp trả nụ cười lạnh lẽo của Mạc Trần Bạch: “Vấn đề thời gian thì bạn Trần Bạch không cần phải lo lắng hộ mình đâu. Tiết sau của mình là giờ tự chọn, mình có thể hướng dẫn Hạ Hạ làm bài kiểm tra”. Trương Nhã Tuyên nghiêng người qua cửa sổ, xem trận chiến hết sức thú vị của hai chàng hot boy, Thu Hạ Hạ bị hai người giằng kéo, có vẻ không vui. Phía trước là khuôn mặt đong đầy ánh sáng chói lóa, đằng sau là mảnh vải dày xám xịt như mây đen. Cô thử vung tay ra khỏi tay của hai người thì phát hiện bị kẹp còn chặt hơn cả còng của kẹp lại. Thế là với tính cách không làm thì thôi, đã làm là phải đến nơi đến chốn, cô dùng hai chân dẫm mạnh lên chân của hai người bọn họ. Hai người đau quá liền buông tay Thu Hạ Hạ ra, ôm lấy chân đau quay vòng tròn.

Kể cả ọ có là hot boy đi chăng nữa thì cũng không được phép lấy cô để chơi trò kéo cưa lừa xẻ như vậy. Thu Hạ Hạ liếc xéo hai người, xoa xoa cổ tay đang hằn vết đỏ, lạnh lùng nói: “Lần sau trước khi muốn nắm tay thì phải hỏi bản cô nương một tiếng, nếu không thì... Hừ!!!”.

Thu Hạ Hạ nhấn mạnh, kéo dài tiếng “hừ”, rồi ngẩng cao đầu bước vào lớp.

Âu Dương Di ôm chân, mặt méo xệch, cười đau khổ. Mạc Trần Bạch vừa giấu tiếng kêu vì cái chân đau, vừa lăm bầm điều gì đó. Chỉ có Trương Nhã Tuyên đứng sau cửa sổ, cười tủm tỉm.

Chuông báo vào lớp vang lên, ngoài mấy học sinh không qua bài kiểm tra môn đại số ra, những người còn lại đều hồ hởi chạy ra ngoài học thể dục.

Trong lớp học sáng sủa và rộng rãi, chiếc quạt trần quay nhanh, phát ra những tiếng “vù vù”, gió từ chiếc quạt thổi làm lật những trang sách để trên bàn, khiến chúng kêu loạt soạt. Ngoài những âm thanh đó ra, đều không nghe thấy bất cứ tiếng động nào vang lên trong lớp.

Trong lớp học trống trải, phía trên đầu chỉ có một bàn ngồi ba người, hai nam một nữ. Sự yên lặng đến kỳ lạ đang lây lan giữa ba người bọn họ. Thu Hạ Hạ ngồi ở giữa, ngồi bên trái cô là anh chàng mà cô đang “cưa cắm” – Âu Dương Di, ngồi bên phải cô là chàng trai thuở thanh mai trúc mã – Mạc Trần Bạch. Được vây quanh bởi hai hot boy, lẽ ra là việc đáng để vui mừng nhưng điều khiến cho Thu Hạ Hạ đau đầu là hai người bọn họ bỗng nhiên đều đối xử với cô rất tốt, nhưng thực ra họ đều vì bản thân mình mà muốn đánh bại đối phương.

“Xin hỏi, các cậu đang làm cái gì thế hả?” Cuối cùng, Thu Hạ Hạ chịu không nổi phải lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im ắng khiến người khác cảm thấy phát chán.

“Hướng dẫn cậu làm bài kiểm tra.” Hai hot boy cùng nhìn Thu Hạ Hạ, trả lời đồng thanh tới mức khó tin.

Thu Hạ Hạ quay đầu nhìn Mạc Trần Bạch, cậu nở nụ cười quyến rũ với cô. Thu Hạ Hạ đảo mắt, chuyển ánh mắt xuống bài kiểm tra của Mạc Trần Bạch. Bên cạnh cái tên gồm ba chữ “Mạc Trần Bạch” là con số “9” vừa to vừa đỏ. Mặt Thu Hạ Hạ chuyển sang màu đen, chỉ vào con số “thành tích” đỏ chói, nhìn Mạc Trần Bạch rồi hỏi: “Bạn Mạc Trần Bạch, điểm của cậu còn thấp hơn cả mình. Xin hỏi, cậu định bày bài cho mình bằng cách nào?”.

Ánh mắt Mạc Trần Bạch chuyển sang con số “9” màu đỏ, sắc mặt có chút khó coi, nhưng không bỏ cuộc, chỉ sang Âu Dương Di, hỏi Thu Hạ Hạ một câu rất ngắn gọn: “Thế còn cậu ta thì sao? Lẽ nào điểm số của cậu ta rất tốt ư?”.

Xem ra anh chàng Mạc Trần Bạch mới đến vẫn chưa nắm rõ thông tin về địch thủ. Thu Hạ Hạ nghiêng mặt nhìn cậu, mặt tối sầm hỏi ngược: “Lẽ nào cậu không biết năm nào Âu Dương Di cũng chiếm vị trí đứng đầu toàn trường?”.

Mạc Trần Bạch “tịt ngời”, nhất thời không nói được gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Âu Dương Di lúc này đang vênh mặt dương dương tự đắc, mỉm cười nhìn cậu. Mạc Trần Bạch tức đến mức nghẹt thở, cầm tay Thu Hạ Hạ, không bỏ cuộc nói: “Hay mình dạy về cho cậu. Mảng hội họa của mình nhất định là khá hơn cậu ta.”

“Hừ!”

Âu Dương Di ngồi bên trái của Thu Hạ Hạ với nụ cười tắt ngấm, Mấy học sinh làm lại bài kiểm tra ngồi ở hàng dưới của lớp đang rúc rích cười trộm.

Mặt Thu Hạ Hạ sa sầm, trừng mắt nhìn Mạc Trần Bạch:

“Bây giờ đang phải làm lại bài kiểm tra đại số mà cậu lại nói dạy mình học về. Mạc Trần Bạch, là cậu cố ý phải không hả?”, sắc mặt Thu Hạ Hạ càng lúc càng khó coi, không đợi Mạc Trần Bạch giải thích liền rút tay lại, cầm cuốn sách đại số trên bàn của Mạc Trần Bạch đập vào mặt cậu.

Mạc Trần Bạch đau quá liền ôm mặt kêu rên rĩ.

Thu Hạ Hạ không thèm để ý tới cậu, phui phui tay, không biết có còn bịu bắm vào không, quay đầu cười dịu dàng với Âu Dương Dĩ: “Dĩ, chúng ta bắt đầu làm bài kiểm tra thôi!”.

Âu Dương Dĩ mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng ghét sát Thu Hạ Hạ, bắt đầu dịu dàng giải thích đề bài kiểm tra cho cô. Hai người bất giác cùng nhìn nhau cười, hai cái đầu không hẹn mà cứ thân mật ghét sát vào nhau, Mạc Trần Bạch ngồi bên nhìn thấy cảnh đó, ruột gan như có lửa cháy phừng phừng nhưng lại không thể nói gì, chỉ biết tự trách mình năm nay không may hình thành thói quen xấu học lệch để bây giờ lại bất ngờ tạo cơ hội tiếp xúc người đẹp cho tình địch không đợi trời chung.

Vòng đầu tiên của cuộc chiến giành mỹ nhân, hoàng tử Âu Dương Dĩ thắng!

Từ sau khi biết sự tồn tại của Mạc Trần Bạch, Âu Dương Dĩ cứ rảnh rỗi là kiếm cớ chạy tới lớp của Thu Hạ Hạ. Mạc Trần Bạch cũng không chịu thua kém, lợi dụng ưu thế “nhất cự li nhì tốc độ” cứ hết mỗi tiết học là kiếm Thu Hạ Hạ “buôn dưa lê”, đến cả lúc Thu Hạ Hạ đi vệ sinh cũng chờ đi cùng. Thu Hạ Hạ tức giận đến mức hóa thành thủy thủ Popeye đá cho hai kẻ phiền nhiễu “bay vèo ra ngoài không gian”.

Tan học hôm nay. Mạc Trần Bạch chạy liền một mạch tới chỗ ngồi của Thu Hạ Hạ. Sau khi tự tin chạy vội tới chiếc bàn phía trước Thu Hạ Hạ, cậu liền như ông hoàng chiếm lấy vị trí của người khác.

“Hạ Hạ, lát nữa tới tiết hai, để mình về cậu được không?”.

Thu Hạ Hạ ngẩng lên nhìn Mạc Trần Bạch, nói với vẻ không quan tâm: “Làm người mẫu chẳng có gì thú vị, lại còn phải toàn thân bất động, duy trì tư thế trong thời gian dài, cậu đi tìm người khác đi! Hay là tìm Nhã Tuyên đi, cậu ấy rất biết cách pose hình đấy!” Nói xong, cô lại tiếp tục vùi đầu vào cuốn tiểu thuyết tình cảm trong tay.

“Đúng là làm người mẫu không thú vị như chơi bóng rổ. Hạ Hạ, mình tìm cách dạy cậu chơi bóng nha!”

Chẳng biết Âu Dương Dĩ đã đứng sau Mạc Trần Bạch từ lúc nào, khiến Mạc Trần Bạch giật nảy mình.

“Đừng có nấp sau lưng tôi!” Mạc Trần Bạch phùng mang trợn mắt với Âu Dương Dĩ.

“Mình cũng không thích náo sau lưng cậu.” Âu Dương Dĩ liếc Mạc Trần Bạch cười hi hi, vui vẻ bước tới bên cạnh Thu Hạ Hạ

“Hạ Hạ, để mình dạy cậu chơi bóng rổ được không?”

“Không! Chơi bóng rổ nhiều sẽ khiến bắp tay và bắp chân đều trở nên săn lại. Con gái mà có bắp tay nổi từng ụ từng ụ thì trông khiếp lắm, mình không muốn biến thành như thế!” Thu Hạ Hạ đang phiêu diêu trong thế giới lãng mạn của cuốn tiểu thuyết, từ chối lời đề nghị của Âu Dương Dĩ mà thậm chí còn không ngẩng đầu lên.

Mạc Trần Bạch hoan hỉ nhìn Âu Dương Dĩ, sững tới mức không khép được miệng lại, phụ họa theo: “Đúng! Đúng! Con gái không nên trông rắn rỏi như thế đâu!”, nói xong, cậu lại đề nghị: “Hạ Hạ, hay là mình dạy cậu về tranh hoạt hình manga nhé?”.

“Hả? Cậu còn biết vẽ cả cái đó sao?” Thu Hạ Hạ ngẩng đầu, reo lên kinh ngạc.

“Đúng vậy!” Mạc Trần Bạch đắc ý liếc Âu Dương Dĩ rồi nói tiếp: “Thời gian mình học tranh sơn dầu ở nước ngoài, mình có quen một cao thủ chuyên về tranh manga. Những lúc rảnh rỗi, mình nhờ cậu ấy dạy mình”.

“Oa! Được! Được! Mình phải học!” Thu Hạ Hạ nhanh chóng cất cuốn tiểu thuyết vào trong ngăn kéo, hào hứng đứng dậy.

“Vậy thì ok, cậu chờ mình một lát, mình đi lấy hộp đựng dụng cụ rồi chúng ta lên tầng thượng vẽ.” Mạc Trần Bạch vui vẻ đứng dậy, quay về chỗ lấy hộp dụng cụ

Lúc này, Thu Hạ Hạ có chút ngại ngùng nói với Âu Dương Dĩ: “Dĩ, xin lỗi nhé. Mình không đi chơi bóng rổ cùng cậu được, hay là cậu rủ bạn cậu đi chơi cùng?”.

Âu Dương Dĩ cười ấm áp, dịu dàng nhìn Thu Hạ Hạ: “Không sao đâu, hay là mình đi học vẽ cùng cậu?”. Nếu Âu Dương Dĩ đi cùng thì cũng không hẳn là cô từ chối ý tốt của cậu. Nếu như vậy, cô cũng không cần xin lỗi cậu rồi. Nghĩ như vậy nên mặt Thu Hạ Hạ sáng lấp lánh, gật đầu lia lịa: “OK! OK!”.

“Không được! Mình không đồng ý!” Mạc Trần Bạch tay cầm hộp dụng cụ đi tới, lớn tiếng phản đối.

Thu Hạ Hạ bối rối nhìn Mạc Trần Bạch, không hiểu nên nói: “Tại sao vậy? Ba người cùng vẽ cũng rất tuyệt mà!”. Thu Hạ Hạ ngây ngô vẫn chẳng phát hiện ra thời gian này, mọi việc mà hai cậu làm đều vì muốn giành lấy cô.

“Điều này...”, Mạc Trần Bạch suy nghĩ để tìm ra một cái cớ hợp lý, “vì trong một thời gian, mình chỉ có thể dạy cho một người học về mà thôi! Mình không thể phân thân để cùng lúc dạy cho cậu và Âu Dương Dị được. Cậu thấy đúng không hả Thu Hạ Hạ?”.

Mạc Trần Bạch nói không sai, nhưng cô lỡ đồng ý với Âu Dương Dị mất rồi! Cô không thể vừa mới đồng ý người ta rồi lại nuốt lời được. Thu Hạ Hạ nghĩ đau cả đầu, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Âu Dương Dị nhìn Thu Hạ Hạ, rồi quay sang Mạc Trần Bạch mỉm cười: “Không sao. Cậu dạy cho Thu Hạ hạ là được rồi, mình ngồi bên nhìn thôi”.

Mặt trời lên to và sáng như thế, cậu cần gì cái bóng đèn loại công suất lớn như Âu Dương Dị cơ chứ! Ánh mắt Mạc Trần Bạch sắc lẹm nhìn chằm chằm Âu Dương Dị, giọng điệu kiên quyết từ chối:

“Không được! Cậu ngồi ở bên, tôi sẽ bị phân tâm.”

Cái cớ này nghe thật không lọt tai! Âu Dương Dị nhếch mép, cười mỉa mai Mạc Trần Bạch.

Thu Hạ Hạ đứng giữa khổ sở nghĩ một hồi rồi hào hứng đưa ra chủ ý: “A! Hay là Mạc Trần Bạch dạy vẽ cho Âu Dương Dị còn mình thì ngồi bên cạnh xem?”.

Lời nói của Thu Hạ Hạ làm “trận chiến khốc liệt” giữa hai người bị gián đoạn, họ cùng quay lại nhìn cô nhưng biểu hiện trên nét mặt thì hoàn toàn khác nhau. Âu Dương Dị thì khò khè dờ dẫm dờ, Mạc Trần Bạch thì như đớp phải ruồi.

Với đề nghị chối tỵ của cô, hai cậu đương nhiên không đồng ý.

Trong lòng Mạc Trần Bạch rối bời một lúc lâu, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng không nhẫn nại thêm được nữa, đành phải nhượng bộ. “Thôi được rồi! Mình ở đây dạy cậu vậy! Bạn Âu Dương Dị, mời bạn đứng một bên để xem!”.

Nghe xong, Âu Dương Dị ở bên cười đắc ý. Đáng tiếc nụ cười của cậu chưa giữ được lâu thì đã bị Mạc Trần Bạch dễ dàng làm cho tắt ngấm.

Bởi vì Mạc Trần Bạch lấy lý do người mới học vẽ không quen việc cầm bút lông nên đường đường chính chính cầm bàn tay nhỏ nhắn của Thu Hạ Hạ, tay trong tay dạy cho cô vẽ. Điều khiến Âu Dương Dị bức nhất chính là Mạc Trần Bạch còn mượn cớ nếu đứng ở đằng trước thì rất khó dạy cho Thu Hạ Hạ rồi nghiêm nhiên đứng sau cô, đưa mặt cậu tiến sát, ở vị trí gần như ôm trọn Thu Hạ Hạ, lại cầm tay dạy cho cô tập vẽ. Vị trí của hai người không thể thân mật hơn được nữa! Trong mắt Âu Dương Dị là khao khát muốn nữa! Trong mắt Âu Dương Dị là khao khát muốn “đắm người” không thể kìm nén được, khuôn mặt tuấn tú chuyển từ màu đỏ sang màu xanh rồi thành màu trắng nhưng lực bất tòng tâm, không làm gì được Mạc Trần Bạch.

Vòng thứ hai, Mạc Trần Bạch thắng.

Lại nói về Âu Dương Dị, cậu không dễ chịu đựng đến lúc tiết hai kết thúc. Sau tiết thứ hai là thời điểm tan học buổi chiều.

Âu Dương Dị và Mạc Trần Bạch tranh đua Thu Hạ Hạ về nhà, Thu Hạ Hạ nhìn hai cậu, thấy khó nghĩ, không biết nên làm thế nào. Trương Nhã Tuyên đang thu dọn cặp sách hoàn toàn chỉ có ý đùa nên nói: “Chi bằng cả hai cậu cùng đưa Hạ Hạ về nhà đi!”, chẳng ngờ Thu Hạ Hạ thấy đây quả là ý không tồi. Thế là hai người hoàn toàn không muốn tiến đến cạnh nhau, đang đứng chôn chân bị Thu Hạ Hạ ngoan cố kéo đi, tạm thời hợp thành một nhóm ba người.

Gần tới hoàng hôn, những đám mây trên bầu trời đẹp tới mức mê hoặc lòng người. Ánh hoàng hôn rải khắp con đường, vạn vật như được khoác lên mình chiếc áo màu đỏ của ráng chiều, khiến thế giới thực tại tăng thêm sắc lung linh huyền ảo.

Khuôn mặt của Thu Hạ Hạ được ánh trời chiều nhuộm ửng hồng, hai tay nắm chặt dây ba lô đang đeo trên lưng, vui vẻ nhảy chân sáo về phía trước. Những con gió dịu dàng của buổi chiều tà nhẹ nhàng thổi chiếc váy cô bay bay.

Theo sau cô là Âu Dương Dị và Mạc Trần Bạch, hai cậu đang dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn nhau, trên khuôn mặt điển trai đều đang nghiêng răng nghiêng lợi, giống như hận không thể lao lên phía trước xé nát đối phương. Thu Hạ Hạ đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, quay người nhìn thấy biểu hiện kỳ quái của hai cậu liền thắc mắc: “Các cậu đang làm cái quái gì thế hả?”

Hai cậu đang dùng ánh mắt để tấn công nhau bỗng dừng lại, sau đó không hẹn mà cùng quay sang nhìn cô, để lộ nụ cười ngốc xít, hai cái miệng cùng đồng thanh trả lời: “Bọn mình có làm gì đâu”.

Tuy Thu Hạ Hạ cảm thấy có gì đó không được hợp lý cho lắm nhưng nghĩ không ra hai người họ có điểm nào không hợp, cô kéo tay hai người đang đóng bộ dạng ngốc nghếch cùng bước.

“Các cậu bước nhanh chút đi. Trời sắp tối rồi.”

Ánh mặt trời trên lưng ba người đang đi về hướng nhà của Thu Hạ Hạ tạo thành một đường thẳng nằm ngang. Ráng chiều đỏ rực kéo bóng của ba người đổ xuống tới mức không gì sánh được trong mắt người đi đường.

Trên đường, Âu Dương Dị và Mạc Trần Bạch đều im lặng, không ai nói câu gì. Chỉ có Thu Hạ Hạ ở giữa hai người là vui nhất, tính cách của cô lúc nào cũng nói nói cười cười, suy nghĩ ngây thơ nên không hề quan sát thấy “sóng lớn trập trùng” của hai người đang đi bên cô. Cô vừa đi vừa nhảy, đi trên đường hết nhìn Đông rồi lại ngo Tây, lúc nào cũng nhìn xem bên đường có điều gì mới mẻ không.

Chẳng bao lâu đã về tới nhà Hạ Hạ. Cô đang định giơ tay chào tạm biệt hai cậu thì cánh cửa từ sau lưng cô mở ra, bố cô từ trong thò đầu ra.

Sau khi nhìn thấy Mạc Trần Bạch, bố cô dường như rất vui, bước lại gần, nở nụ cười hiền từ rồi nói: “Tiểu Bạch lại đưa Hạ Hạ nhà bác về đây hả? Đúng là một chàng trai biết suy nghĩ!”.

Thu Hạ Hạ lén bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: Cái gì mà đưa mình về nhà kia chứ! Rõ ràng là nhà Mạc Trần Bạch ở cạnh nhà mình, mình với cậu ấy chẳng qua là đi cùng đường thôi!

Bố của Thu hạ Hạ thuận tay vỗ nhẹ lên vai con gái coi như chào đón rồi kéo vai Mạc Trần Bạch về phía mình rất thân thiết, cười hi hi hỏi: “Tiểu Bạch, tối nay nhà bác làm rất nhiều món ngon đấy! Con qua nhà bác ăn cơm tối nhé?”.

Mạc Trần Bạch cười rồi ngoan ngoãn gật đầu, hoàn toàn không còn chút ma mãnh nào.

Thu Hạ Hạ nhăn mũi, hạ giọng lầm bầm, ngữ khí có chút ghen tỵ: “Cũng không biết ai mới là con ruột của bố nữa. Đúng là chẳng ra sao cả!”.

Âu Dương Dị đứng bên nghe thấy hết, khẽ chau mày hỏi nhỏ: “Quan hệ giữa bố cậu và Mạc Trần Bạch rất tốt có phải không?”.

“Ừ! Đúng thế!” Thu Hạ Hạ gật đầu, “Chúng mình từ bé đã là hàng xóm. Trước đây ngày nào cậu ấy cũng đèo mình đi học. Quan hệ giữa bố mẹ cậu ấy và bố mẹ mình rất tốt, mẹ Mạc Trần Bạch có gì ngon cũng đều để dành một phần cho mình. Trong nhà mình có cái gì ngon hay đồ chơi đẹp cũng đều gọi cậu ấy”.

Lúc bố Thu hạ Hạ kéo Mạc Trần Bạch đi vào nhà thì mới phát hiện ra có một chàng trai vẫn đứng bên cạnh con gái mình. Bố cô chớp mắt nhìn Âu Dương Dị một lượt từ trên xuống dưới, quay sang hỏi con gái: “Hạ Hạ, cậu này là bạn học của con phải không?”.

“Vâng!” Thu Hạ Hạ gật đầu.

“Cháu chào bác ạ!” Âu Dương Dị cúi gập người, lễ phép chào hỏi.

“Ừ! Chào cháu!” Bố Thu Hạ Hạ gật đầu cười với Âu Dương Dị. Thái độ khác hẳn so với Mạc Trần Bạch, rõ ràng là lạnh nhạt hơn nhiều. Sau đó ông quay đầu sang nói với Thu Hạ Hạ: “Hạ Hạ, chào bạn xong thì vào nhà nhé!”, nói xong quay người kéo Mạc Trần Bạch vào nhà, không hề có ý định mời Âu Dương Dị vào nhà.

Đội bố và Mạc Trần Bạch vào nhà xong, Thu Hạ Hạ xin lỗi Âu Dương Dị: “Dị, xin lỗi cậu! Bố mình đối xử với các bạn nam của mình thường rất lạnh nhạt. Bố sợ mình ngốc nghếch sẽ bị bọn con trai xấu rồi lừa chạy mất”. Nói rồi, cô ngượng ngùng gãi đầu cười. Thu Hạ Hạ nghĩ một lát rồi bổ sung thêm: “Chỉ là bố mình nhìn thấy Mạc Trần Bạch lớn lên từng ngày, bố nghĩ cậu ấy không có gì nguy hiểm nên Mạc Trần Bạch không nằm trong danh sách cần phải cẩn thận đề phòng của bố mình”.

“Ha ha, thấy bố cậu rất quan tâm tới cậu.” Âu Dương Dị cười dịu dàng, dường như không để bụng chút nào.

“Ừ! Bố đối với mình rất tốt”, Thu Hạ Hạ cười rất hạnh phúc, bỗng sực nhớ ra điều gì đó, nụ cười của cô dần biến mất, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “nhưng hình như đối xử với cậu ta còn tốt hơn!”.

“Ha ha, chắc là cậu nghĩ nhiều quá thôi! Hạ Hạ, mình về nhà đã, đừng để tên tiểu tử Mạc Trần Bạch chạm vào cậu, biết không hả?” Dị lại nói như vậy nhưng nghĩ tới việc kể cả Âu Dương Dị không nói như vậy thì cô cũng không dễ dãi để Mạc Trần Bạch chạm vào người, đằng nào thì quan hệ giữa cô với cậu ta cũng rất mờ hồ nên cô cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

Được Thu Hạ Hạ hứa đảm bảo, nụ cười của Âu Dương Dị trong phút chốc bỗng trở nên rạng rỡ: “Vây cậu vào nhà trước đi! Cậu vào nhà rồi mình sẽ đi. Ngày mai gặp!”.

“Ừ, mai gặp!” Thu Hạ Hạ cười rồi đưa tay vẫy tạm biệt cậu, vui vẻ bước vào nhà.

Âu Dương Dị đưa mắt tiễn cô vào nhà, cho đến khi váy của Thu Hạ Hạ biến mất sau cánh cửa cậu mới từ từ thu lại nụ cười trên khuôn mặt, lòng mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Hôm sau, trong giờ nghỉ trưa, học sinh trên tay cầm bát đũa, như lũ ma đói nhắm hướng nhà ăn mà lao như ma điên. Thu Hạ Hạ và Trương Nhã Tuyên cũng là những thành viên trong đội quân ấy, hai cô phải đồ mồ hôi, sôi nước mắt vượt qua bao nhiêu là khổ cực mới xông được vào nhà ăn toàn người là người, đang định hít thở sâu để gia nhập đội quân tranh cơm thì một giọng nói quen thuộc từ “bức tường người” trùng trùng điệp điệp lọt tới tai họ.

“Thu Hạ Hạ, Trương Nhã Tuyên, qua đây đi! Cơm của các cậu, mình đã lấy cả rồi!”

Hai cô len lỏi qua những kẽ hở của dòng người ùn ùn nhìn về phía khu vực ăn cơm, thật không dễ dàng gì mới nhìn thấy Mạc Trần Bạch đang ngồi dưới quạt trần, vẫy vẫy họ. Hai cô mừng rỡ, vội vàng chen lấn để tới chỗ cậu. Lúc chen được tới bên cạnh Mạc Trần Bạch, Thu Hạ Hạ đã mồ hôi nhễ nhại, má cũng ửng đỏ.

Cô vừa ngồi xuống vị trí dưới quạt trần, vừa đưa tay quạt quạt tạo gió, vừa nhìn dòng người trong nhà ăn không chút thiện cảm và bắt đầu điệp khúc than thở lần thứ một nghìn không trăm lẻ một: “Thời tiết quỷ quái gì thế này? Sao nóng thế không biết! Lại còn cái nhà ăn chết tiệt này chẳng phải cũng đã đến lúc cần phải mở rộng ra rồi hay sao? Một cái nhà ăn bé tí teo mà nhồi không biết cơ man là người, có phải nhà trường định lên chết chúng ta hay không?”

“Đừng có cần nhần nữa, lau mồ hôi của cậu trước đi đã!” Mạc Trần Bạch đưa tay lên định dùng ống tay áo lau mồ hôi giúp Thu Hạ Hạ thì một tờ giấy ăn hiệu Bạch Tuyết thoảng hương hoa được đưa trước mặt cô.

“Con gái mà dùng giấy ăn lau mồ hôi thì rất nho nhã, đài các.” Âu Dương Dị tay cầm giấy ăn, miệng nhoẻn cười bước tới bên Thu Hạ Hạ, đưa giấy ăn lên nhẹ nhàng và tỉ mỉ thấm những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô.

Thu Hạ Hạ sững người, cảm thấy gương mặt mình gần gũi tờ giấy ăn trong tay Âu Dương Dị, hốt hoảng nói: “Để mình tự làm là được rồi!”. Nói xong lau lung tung vài chỗ trên khuôn mặt đỏ bừng.

Mạc Trần Bạch nhìn thấy Âu Dương Dị tự nhiên xuất hiện, tâm trạng rõ ràng là không vui, liền nói với giọng găm ghè: “Thời tiết nóng quá mà dùng giấy ăn khô thì không tốt cho da”.

Thu Hạ Hạ đột ngột dừng tay, nụ cười của Âu Dương Dị cũng vụt tắt.

Trương Nhã Tuyên ngồi bên cười, nửa đùa nửa trách móc: “Mình nói rồi mà, các cậu hơi thiên vị quá đấy! Mồ hôi của mình sắp chảy thành dòng vào mắt rồi, tại sao không có ai lau khô cho mình cơ chứ?”. Thu Hạ Hạ mắt chớp chớp, đưa tay lên định đưa tờ giấy ăn trong tay cho Trương Nhã Tuyên thì mới phát hiện ra mẫu giấy ăn cô đã dùng dờ đầy những mồ hôi. Tay cô lúng túng bất động trong không khí, đưa ra không được mà rút lại cũng chẳng xong. Âu Dương Dị nhanh chóng rút giấy ăn từ trong túi đưa cho Trương Nhã Tuyên.

“Tờ này mới đây, cậu dùng đi.”

“Cảm ơn!”

Trương Nhã Tuyên mỉm cười nhận tờ giấy, gật đầu cảm ơn Âu Dương Dị. Thu Hạ Hạ nhân cơ hội đó liền thu tay về, cười hoan hỉ nói: “Mọi người đừng nói chuyện tào lao nữa, ngồi xuống ăn cơm đi!”.

Âu Dương Dị mỉm cười ngồi xuống đối diện với Thu Hạ Hạ, sắc mặt Mạc Trần Bạch không được tốt lắm nhưng vẫn ngồi xuống vị trí đối diện Trương Nhã Tuyên.

Trương Nhã Tuyên cầm một hộp cơm trên bàn, mở ra đẩy tới trước mặt Âu Dương Dị, mỉm cười dễ mến nói: “Hộp này cho cậu, mình ăn không nhiều nên ăn chung với Hạ Hạ một hộp là được rồi”.

Âu Dương Dị lắc đầu, đẩy trả hộp cơm về phía trước mặt Trương Nhã Tuyên, cười và nói: “Mình ăn rồi, các cậu ăn đi. Mình tới là vì có chuyện muốn nói với Thu Hạ Hạ”.

Ngồi lặng lẽ, không gây ra bất cứ âm thanh nào, Thu Hạ Hạ ngẩng đầu tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”.

Âu Dương Dị liếc qua Mạc Trần Bạch đang ngồi buồn như chấu cấn ở bên, tiếp tục cười, chăm chú nhìn Thu Hạ Hạ rồi nói: “Không phải cậu muốn làm bạn gái mình sao?”.

Mạc Trần Bạch sững người, kinh ngạc nhìn Thu Hạ Hạ.

Trương Nhã Tuyên cũng chau mày. Thu Hạ Hạ nhìn Trương Nhã Tuyên, rồi không do dự gật đầu với Âu Dương Dị, trả lời một cách chắc chắn: “Đúng thế!”.

“Vậy thì được. Mình có thể cho cậu một cơ hội, nhưng...” Âu Dương Dị cười, nghiêng người nhìn cô, “cậu phải bằng lòng làm ô sin độc quyền cho mình trong vòng một tháng”.

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cuộc sống vất vả của cô ô sin nhỏ

“Hạ Hạ, cậu nhất định phải làm ô sin cho Âu Dương Dị thật sao?”

Trong lớp, Thu Hạ Hạ đang đứng đính thu dọn sách vở, Trương Nhã Tuyên ở bên cạnh nhìn cô chờ đợi, Từ sau buổi trưa lúc Âu Dương Dị thốt ra câu nói làm mọi người kinh ngạc, Trương Nhã Tuyên đã hỏi câu này lần thứ N.

“Ừ! Mình chờ cơ hội này đã lâu lắm rồi đấy! Cậu thử nghĩ mà xem. Lúc đầu vì muốn Âu Dương Dị nhận lời làm bạn trai, cách nào mình cũng đều thử qua rồi mà cậu ấy chẳng màng lòng. Bây giờ cơ hội hiếm có khó tìm tới rồi, đương nhiên là mình không thể bỏ lỡ! Sau một tháng nữa, mình chỉ cần nghĩ

tới cái bản mặt khó ưa của Chung Ngọc Thanh phải xin lỗi cậu là trong lòng thấy sướng không chịu nổi!” Thu Hạ hạ phần chấn, trong đầu nghĩ đến bộ dạng của Chung Ngọc Thanh khi xin lỗi công khai, lòng thấy rất vui sướng.

Trương Nhã Tuyên cắn cắn môi, nghiêng đầu nhìn nụ cười rạng rỡ của Thu Hạ Hạ, do dự một hồi rồi mới nói ra suy nghĩ trong lòng: “Hạ Hạ, thực ra việc Chung Ngọc Thanh có xin lỗi mình không cũng không quan trọng nữa rồi, đằng nào sự việc cũng qua lâu rồi, đúng không? Hạ Hạ, chỉ cầu cậu thấy ổn là mình thấy rất vui rồi. Cậu không cần phải vì mình mà phải chịu tội thân đi làm ô sin cho Âu Dương Dĩ đâu. Cậu làm như vậy, mình sẽ cảm thấy rất buồn!”.

Thu Hạ Hạ dừng việc thu dọn đồ đạc lại, chăm chú nhìn Trương Nhã Tuyên rồi nở nụ cười vui vẻ, “Nhã Tuyên, cậu đừng lo! Mình chỉ cầu nấu cơm cho Âu Dương Dĩ thôi mà. Ở nhà, mình cũng thường nấu cơm cho bố, việc này với mình chẳng khó khăn gì. Hơn nữa, việc mình muốn Chung Ngọc Thanh xin lỗi không đơn thuần chỉ là vì cá cược. Cô ta thường ngày rất ngạo mạn, trong lòng mình thấy không thích nên nhân cơ hội này “nhỏ bót mấy cái gai”, áp chế tính khí đánh đá của cô ta mà thôi. Nhưng những lý do trên chỉ là thứ yếu, nguyên nhân quan trọng nhất mà mình nhất định phải làm ô sin cho Âu Dương Dĩ đó là mình muốn nhân cơ hội này để xem xét tí mĩ nhà của cậu ta, xem xem trong nhà có còn những cái huy hiệu bằng đồng khác nữa hay không. Nếu như thực sự phát hiện ra một số lượng lớn huy hiệu bằng đồng thì cậu ta chắc chắn là có vấn đề!”.

“Nhưng...”, Trương Nhã Tuyên do dự chần chừ, vẫn không yên tâm, “Chỉ có hai cậu ở với nhau có vẻ không ổn lắm? Dù sao cậu cũng là con gái, sức lực không khỏe như con trai. Ngộ nhớ Âu Dương Dĩ muốn làm gì cậu thì không phải là cậu sẽ phải chịu thiệt thòi sao?”.

“Không có đâu! Không có đâu!” Thu Hạ Hạ vỗ vỗ lên vai cô bạn thân, tiếp tục an ủi, “Nếu cậu ta thử sự định làm điều gì kỳ quái với mình, mình sẽ dùng tới bàn chân bất khả chiến bại đã vào điểm chí mạng để cả đời cậu ta không thể sinh con, duy trì nòi giống!”.

“Đá vào ai để người ta cả đời không thể sinh con cơ?”

Bỗng nhiên có một cái đầu từ bên ngoài cửa sổ thò vào.

“Thì là Âu Dương...” Thu Hạ Hạ vô thức trả lời, ngay lập tức bị Trương Nhã Tuyên bịt chặt miệng

“À! Bạn Âu Dương Dĩ, bạn tới từ lúc nào thế?” Trương Nhã Tuyên nặn ra nụ cười gượng gạo, cố ý nói to để át đi tiếng của Thu Hạ Hạ.

Âu Dương Dĩ nhòai hết nửa người qua cửa sổ, háo hức nhìn hai người, “Vừa rồi, các cậu đang bàn tán về vấn đề gì thế hả?”.

“À! He he!” Nhìn thấy Âu Dương Dĩ xuất hiện, Thu Hạ Hạ mặt ngệt ra, sau đó gãi đầu cười ngốc nghếch, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Trương Nhã Tuyên cứng đầu trả lời: “Không có gì! Không có gì! Chúng mình chỉ nói chuyện tào lao chút thôi”.

Thu Hạ Hạ nghe xong liền hòa theo phụ họa: “Đúng! Đúng! Chỉ là chuyện tào lao của con gái với nhau thôi à!”.

“Ồ! Vậy các cậu tiếp tục nói chuyện đi. Hạ Hạ, mình tới trước vườn hoa chờ cậu.” Âu Dương Dĩ thu người về, đang định quay lưng.

Thu Hạ Hạ liền gọi cậu: “Không cần đâu! Bọn mình không nói chuyện nữa đâu. Cậu chờ một chút, mình sẽ thu dọn sách vở xong ngay!”.

Nói rồi, Thu Hạ Hạ nhanh chóng cầm sách vở trên bàn cho vào trong cặp sách. Chào tạm biệt Trương Nhã Tuyên rồi đi ra ngoài.

“Hạ Hạ!”

Thu Hạ Hạ thấy cổ tay mình đột nhiên bị ai đó giữ lại, cô thối lui quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt Mạc Trần Bạch tái mét.

Thu Hạ Hạ cau mày, chăm chú nhìn cậu, Trần Bạch, sắc mặt cậu trông rất khó coi, có phải bị ốm rồi không?”, cô đưa tay định sờ lên trán cậu.

Mạc Trần Bạch gạt tay cô xuống nghiêm nét mặt chăm chú nhìn cô, giọng gằn xuống: “Có thật là cậu muốn làm ô sin cho cậu ta hay không?”.

Thu Hạ Hạ phát hiện ra sự không đồng ý của cậu, không trả lời câu hỏi, kéo tay cậu đi ra ngoài, “Mình đưa cậu đi khám bệnh”.

“Mình không đi!”

Mạc Trần Bạch gạt mạnh tay cô, ánh mắt kiên định nhìn Hạ Hạ, “Cậu nói cho mình biết, có phải cậu thật lòng thích cậu ta, thích tới mức vì muốn làm bạn gái cậu ta mà cậu phải chịu ảm ức làm ô sin cho cậu ta!”.

Thu Hạ Hạ chăm chú nhìn cậu một lúc, sau đó kéo tay áo cậu, cố ý để cậu cúi thấp người xuống. Mạc Trần Bạch tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo. Thu Hạ Hạ ghé sát tai cậu thì thầm điều gì đó, sắc mặt tái xanh của cậu dần dần trở nên bình thường, đôi mắt tối sầm cũng từ từ sáng lên. Cuối cùng, cậu đã hồi phục hoàn toàn phong độ quyền rừ của mình.

“Thôi được rồi! Vậy cậu với tên tiểu tử Âu Dương Dĩ đi về đi! Nếu phát hiện ra Âu Dương Dĩ có hành vi không đứng đắn nào, mình sẽ cầm bình hoa đánh vỡ sọ cậu ta, biết chưa?” Mạc Trần Bạch ném ánh mắt nghi hoặc về phía Âu Dương Dĩ, vỗ vai Thu Hạ Hạ đẩy cô đi ra ngoài.

“Ừ! Mình biết rồi!” Thu Hạ Hạ cười rạng rỡ gật đầu.

Một ngày dài vô tận, mặt trời buổi chiều giống như đài sen bằng lửa nở rộ ở phía chân trời, tạo ra một vệt son màu đỏ hồng, dễ thương trải dài mênh

mông trong biển mây, nhuộm cả bầu trời thành ráng hồng tươi sáng.

Chiếc xe đạp màu bạc dưới sự kiểm soát của người con trai đang đưa một cô gái lướt êm ru trên đường, những ráng mây trên bầu trời nhuộm đỏ áo đồng phục của hai người, dát một màu tươi sáng lên họ. Gió khẽ thổi, nâng nhẹ vạt váy của cô gái, mái tóc dài đen tuyền như tấm lụa đang bay trong gió.

Thu Hạ Hạ ngồi trên yên sau chiếc xe đạp, gió thổi quần áo của Âu Dương Dĩ bay lên, chất vải mềm mại khẽ chạm nhẹ vào mũi cô. Hạ Hạ ngửi thấy mùi xà phòng thơm nhẹ dịu, phảng phất trong không khí. Một nụ cười dễ chịu nở trên môi cô, cô nhìn về ngôi nhà ở phía xa, ngẫm ngẫm một giai điệu tự sáng tác ra vừa thoáng qua trong đầu, những giai điệu vui vẻ rải đầy con đường.

“Hạ Hạ!” Giọng Âu Dương Dĩ theo gió bay nhẹ lên.

“Ừ.” Tiếng trả lời của Thu Hạ Hạ trong trẻo, tiếp tục ngân nga giai điệu không lời.

Âu Dương Dĩ ngồi phía trước lặng lẽ một hồi rồi hỏi: “Vừa rồi cậu nói gì với Mạc Trần Bạch thế?”

“Mình nói với cậu ấy về việc cá cược với Chung Ngọc Thanh.” Thu Hạ Hạ ngồi sau khẽ đưa chân, cười tí mắt trả lời.

Âu Dương Dĩ im lặng hồi lâu, ánh mắt chuyển sang nhìn bàn tay đang bám chặt eo cậu. Đó là một bàn tay trắng và đẹp, trên cổ tay nhỏ nhắn là một vòng sáng màu bạc, đó là một chiếc lắc tay bằng bạc, ba chữ “Mạc Trần Bạch” được khắc trong hình trái tim đang phát ra ánh sáng chói chang, nhức mắt. Cậu do dự hồi lâu mới thốt ra câu hỏi để trong lòng: “Cậu thích Mạc Trần Bạch có phải không?”

“Thích!” Thu Hạ Hạ cười ngây thơ, trái lòng về những chuyện đã qua: “Quan hệ của mình với cậu ấy từ nhỏ đã rất tốt. Trừ một hiểu lầm tương đối đặc biệt ra thì có thể nói là chúng mình chưa bao giờ cãi nhau.”

Cậu thích cậu ta có phải là kiểu nam nữ thích nhau không?” Âu Dương Dĩ căng thẳng mím môi, cảm giác như thể cả bàn tay đang bóp chặt trái tim.

“À!”

Thu Hạ Hạ không ngờ Âu Dương Dĩ lại hỏi thẳng thắn như vậy, mặt liền đỏ bừng. Mấy phút trôi qua, cô mới ngượng ngùng nói: “Ngày trước mình có thích đơn phương cậu ấy, nhưng vì hiểu lầm nên chúng mình không thể ở bên nhau. Sau đó cậu ấy ra nước ngoài du học, chúng mình không còn liên lạc với nhau nữa. Mãi cho tới sau khi cậu ấy trở về không lâu thì hiểu lầm của chúng mình mới được giải quyết.”

“Có nghĩa là sau khi giải tỏa được hiểu lầm thì các cậu sẽ ở bên nhau phải không?” Âu Dương Dĩ cảm thấy trái tim mình càng lúc càng bị bóp chặt hơn, ánh mắt cũng tối sầm lại.

Thu Hạ Hạ nghiêng đầu, chăm chú suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Mình không biết! Trong lòng sớm đã cảm thấy có gì đó thay đổi rồi, việc sau này mình không dám nói trước”, nói xong đắm mắt chuyển sự chú ý sang Âu Dương Dĩ, “Đừng nói chuyện này nữa. Hay là nói chuyện khác đi!”

“Nói gì bây giờ?”

Thu Hạ Hạ mắt sáng lấp lánh nhìn khuôn mặt của Âu Dương Dĩ, hào hứng nói: “Thì nói xem tại sao bỗng nhiên cậu lại muốn mình làm ô sin cho cậu ấy!”

Âu Dương Dĩ tuột tay, chiếc xe đột ngột đi nhanh tới mức không thể kiểm soát được, suýt thì đâm vào cột đèn bên đường.

Thu Hạ Hạ giật mình, sém chut nữa thì ngã ra đường. Cô liền nắm chặt áo cậu, tức giận hỏi: “Cậu làm gì mà tự nhiên phóng xe nhanh thế hả?”

Âu Dương Dĩ nhanh chóng hãm phanh, giảm tốc độ. Trước câu hỏi của Thu Hạ Hạ, cậu nhất thời không biết phải trả lời thế nào, trên khuôn mặt trắng trẻo tự nhiên xuất hiện hai khối màu đỏ bất thường. Vài phút trôi qua mới tìm được một cái cớ rất “chuốt”, nhẹ nhàng nói: “Mình... Chân mình bị chuột rút!”

“Chân bị chuột rút và việc xe tăng tốc có mối quan hệ gì sao?” Thu Hạ Hạ nhăn mũi, nghi ngờ.

“Haizzzz!” Âu Dương Dĩ thở dài, đáp qua quýt: “Đại thể là khi đạp xe mà bị chuột rút thì sẽ đạp càng nhanh!”

Có đúng là như thế không? Thu Hạ Hạ suy nghĩ mấy phút, nghĩ không ra câu trả lời bèn bỏ cuộc. “Ừ! Vậy chúng ta tiếp tục câu chuyện lúc nãy đi! Tại sao tự nhiên cậu lại muốn mình làm ô sin cho cậu hả?”

Âu Dương Dĩ khựng lại vài giây sau.

“Ồi! Ồi! Chân mình lại bị chuột rút rồi!”

Thu Hạ Hạ ngoẹo đầu nghi hoặc, nhìn chăm chăm chân cậu một lượt từ trên xuống dưới, hỏi với vẻ rất nghi ngờ: “Cậu bị chuột rút thật hay giả vờ bị chuột rút hả? Không phải là đang lừa mình chứ?”

Âu Dương Dĩ ngồi trước, miệng giật giật mấy cái, nhất thời không nói gì.

Thu Hạ Hạ nhăn mũi tiếp tục soi cậu, soi kỹ tới mức cậu phát hoảng. Lúc cậu đạp xe tới cổng nước, Thu Hạ Hạ gần như bất ngờ phát minh ra một chiêu mới, mắt lấp lánh, nghiêng người rướn lên phía trước, chỉ vào má cậu nói: “Âu Dương Dĩ, mặt cậu đỏ rồi kia!”

Kít!

Không có lời cảnh báo nào, chiếc xe đột ngột dừng lại, mũi Thu Hạ Hạ húc vào lưng của Âu Dương Dị.

Cô nhảy xuống, ôm mũi, đau quá hét âm lên: “Âu Dương Dị, cậu đang làm cái trò quái quỷ gì thế hả? Đang yên đang lành thì phanh xe làm gì?”.

“Đến chỗ mình ở rồi!” Âu Dương Dị chỉ tay vào ngôi nhà phía trước, đoạn nhảy xuống xe.

Thu Hạ Hạ ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy ngôi nhà mà Âu Dương Dị thuê ngay ở trước mặt.

Âu Dương Dị móc chìa khóa từ trong túi ra, đưa cho Thu Hạ Hạ: “Cậu vào nhà trước đi, tiện thể chuẩn bị cho công việc ô sin của cậu luôn! Mình khóa xe xong rồi sẽ vào sau”.

Thu Hạ Hạ cầm chìa khóa, chợt nghĩ Nhà cậu ta sạch sẽ như thế thì còn phải gì nữa? Công việc ô sin mà cậu ta nói tới có lẽ là chỉ việc bếp núc thì phải! Biết đâu cái cậu Âu Dương Dị này đột nhiên lại có lòng tốt thì sao? Không có nhẽ cậu ta đã sớm đồng ý giúp cô, cho nên mượn cái cơ “ô sin” này để nhận lời giúp cô.

Nghĩ như vậy, Thu Hạ Hạ cười hi hi như con ngốc.

Nhưng chẳng bao lâu thì Thu Hạ Hạ có muốn cười cũng cười không nổi.

Cái gì mà sớm đã đồng ý giúp cô! Cái gì mà không đành xuống nước nói với cô! Cái gì mà mượn cơ “ô sin” để nhận lời giúp cô! Cơ bản là không hề có chuyện đó! Những điều này đều là cô “tô màu hồng” cho cậu ta!

Thực tế là Âu Dương Dị vốn đã có ý đồ đen tối.

Câu chuyện diễn ra như sau:

Thu Hạ Hạ mở cửa, đôi dép đi trong nhà để bên cửa vào phòng khách. Vẫn còn ánh sáng ban ngày bên cửa sổ, Thu Hạ Hạ liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, mới có hơn năm giờ, vẫn còn chưa tới giờ làm cơm tối. Thế là cô tự động lấy một đồng hồ ăn nhẹ ở trong tủ lạnh của Âu Dương Dị, rồi với lấy cuốn tiểu thuyết tình yêu đã đọc được một nửa trên giá sách, leo lên sofa bắt đầu đọc truyện, bất kể lúc nào đọc đến tình tiết hài hước là cười phá lên.

Âu Dương Dị khóa xe xong, bước vào cửa, nhìn thấy cảnh tượng Thu Hạ Hạ thành thoi, cuộn tròn trên sofa.

Mặt cậu không chút biểu cảm ngay người nhìn cô một lát, ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt, sau đó đi tới trước mặt cô, từ trên nhìn xuống hỏi: “Cậu vẫn chưa bắt đầu quét dọn nhà cửa sao?”

Thu Hạ Hạ từ trong cuốn tiểu thuyết ngẩng đầu lên, đầu tiên nhìn xong quanh, sau đó ngẩng lên nhìn cậu ngạc nhiên: “Nhà cậu vẫn cần phải quét dọn sao?”. Nói rồi chỉ tay về phía bậu cửa sổ, “Nhìn xem, kính trong veo đến mức có thể soi gương được”, lại chỉ xuống thảm, “thảm dưới sàn sạch như thể vừa mới mua”, rồi lại chỉ về tủ ti vi ở cách đó không xa, “cái tủ kia cũng không thấy mảy may một hạt bụi nào, dùng kính lúp để soi cũng không thấy tí ti bụi”. Sau đó ngẩng đầu nhìn Âu Dương Dị và tổng kết: “Nhà cậu sạch như li, cơ bản là không cần phải quét dọn gì cả!”.

Mắt Âu Dương Dị chớp chớp nhìn cô, trong đôi mắt đen tuyền có chút cảm giác kỳ lạ lướt qua. Đột nhiên, cậu nhìn cô nở nụ cười kỳ dị, sau đó cong người chụp lấy cổ tay cô kéo cô đứng dậy từ ghế sofa.

Thu Hạ Hạ giật mình, nhanh chóng đưa tay còn lại lên ôm trước ngực, khuôn mặt xinh đẹp, thất sắc nhìn cậu hoảng hốt la lớn: “Cậu định làm gì? Cậu đừng có làm bậy với mình! Mình... mình vẫn chưa đủ mười tám tuổi, không thể làm chuyện kỳ quái đó được!”.

“Khì! Khì!” Âu Dương Dị buồn cười quá, cười ra thành tiếng, đôi mắt tinh anh trở nên vui vẻ, “Cậu cho rằng mình sẽ làm chuyện kỳ quái gì với cậu?”.

Thu Hạ Hạ nghi hoặc nhìn mặt cậu, sẫm soi một lát, phát hiện cậu thực sự không có hành động dung tục nào. Trong lòng tự thấy hơi một vố nên cười ngớ ngẩn, hạ tay đang che trước ngực xuống, xấu hổ tránh ánh mắt trêu chọc của cậu: “Âu Dương Dị, cậu đưa mình đi đâu?”.

Âu Dương Dị nhìn cô, lại nở nụ cười đầy hàm ý, sau đó đưa cô tới phòng cậu.

“Cậu đưa mình tới đây để làm gì hả?” Thu Hạ Hạ hoảng hốt đưa mắt nhìn khắp gian phòng tràn ngập mùi của Âu Dương Dị, tim đập loạn xạ, hai má bỗng dung đỏ bừng lên.

Âu Dương Dị cười dịu dàng với cô, đẩy cô tới trước tủ quần áo, liếc từ xa nói với cô: “Cậu mở tủ mà xem”.

Thu Hạ Hạ hết nhìn tủ quần áo lại nhìn Âu Dương Dị mấy lần liền, nghĩ: Lẽ nào Âu Dương Dị muốn tặng quà gì cho cô? Nghĩ như vậy, mặt Thu Hạ Hạ đỏ rần rần, ngượng ngùng tránh ánh mắt của Âu Dương Dị. Ôm trong lòng suy nghĩ ngọt ngào này, Thu Hạ Hạ mở tủ quần áo ra.

Tiếp sau đó, một núi quần áo từ trong tủ đổ ập xuống, Thu cô nung đen đuôi bị đè bẹp trong đó, chỉ còn lộ ra mỗi một cánh tay cầu cứu. Âu Dương Dị tốt bụng kéo cô từ trong đồng quần áo ra, trên đầu Thu Hạ Hạ vẫn còn sót lại một “chú quần chip” màu đen.

Thu Hạ Hạ nghiêng răng kéo chiếc quần chip xuống, giận dữ đưa ra trước mặt Âu Dương Dị hỏi: “Xin hỏi đây là cái gì?”.

“À!” Âu Dương Dị cười nhạt, cầm chiếc quần chip màu đen ở trước mặt ném lại đồng quần áo, lịch sự cười giải thích: “Đây là quần áo bản mình thay, vẫn chưa kịp giặt”.

Làm sao mà cậu ta có thể cười nhe nhả đến vậy khi nói ra những điều này cơ chứ?! Thu Hạ Hạ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang cười của cậu, trong lòng cảm thấy rất bất bình.

Giận dữ nhìn cậu một lúc, ánh mắt của Thu Hạ Hạ chuyển sang đồng quần áo sém chút nữa là đề cô chết bẹp. Trong tủ quần áo đang mở là một đồng quần áo lộn xộn có quá nửa là quần áo bản, mép tủ treo hai cái quần thể thao chuyên dùng để chơi bóng, dưới đất là một ngọn núi quần áo “nhỏ nhỏ” đủ để đề chết hai con bò.

Mặt Thu Hạ Hạ lập tức sa sầm, ánh mắt gườm gườm di chuyển tới khuôn mặt Âu Dương Dị, kìm nén sự kích động muốn siết cổ cậu tới chết hỏi: “Xin hỏi cái đồng quần áo này của cậu là tự bao giờ?”.

“Cậu chờ một phút, mình tính một lát.” Âu Dương Dị gãi gãi đầu, rồi đột nhiên giơ tay lên ra chiều đã tính xong cho cô. Sau đó, cậu cười nhìn cô báo cáo: “Hai mươi sáu ngày”.

Má của Thu Hạ Hạ giật giật, giọng run run hỏi: “Xin hỏi, cái đồng này là trách nhiệm mà mình phải xử lý ư?”.

Âu Dương Dị cười hi hi, gật đầu, “Hạ Hạ, khoảng thời gian này vất vả cho cậu rồi!”.

Nếu bạn cho rằng Âu Dương Dị bắt Thu Hạ Hạ phải giặt đồng quần áo đơn giản có vậy thôi thì bạn đúng là sai lầm nói tiếp sai lầm rồi!

Một lát sau, Âu Dương Dị đưa Thu Hạ Hạ tới phòng khách, cuộn tấm thảm dày sù lên, bụi bay mù mù, có thể so sánh với sương mù mùa đông.

Cậu cười hi hi nói: “Việc này phiền cậu rồi. Nhớ là phải lau sạch sàn tới mức không còn hạt bụi nào nhé!”.

Sau đó, cậu lại đưa cô tới trước bậc cửa sổ, ra hiệu cho cô kéo tấm rèm dày làm bằng ni lông lên tấm rèm vừa được kéo lên...

Ngay lập tức, phân gián, xác sâu, bướm, còn có cả các bộ phận đầu đuôi... của một vài loại côn trùng nhỏ không biết tên rơi đầy trên đầu, trên người Thu Hạ Hạ.

Trước mặt Thu Hạ Hạ là Âu Dương Dị với cái bản mặt cô hận không thể túm cổ cho đập đầu vào đá granite vẫn cười lịch sự, “Việc này cũng phải nhờ tới cậu rồi!”.

Tiếp đó, Âu Dương Dị đưa cô tới phòng bếp.

Phòng bếp vẫn được tính là sạch sẽ, chỉ trừ...

Miệng Thu Hạ Hạ giật giật, tay run run chỉ về phía đồng bát đĩa còn dính đầy đồ ăn cao bằng nửa thân người trong bồn rửa, “Xin hỏi, đây cũng là nhiệm vụ của mình phải không?”.

Âu Dương Dị mỉm cười gật đầu, chân thành nắm lấy tay cô rồi nói:

“Hạ Hạ, dù sao cậu cũng là bạn học của mình, mình cũng ngại khi bắt cậu phải làm quá nhiều việc nhà, đầu tiên cậu cứ làm mấy việc này đi đã! Phải rồi, bụng mình đói rồi, cậu đi chuẩn bị bữa tối đi! Mình vào phòng khách xem ti vi, nấu xong thì gọi mình nhé!”. Âu Dương Dị vui vẻ nói liên thoảng rồi nhẹ nhàng bước ra phòng khách.

Ánh mắt của Thu Hạ Hạ vẫn nhìn vào chỗ cũ, trong lòng bản khoăn không biết có nên cầm chảo tự đập vào đầu mình không nữa!

Kịch bản đã hoàn thành, cuộc sông ô sin vất vả của Thu Hạ Hạ cũng chính thức khai màn.

Lúc này đây, cuối cùng Thu Hạ Hạ mới thấm thía cái gọi là “ở cả ba phương diện: học tập, thể thao, thi đấu đều hoàn hảo; ngoại hình, tính cách, gia thế đều đáng ngưỡng mộ” của hoàng tử Âu Dương Dị hóa ra chỉ là phù phiếm!

Thượng Đế quả nhiên rất công bằng, nhân vô thập toàn mà!

Kể từ ngày hôm đó, Thu Hạ Hạ chính thức nhậm chức ô sin độc quyền của Âu Dương Dị. Mỗi ngày, sau khi tan học buổi chiều đều phải đến nhà Âu Dương Dị, ngay cả cuối tuần cũng không phải là ngoại lệ. Bởi vì Âu Dương Dị đã nói: Nếu biểu hiện tháng này của cô không tốt, thì tháng tiếp theo cô lại phải tiếp tục làm ô sin cho cậu, còn nếu không thì cô đừng có mong cậu sẽ giúp cô, cô sẽ bị Chung Ngọc Thanh làm cho tức chết!.

Thu Hạ Hạ chăm chỉ, tận tụy biểu hiện trước sau như một ở nhà Âu Dương Dị phần đầu đã mười một ngày liên tục. Mỗi ngày đều mệt tới mức không thể đứng thẳng lưng được. Cuối cùng buổi chiều thứ Bảy hôm nay đã xử lý sạch sẽ núi quần áo và đám bụi dày.

Lau sạch vệt nước bản còn sót lại trên tay, Thu Hạ Hạ ai oán nhìn Âu Dương Dị đang nằm co cả hai chân trên ghế thành thói đọc báo, nhìn chăm chăm đến nỗi cậu không thể không ngừng đầu nhìn khuôn mặt oán thán của cô.

“Cậu sao vậy?”

“Hôm nay, Nhã Tuyên và Phán Phán đi chơi ở khu vui chơi.” Thu Hạ Hạ dẩu mỏ, nghĩ tới hôm qua bọn họ ngồi với nhau, ồn ào thảo luận về chương trình ngày hôm nay, còn cô chỉ có thể ngồi im, lạnh lùng lắng nghe, cô thấy rất bí đất.

“Các bạn ấy đi chơi có liên quan gì với cậu sao?” Cậu ngồi tựa lưng vào thành ghế sofa, im lặng nhìn cô.

Cô nhìn cậu bất mãn, giọng điệu trách móc: “Tại sao ngày nghỉ người khác được đi chơi, còn tôi lại phải ở trong cái nhà đồ nát này làm ô sin?”.

Âu Dương Dị lạnh lùng nhìn cô, quay đầu nhìn cửa sổ đang mở.

Bên ngoài cửa sổ là cả một biển trời trong xanh, những đám mây dày, mềm mại nằm bất động ở phía chân trời. Hôm nay, trời không có gió, những tán lá xum xuê lặng im bên đường, ánh nắng vàng rực rỡ xuyên qua những chiếc lá, trên thềm xi măng khô là sắc nắng vàng óng. Tuy không có gió nhưng mặt trời bị những tầng mây dày che khuất, ánh nắng không quá gay gắt, cũng có thể nói thời tiết này dành cho việc ra ngoài đi dạo là rất lý tưởng.

“Thời tiết hôm nay có thể coi là rất tuyệt, chúng mình ra ngoài đi dạo đi!” Âu Dương Dị bỏ tờ báo trong tay xuống bàn.

Thu Hạ Hạ mừng quá liền gật đầu đồng ý.

Cô nghĩ rằng từ “đi dạo” của cậu có nghĩa là đi dạo ở nơi có bán đồ ăn vặt, đi dạo ở phố mua sắm, đi dạo trong trung tâm thương mại... Mọi người thường đi dạo ở những nơi đó. Thế nhưng sự thật là, họ đi dạo ở chợ!

Xung quanh đều là những nhân vật nội trợ luống tuổi, những âm thanh bên tai đều là tiếng mặc cả, tiếng trẻ con khóc, còn có cả các bà các cô đang ầm ĩ bàn chuyện tào lao, rồi đến cả không khí cũng bốc lên mùi tanh khó chịu...

“Tại sao chúng ta lại đến chợ?” Thu Hạ Hạ chán nản nhìn Âu Dương Dị đang ở bên cạnh, trán cô phủ đầy nếp nhăn. Tuy cô vẫn nghĩ cậu sẽ không đưa cô tới những chỗ lằng nhằng nhưng cũng không nhất thiết là phải đến chợ chứ?

“Không phải cậu muốn ra ngoài đi dạo sao? Chợ rất thú vị mà!” Âu Dương Dị tiện tay cầm một quả ớt đỏ tươi từ quầy rau quả lên, nhìn vói về rất hứng thú.

Cô muốn đi dạo, nhưng cô không nói muốn đi dạo ở chợ! Hơn nữa, chợ thì có cái gì thú vị kia chứ?

Nhìn trước nhìn sau, đều là các loại rau màu xanh, màu đỏ, màu vàng; hải sản đang nhảy loạn lên; thịt màu đỏ thẫm của máu. Hoặc là các bà các mẹ tay cầm làn thức ăn, những người bán thịt giờ tay cầm dao chặt thịt dính đầy mỡ, đến một nửa của hot boy cũng tìm không thấy. Nơi này có gì hay ho để đi dạo kia chứ? “Âu Dương Dị, chúng ta đi dạo ở trung tâm thương mại được không? Ở đó vui hơn chỗ này.”

Thu Hạ Hạ kéo tay áo cậu, thử thỏa thuận với cậu. Cô không muốn thăng cấp cuộc đời ô sin trở thành bà nội trợ.

“Không được!” Âu Dương Dị lắc đầu không do dự, “Chúng ta đi chọn thực phẩm tươi ngon đi! Tối nay chúng mình sẽ nấu món thịt bò sốt với khoai tây nghiền và món đậu phụ cuốn thịt chiên. Lần trước cậu chế biến mấy món đó, hương vị rất tuyệt!”.

“...”

Có vẻ như anh chàng này đã có chủ ý từ trước, cho nên mới đồng ý ra ngoài “đi dạo” cùng cô thì phải? Thu Hạ Hạ chán nản, buông tay khỏi áo Âu Dương Dị, quay người đi về.

“Cậu sao thế?” Âu Dương Dị liền đặt quả ớt trong tay xuống để kéo cô lại.

“Mình không đi dạo nữa, cậu tự đi một mình đi!”

Thu Hạ Hạ giận dỗi gạt tay cậu rồi tiếp tục quay đi. Âu Dương Dị liền đi theo. “Sao thế? Cậu không thích thịt bò sốt với khoai tây nghiền và món đậu phụ cuốn thịt chiên à? Hay chúng ta làm món khác?”.

Thu Hạ Hạ dừng lại, tức giận nhìn cậu, “Không phải là chuyện mấy món ăn!”.

“Vậy thì là chuyện gì? Cậu nói đi!” Thu Hạ Hạ phồng mang trợn má, bắt đầu kể lể tội của cậu: “Cậu nói xem có ai đi dạo lại tới chợ không? Tuy chúng ta không phải hai người yêu nhau, tôi cũng không mong cậu sẽ đưa tôi đi dạo ở những nơi lằng nhằng nhưng chí ít cậu cũng nên đưa tôi tới những nơi bình thường chứ! Đến những tiệm bán đồ ăn vặt, chợ hoa hoặc là công viên cũng được mà! Nhưng tại sao cứ phải là chợ?”.

Thu Hạ Hạ nói liến thoắng. Âu Dương Dị nghe mà hoa mắt chóng mặt, chỉ còn chú ý tới hai từ “lằng nhằng”. Được thôi! Vì món thịt bò sốt với khoai tây nghiền, nếu cô ấy muốn lằng nhằng, cậu sẽ cho cô sự lằng nhằng! Có điều bình thường mấy bộ phim trên ti vi diễn tiến như thế nào nhỉ? Âu Dương Dị vất óc suy nghĩ một hồi. À! Có rồi...

“Hạ Hạ, cậu đã ăn bữa tối dưới ánh nến bao giờ chưa?” Âu Dương Dị vui vẻ hỏi.

Không phải bọn họ đang nói về việc đi dạo sao? Tại sao lại nhắc tới bữa tối dưới ánh nến cơ chứ? Tuy Thu Hạ Hạ nghi hoặc nhưng vẫn thật thà trả lời: “Chưa”. Đến mỗi tình đầu cô còn chưa trải qua, làm gì có người con trai nào mời cô đi ăn một bữa tối có nến kia chứ! Cô không thể tự mình mời mình được!

“Hạ Hạ, mình mời cậu ăn một bữa tối dưới ánh nến được không?” Âu Dương Dị nhìn cô chớp mắt, tay trái đặt lên vai cô.

“Hả? Nhưng chúng ta không phải một đôi yêu nhau.” Nghe lời mời đột ngột này, Thu Hạ Hạ vô thức buột miệng nói ra suy nghĩ ở trong lòng.

Chỉ có điều cô rất muốn thử qua cảm giác dùng bữa với ánh nến. Bạn của cô đều đã từng ăn những bữa như vậy với bạn trai, đến Trương Nhã Tuyên hay thậm chí mà cũng từng cùng anh bạn hàng xóm mà cô ấy thầm thương trộm nhớ ăn tối dưới nến, chỉ có cô là chưa từng. Bực mình thật!

“Ai quy định chỉ có những người yêu nhau mới được ăn tối dưới ánh nến? Bạn bè cũng có thể mà! Cậu nói có phải không?”

Âu Dương Dị nói có vẻ đúng! Thu Hạ Hạ nghiêng đầu, nghĩ một lát, sau đó vui vẻ nói: “OK! Chúng mình đi ăn tối dưới nến. Có điều chúng mình tới nhà hàng nào? Đừng chọn nơi đắt quá nhé!”

“Vậy thì ở nhà đi! Trong tiểu thuyết lãng mạn mà cậu thích, có rất nhiều người ăn tối dưới ánh nến ở nhà, đúng không? Cậu nấu cơm, mình bố trí bàn ăn, thế có được không? Nếu mà làm tốt còn lãng mạn hơn là ở nhà hàng ấy chứ! Ăn xong bữa tối dưới ánh nến, mình còn mời cậu đi xem phim nữa đấy!”

Âu Dương Dị vừa từ từ nói ra ý tốt để dụ dỗ vừa nhân lúc cô không chú ý kéo cô đi về phía cửa hàng bán thịt bò. Lúc này, Thu Hạ Hạ vẫn còn đang cười ngốc nghếch nghĩ về bữa tối dưới ánh nến.

Vâng! Khi đối mặt với sự lãng mạn, con gái luôn luôn mất đi lý trí.

Dưới sự mê hoặc của bữa tối dưới ánh nến, buổi tối hôm đó, Thu Hạ Hạ nấu ăn rất cẩn thận, thậm chí cô còn tỉ mỉ, nhẫn nại xếp những cánh hoa và lá bạc hà viền xung quanh đĩa, những kỹ năng và tinh hoa của đôi bàn tay mà cô có đều được đem ra trưng dụng hết. Nhưng tới lúc dùng bữa, mắt cô đờ đẫn.

Lẽ... lẽ nào đây gọi là bữa tối dưới ánh nến?

Trên bàn ăn hoàn toàn không có gì thay đổi, vẫn là khăn trải bàn màu xanh kẻ ca rô, bát ăn cơm vẫn là loại bát sứ màu trắng thông thường, đĩa cũng là đĩa ăn thường dùng, sự khác biệt duy nhất là trên bàn có thêm một cây nến. Là loại nến vẫn dùng để cúng tổ tiên trong lễ thanh minh. Thậm chí đến chân đế nến cũng chỉ là một miếng xốp. Trừ những thứ đó ra, từ bàn ăn đến nhà bếp hoàn toàn không có gì khác lạ.

“Tiên sinh Âu Dương Dị, xin hỏi ngài gọi đây là bữa tối dưới ánh nến phải không?” Thu Hạ Hạ không thể tin nổi chỉ tay vào cây nến hỏi.

Âu Dương Dị mỉm cười gật đầu, tự hào tới mức đáng ngạc nhiên, nói: “Thế nào? Sáng kiến của mình rất tuyệt đấy chứ hả? Người khác đi trên tuyến đường lãng mạn, còn mình thì đi hẳn tuyến đường “khủng”. Đây có lẽ là sáng kiến đầu tiên trên toàn quốc, rất mới mẻ đúng không?”

. Đúng thế! Đúng là mới mẻ thật! Nhưng mới mẻ thì có con dờ nào cần cơ chứ! Cô cần sự lãng mạn chứ cần quái gì đến tuyến đường “khủng”?!!!!

Đồ ăn bữa tối nay rất ngon, nguyên liệu rất tươi nhưng Thu Hạ Hạ thấy rất nhạt nhẽo, vô vị. Ngồi trước cây nến đỏ chuyền dùng để cúng bái người chết, ai có thể nuốt nổi cơ chứ? Âu Dương Dị thì ngược lại, ăn đến “thùng nôi trời rể”, thậm chí đến nước canh cũng không để sót một giọt, tất cả đồ ăn đều vào bát rồi xuống dạ dày hết.

Kết thúc bữa tối là đến giờ đi xem phim, mặc dù bữa tối dưới ánh nến vừa rồi không hề như mong muốn nhưng bộ phim sau giờ cơm vẫn được Thu Hạ Hạ rất chờ đợi, dù gì thì cũng là lần đầu tiên cô đi tới rạp chiếu phim để xem phim với bạn trai mà chỉ có hai người với nhau.

Vì ảnh hưởng của bữa tối dưới ánh nến vừa rồi nên trong lòng Thu Hạ Hạ có phản ứng chuỗi với sự sợ hãi, sau khi xác định cụm từ “xem phim” trong miệng của Âu Dương Dị không phải là xem ti vi, không phải xem đĩa DVD, cũng không phải đi trên tuyến đường “khủng” xong thì cô mới hoan hỉ lĩnh vào nhà vệ sinh chỉnh lại đầu tóc, sau khi chải chuốt xong còn ngắm mình trong gương mãi rồi mới ngượng ngùng bước ra phòng khách, đứng trước mặt Âu Dương Dị đang xem ti vi, nắm tay cậu nói: “OK rồi! Chúng ta có thể xuất phát đi xem phim được rồi”.

Âu Dương Dị cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm lấy tay cậu một giây rồi mới từ sofa chầm chậm đứng dậy, đưa Thu Hạ Hạ tới... phòng đọc sách của cậu. Thu Hạ Hạ bối rối nhìn xung quanh một lượt, chủ yếu toàn là sách, cô lúng túng nhìn Âu Dương Dị, “Cậu đưa mình tới đây làm gì?”.

Âu Dương Dị nhìn cô cười hiền dịu rồi ngồi trước bàn máy tính, thành thực khởi động máy. Chờ máy tính khởi động xong, cậu kéo một chiếc ghế ra trước bàn máy tính, có ý bảo Thu Hạ Hạ ngồi xuống.

Thu Hạ Hạ nghi hoặc chau mày, nghiêng đầu nhìn Âu Dương Dị hỏi: “Không phải chúng ta đi xem phim sao? Tại sao lại tới đây? Lẽ nào cậu muốn thử tìm xem có bộ phim nào hay rồi mới đi đến rạp chiếu phim?”.

Âu Dương Dị không nói gì, chỉ nhìn cô cười bí ẩn, di chuột click vào cái gì đó, sau đó một trang web hiện ra, bàn tay cậu lướt trên bàn phím đánh một hàng chữ và một trang phim hiện lên.

Thu Hạ Hạ ngẩng lên nhìn trời đêm, tận hưởng không khí mát mẻ mà những cơn gió đêm đem tới, những hơi thở phập phồng trên ngực cũng dần trở lại nhịp đập bình thường.

“Hóa ra không có sao thì bầu trời đêm vẫn rất đẹp!” Cô thốt lên tán thưởng, sự tức giận trong lòng cũng dần tiêu tan.

Âu Dương Dị cũng nhìn trời, môi nhẹ nhàng nở một nụ cười, “Không có sao, bầu trời càng thuần khiết. Mình thích trời đêm như thế này”.

Thu Hạ Hạ quay đầu nhìn cậu, thắc mắc: “Cậu không thích những vì sao ư?”.

“Những vì sao rất đồng đánh. Chúng thích xuất hiện thì xuất hiện, không thích xuất hiện thì trốn biệt. Mình không thích những thứ đồng đánh như thế!” Âu Dương Dị nhìn bầu trời bao la khẽ cười, đôi mắt đen huyền ánh lên những tia sáng dịu dàng trong đêm tối.

Thu Hạ Hạ quay đầu nhìn bầu trời đêm, khẽ thì thầm “Suy nghĩ kỹ lạ! Hóa ra cũng có người không thích ánh sáng lấp lánh của những ngôi sao”.

Âu Dương Dị chỉ cười mà không đáp lại.

Bầu trời chỉ là một màu đen ngút ngàn, yên tĩnh, tinh khiết, không có chút ánh hào quang nào, thậm chí những đám mây nhấp nhô cũng không hề xuất hiện. Cả bầu trời êm ả như đại dương không gợn sóng.

Đôi mắt của Âu Dương Dị được phủ một lớp sương đêm, ánh mắt dần trở nên mờ nhạt.

Trước đây, trong một đêm yên tĩnh như thế này, cậu cũng nằm trên sân thượng ngắm bầu trời ở một thành phố khác. Đêm đó, bầu trời cũng yên tĩnh, không gợn bóng mây nào, chỉ có người đứng bên cậu là một cô gái khác. Người con gái đó nói, cô ấy thích những vì sao, cô ấy không thích màu đen trầm mặc của cái chết này, thế là cậu chạy một vòng thành phố mua một chùm đèn nhấp nháy hình ngôi sao, tự tay kết một bầu trời đầy sao trên sân thượng.

Nhưng những thứ quá đẹp thì lại chẳng bao giờ bền.

Âu Dương Dị thờ dãi, im lặng quay sang nhìn cô gái nằm cạnh, “Hạ Hạ, cậu có thích ngắm sao không?”.

Rất lâu mà cô gái bên cạnh vẫn chưa trả lời. Không gian tĩnh lặng bao trùm hai người, cho tới khi có tiếng ngáy khẽ vang lên.

Âu Dương Dị ngạc nhiên, chăm chú nhìn Thu Hạ Hạ đang ngủ, một lúc sau hiểu ra, cười khổ não, bế cô lên rồi đưa vào trong nhà.

Gió đêm khẽ thổi, trời mát lạnh như có hơi nước.

“Hạ Hạ, cậu có thích xem phim gì?” Dưới ánh trăng mờ ảo, Âu Dương Dị nắm lấy tay cô dịu dàng, đắm đuối nhìn cô.

“Mình thích xem những bộ phim tình cảm do các diễn viên là thần tượng đóng, nhân vật nam chính đẹp trai như cậu ấy!” Thu Hạ Hạ nắm lấy tay cậu, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nho nhã như hoàng tử dưới ánh trăng mờ ảo.

Âu Dương Dị mỉm cười, mắt lấp lánh những tia sáng kỳ lạ, “Phim thần tượng xem nhiều quá không tốt đâu. Hay là chúng ta đi tới con đường “khùng”?”.

“Á!” Cô giật mình, còn chưa kịp phản ứng lại thì Âu Dương Dị đang ở trước mặt bỗng biến mất. Sau đó, trước mặt cô xuất hiện một miệng giếng, có một cái đầu lấp ló rồi một người từ đó đang trèo ra. Cô nhìn kỹ thì hóa ra gương mặt đó là của Âu Dương Dị!!!

Thu Hạ Hạ giật mình, dùng một cái bật dậy.

Trong đầu tạm thời trống rỗng, tim đập nhanh, mấy giây trôi qua cô mới nhận ra mình vừa mơ thấy ác mộng. Thu Hạ Hạ dụi dụi mắt, ngậy người nhìn quanh tứ phía, không gian không lạ lẫm nhưng khiến cô nhất thời không biết mình đang ở đâu.

Hơi nóng của ánh nắng lọt qua nửa cánh cửa sổ đang mở chiều khắp căn phòng, ánh sáng chói chang khiến Thu Hạ Hạ chau mày, nhủu mắt.

Cửa phòng kêu “cách” một tiếng rồi mở ra, Âu Dương Dị cười dịu dàng nhòm qua khe cửa nhìn vào

. “Hạ Hạ, cậu dậy rồi à? Mình mua nỳ thịt nạc băm và trứng muối cho cậu, cậu mau mau dậy ăn đi!”

Thu Hạ Hạ chớp mắt, ngậy người nhìn bầu trời tràn ngập ánh nắng bên ngoài cửa sổ rồi hỏi: “Bây giờ là mấy giờ vậy?”.

Âu Dương Dị nhìn đồng hồ treo tường ở trong phòng, nhẹ nhàng trả lời: “Hơn tám giờ sáng rồi”.

Thu Hạ Hạ giật mình, nhìn Âu Dương Dị, thất thanh hét lên: “Sáng rồi? Mình đã ngủ ở đây một đêm?”.

Âu Dương Dị gạt đầu, sau đó nói đùa: “Cậu không cần gào lên khùng bỏ thế đâu! Mình không làm gì cậu cả!”.

“Cậu thì hiểu gì! Đó không phải là điều mình lo lắng!” Thu Hạ Hạ liếc cậu “cháy lòng mảy” rồi lại tiếp tục hoảng hốt: “Điều mình lo sợ là bố mẹ mình. Họ không bao giờ đồng ý cho mình qua đêm ở ngoài, đặc biệt không bao giờ đồng ý để mình và một người con trai ở cạnh nhau mà không có người thứ ba. Nếu để họ biết được đêm qua mình đã ngủ ở nhà cậu...”.

“Kính cong! Kính cong!”

Thu Hạ Hạ đột ngột ngưng bật, ánh mắt sợ hãi càng lúc càng mở to. Chuông cửa tầng một bị ai đó ấn kêu “kính cong” liên hồi, hai người im bật, trong phòng tạm thời yên ắng, chỉ có tiếng chuông cửa chói tai vang lên.

“Không phải là bố tìm tới tận cửa chứ?”

Sắc mặt của Thu Hạ Hạ trắng bệch, môi cô run run, im lặng nhìn Âu Dương Dị. Hai người nhìn nhau không nói năng gì.

Bỗng nhiên Âu Dương Dị mỉm cười dịu dàng, trấn an cô: “Đừng nghĩ lung tung! Có lẽ là ông Trần ở cạnh nhà lại đem bữa sáng tới rồi. Mình xuống mở cửa, cậu đi rửa mặt đi đã”. Cậu nhìn cô mỉm cười, ý tứ đóng cửa phòng giúp cô.

Tiếng dép lê của Âu Dương Dị xa dần, tiếng chuông cửa dưới nhà vẫn vang lên, âm thanh lạnh lốt như tiếng nhảy nhót của chú thỏ con, khiến tâm trạng bất an của Thu Hạ Hạ thấp thòm không yên.

Người ấn chuông cửa có thật là ông Trần ở cạnh nhà không? Nếu là bố mẹ thì cô phải làm thế nào? Nhảy từ ban công xuống chạy trốn hay là đi ra xin lỗi đây?

Trong khi Thu Hạ Hạ đang bất an, phòng đoán lung tung thì có tiếng kéo cổng sắt vọng lên, sau đó tiếng chuông liền ngừng lại.

Thu Hạ Hạ nghiêng đầu lắng nghe một cách thận trọng, cũng không biết có phải nhịp tim đập quá lớn của cô át hết cả những âm thanh khác hay là do hiệu quả cách âm của căn phòng quá tốt mà cô chẳng nghe thấy bất cứ tiếng động nào. Thu Hạ Hạ chau mày, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, bò tới bên cửa, dán chặt tai vào cánh cửa để nghe ngóng.

Nhưng cô vẫn chẳng nghe thấy gì.

Tại sao một chút âm thanh cũng không có? Chẳng lẽ người ngoài hành tinh vừa ấn chuông, Âu Dương Dị đã bị người ngoài hành tinh bắt cóc ở cửa? Thu Hạ Hạ lại nghĩ lung tung một lúc, tay đặt lên tay cầm ở cửa, quyết định mở cửa phòng để xem xét.

Cửa vừa mở, Thu Hạ Hạ lập tức thấy hối hận.

Chỉ nhìn thấy bên ngoài cửa, bố cô mặt tối sầm đang nhìn chăm chăm, mắt long sòng sọc nhìn cô tự chui đầu vào rọ, mẹ cô đứng đằng sau lưng bố cô đang khoa chân múa tay ra hiệu cái gì đó. Cuối cùng là gương mặt ăn năn tội lỗi của Âu Dương Dị, Trương Nhã Tuyên đầu cúi gằm và Mạc Trần Bạch đang mặt nặng mày nhẹ.

Bây giờ cô nhảy xuống ban công để chạy trốn còn kịp không? Thu Hạ Hạ và những người đứng ngoài cửa nhìn nhau một giây, tay trái của cô nhanh chóng đóng cửa phòng lại thì bị Mạc Trần Bạch nhanh tay chặn lại.

Cô không cam tâm dùng toàn bộ sức lực kéo cửa vào trong, cánh cửa gỗ đó không hề nhúc nhích, cuối cùng cô vẫn không địch nổi sức mạnh của Mạc Trần Bạch.

Thu Hạ Hạ buông tay khỏi nắm đấm cửa, phần nộ nhìn chăm chăm Mạc Trần Bạch. Tên tiểu tử đáng chết này, hắn ta không nhìn thấy bố cô đang giận dữ hay sao? Vậy mà lúc này còn nhúng tay vào! Có phải hắn ta cảm thấy bình thường bắt nạt cô còn chưa đủ, chưa nhìn thấy cô bị bố đánh cho một trận tơi bời thì hắn ta còn chưa cảm thấy dễ chịu đúng không?

“Thu Hạ Hạ! Con cho rằng bố chết rồi có đúng không?”

Ông Thu trừng mắt nhìn con gái, vươn tay véo tai lỗi đi.

“Bố! Bố! Sự việc không phải như vậy đâu! Bố cứ bỏ tay xuống, chúng ta từ từ nói!!!”

Thu Hạ Hạ ôm lấy bàn tay đang kẹp chặt tai cô, vừa đi theo bố, vừa kêu như gãy chết, trong lòng dự tính chỉ cần bố cô buông tay, cô sẽ bỏ chạy.

Đáng tiếc là trứng không khôn hơn vịt, bố cô chỉ cần nhìn lướt qua mặt là biết ngay mưu ma chước quỷ của cô. Thế là tay càng kẹp chặt tai cô hơn kéo cô xuống cầu thang. Thu Hạ Hạ đau tới mức la hét gọi mẹ ầm trời.

“Á! Đau quá! Bố ơi! Bố! Tay bố nhẹ hơn chút đi, tai của con gái bố rất mềm mại, mong manh! Bố cũng không muốn con gái bố còn trẻ mà đã không còn tai đúng không?”

Thu Hạ Hạ kêu la thảm thiết bị bố kéo ra khỏi cầu thang, Mạc Trần Bạch và Trương Nhã Tuyên theo sát phía sau. Âu Dương Dị cũng muốn đi theo nhưng bị mẹ Thu Hạ Hạ lặng lẽ kéo lại.

“Cháu à, một khi con giận của bố Hạ Hạ bốc lên tận đầu thì có nói gì, ông ấy cũng không nghe đâu. Bây giờ cháu giải thích với ông ấy thì chỉ tỏ bị ăn năn. Cháu có giấy ở đây không? Bác cho cháu số di động của Hạ Hạ, lát nữa cháu hãy gọi cho nó!”

“Cảm ơn bác gái.” Âu Dương Dị có chút giật mình vì được đối xử tốt liền gạt đầu lia lịa, lập tức lấy bút và giấy ở trên bàn đưa ra.

Mẹ Hạ Hạ nhận lấy, cầm bút viết lên giấy mấy con số, rồi đưa lại cho cậu.

“Bác gái biết con cũng giống như Mạc Trần Bạch đều là những đứa trẻ ngoan. Hạ Hạ có thể quen biết với các con thì đó là may mắn của nó. Chỉ có điều bố của Hạ Hạ có tư tưởng tương đối cổ hủ, đối với sự việc cũng như con người luôn luôn có chút định kiến. Con cũng đừng trách ông ấy, xuất phát điểm của ông ấy cũng là để bảo vệ Hạ Hạ. Con hãy thông cảm cho suy nghĩ của ông ấy. Dù sao sau này mọi người cũng còn gặp nhau nhiều, tránh được căng thẳng cũng tốt.”

Âu Dương Dị ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn mẹ Hạ Hạ. Lẽ nào mẹ cô ấy biết cậu có tình ý với Thu Hạ Hạ?

Đối diện với ánh mắt bắn khoả đang nhìn mình mẹ Hạ Hạ chỉ cười, nhìn cậu hiền từ, dịu dàng nói: “Con và Mạc Trần Bạch, bác không thiên vị ai cả. Chỉ cần các con đối xử tốt với Hạ Hạ mà nó cũng thích các con là được”. Cuối cùng, mẹ cô còn nhìn cậu nháy mắt trẻ trung, “Bất luận là tình cảm bạn bè hay là yêu đương cũng đều phải cố gắng nhé!”.

Ý của mẹ Hạ Hạ là không phản đối việc cậu theo đuổi Hạ Hạ sao?

Âu Dương Dị ngây người, kích động gật đầu như bấm thịt, “Vâng! Cháu sẽ cố gắng! Bác gái, cháu cảm ơn bác!”.

Bố Hạ Hạ ở dưới nhà hình như đã phát hiện ra vợ “nửa đường biên mất”, từ dưới nhà gọi ầm lên chừng thiếu kiên nhẫn: “Mẹ nó đâu? Bà vẫn còn ở trên đây làm gì? Còn không mau xuống đây?”.

“Biết rồi!”

Mẹ cô nói vọng xuống dưới nhà, sau đó quay lại vỗ vỗ lên vai Âu Dương Dị động viên, dịu dàng nói: “Bác phải đi rồi! Con cố gắng lên nhé!”.

Âu Dương Dị đưa tay lên đầu, trịnh trọng đồng ý: “Vâng! Bác gái, để cháu tiễn bác ạ!”.

“Lần này đừng tiễn các bác. Bố Hạ Hạ đang giận lắm! Lần sau đi cùng Hạ Hạ đến nhà bác ăn cơm nhé! Bác sẽ làm món thịt bò sốt với khoai tây nghiền cho con, Hạ Hạ nói con thích ăn món này. Bố nó còn đang chờ bác dưới nhà, bác đi trước. Tạm biệt!” Mẹ Hạ Hạ cười, vẫy vẫy tay với cậu rồi đi xuống cầu thang.

“Dạ! Tạm biệt bác gái.” Âu Dương Dị vẫy tay, ánh mắt nhìn theo hình dáng mẹ Hạ Hạ khuất dần phía cầu thang.

Tuy mẹ Hạ Hạ không để cậu tiễn họ nhưng Âu Dương Dị vẫn không nén được, chạy lên gác thượng.

Cậu đứng ở góc khuất trên gác thượng, nấp sau lan can nhìn xuống dưới, trông thấy Thu Hạ Hạ bị bố véo tai lôi đi, xung quanh là Trương Nhã Tuyên, Mạc Trần Bạch và mẹ cô, vừa đi vừa kêu la rồi khuất dần, những cái bóng dần dần trở nên bé xiu như cái chấm nhỏ.

Lúc đó, suy nghĩ trong đầu Âu Dương Dị càng kiên định hơn.

Lần này, cậu sẽ không bỏ cuộc để giành lấy quyền được hạnh phúc của mình!

Thu Hạ Hạ bị quản thúc tại nhà!

Kể từ sau hôm Thu Hạ Hạ bị bố cô túm được ở nhà Âu Dương Dị rồi lôi về nhà, bố cô áp dụng một đồng nguyên tắc rất vô lý dành cho cô.

Ví dụ: ở trường không được tiếp xúc với Âu Dương Dị; Mạc Trần Bạch sẽ đưa đi học và đưa về sau khi tan học; thời gian nghỉ phải ở trong nhà, không được ra ngoài; trong trường hợp bất khả kháng phải ra ngoài thì nhất định phải có Mạc Trần Bạch đi cùng... Thế là hiệp ước “ô sin” cũng vì Thu Hạ Hạ bị quản thúc mà không thể không hủy bỏ.

Tóm lại, có thể coi như cô đã hoàn toàn mất tự do.

Nhưng việc này cũng chẳng thấm vào đâu, điều khiến Thu Hạ Hạ lo ngại nhất là: thời gian này không thể gặp Âu Dương Dị, cô bỗng thấy hơi nhớ cậu ta! Bất kể là lúc lên lớp, ăn cơm hay đi ngủ, khuôn mặt với nụ cười dịu dàng đáng chết ấy của cậu ta cứ loang quanh luẩn quẩn trong đầu cô khiến cô ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí đến cả lúc ngủ gật trong lớp cũng gọi tên cậu, hại cô gây ra không ít chuyện cười trước mặt các bạn cùng lớp.

Thu Hạ Hạ nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nghĩ không ra tại sao cô lại có thể nhớ cậu.

Cô với cậu không phải một đôi bạn sống chết có nhau, thân tới mức có thể ăn chung một bát, uống chung một ly trà lạnh, cũng không phải một đôi yêu nhau chết đi sống lại. Thậm chí lúc đầu nguyên nhân cô tiếp cận cậu là do Trương Nhã Tuyên thích cậu, cũng vì lý do này mà cô không được phép quên là cho dù sự việc có như thế nào thì cô cũng không thể thích Âu Dương Dị.

“Ông xã” của bạn, không thể đùa, trí tuệ của cô dù không hẳn tốt thì cô vẫn hiểu được đạo lý này.

Nghĩ đến đây, lòng Thu Hạ Hạ quặn lên cảm giác đau xót. Thế nhưng cơn đau này nhanh chóng bị cô ghìm xuống, không cho nó có cơ hội kéo dài.

Sau đó, cô lại nghĩ tới Mạc Trần Bạch. Cô đưa tay lên, mân mê chiếc lắc tay bạc.

Mạc Trần Bạch là người mà cô thầm thương từ nhỏ, lần này cậu về nước thật không dễ dàng gì, hiểu làm giữa hai người cũng đã giải quyết ổn thỏa, cậu ấy lại còn thủ nhận tâm lòng của cậu với cô (bài hát Ở bên anh cũng có thể coi như đã thủ nhận tất cả rồi phải không?). Có thể nói cô cũng rất vui mừng khi đón nhận điều đó, lẽ ra nên đốt mấy tràng pháo để chúc mừng mới phải.

Vậy tại sao từ giây phút cảm động ấy, về sau lại không có chút phản ứng nào khác nữa? Lẽ nào cô không còn thích cậu nữa rồi?

Thu Hạ Hạ vật vờ nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra điều gì cả. Cuối cùng, cô chỉ có thể tự nhủ lòng mình, đối với Âu Dương Dị, cô nhớ cậu là bởi vì hệ quả

của “hiệu ứng thói quen”.

Những ngày qua, cô đã quen với việc đi cùng Âu Dương Dĩ, bỗng nhiên xa cậu nên việc nhớ cậu là điều đương nhiên.

Điều này cũng giống như việc cô nuôi một con thú cưng, bỗng nhiên một ngày nó chết thì cô cũng sẽ đau lòng như vậy.

Còn về Mạc Trần Bạch, cô nghĩ rằng có lẽ cậu mất tích lâu như vậy rồi bỗng nhiên lại xuất hiện trước mặt nên cô chưa kịp thích ứng ngay, chờ tới sau khi thích ứng thì mọi chuyện lại tốt đẹp thôi. Thu Hạ Hạ thầm nói với bản thân như vậy.

Trong lúc Thu Hạ Hạ cho rằng thời gian này không thể liên lạc được dưới mọi hình thức với Âu Dương Dĩ thì cậu lại gọi điện tới.

“Làm sao mà cậu có số di động của mình thế hả????”

Thu Hạ Hạ nhận điện thoại, một lúc lâu mới hoàn hồn. Cô nhớ là cô không đưa cho Âu Dương Dĩ số điện thoại của cô, cậu cũng không đưa số di động của cậu cho cô, nếu không thì cô sớm đã gọi cho cậu rồi, chứ không ngồi đây đợi tới lúc nơ ron thần kinh chết đến quá nửa!

“Bác gái cho đây!”

Á!? Từ “bác gái” trong miệng cậu ta có phải để chỉ mẹ cô không? Thu Hạ Hạ ngạc nhiên, há hốc miệng. Sau khi luyên thuyên mấy câu với Âu Dương Dĩ, tắt điện thoại rồi mới chạy đi hỏi mẹ.

Câu trả lời của mẹ còn “khủng” hơn.

“Chỉ cần trước có chiến lược, sau có đối sách, Hạ Hạ, con đừng sợ bố! Chỉ cần con thích Âu Dương Dĩ, mẹ sẽ ủng hộ con đến cùng! Đừng nói đến việc cho Âu Dương Dĩ số di động của con, đến việc cho cậu ta lên vào phòng con để hẹn hò mẹ cũng làm được!”

Đây có được coi là một hiệp ước chính thức không?

Đây gọi là thỏa hiệp thì phải!

Thu Hạ Hạ nuốt chút nữa nghẹn nước bọt mà chết, theo sau đuôi mẹ cô giải thích nửa ngày trời, mẹ cô chỉ cười với cô.

Xem ra việc giải thích này đã tốn công vô ích rồi!

Tuy nhiên, kể từ hôm đó trở đi, Thu Hạ Hạ và Âu Dương Dĩ thường xuyên liên lạc với nhau qua điện thoại. Mỗi ngày buồn chuyện một, hai tiếng là bình thường. Đến ngày nghỉ, thậm chí Thu Hạ Hạ còn trốn trong phòng nói chuyện với Âu Dương Dĩ cả ngày trời. Buồn chuyện về tiểu thuyết, buồn về truyện tranh, buồn về hot girl mới chuyển tới trường cạnh đó... Hai người với cả đồng chuyện có thể buồn mãi không chán. Bản thân Thu Hạ Hạ cũng rất ngạc nhiên. Cô không ngờ là cô với Âu Dương Dĩ lại có thể có nhiều chủ đề chung để nói đến vậy! Đáng thương cho những “em” tiền trong ví của Thu Hạ Hạ, tất cả đều không cánh mà bay hết rồi!

Hôm nay, lúc Âu Dương Dĩ nhận điện thoại của Thu Hạ Hạ, cậu đang xem lại những tấm ảnh cũ ở trong phòng khách.

Gió thổi làm tấm rèm cửa màu xanh kẻ ca rô bay lên rồi hạ xuống như những đợt sóng, một bức ảnh đã vàng ố, một khuôn mặt thân thuộc khiến trái tim Âu Dương Dĩ u sầu.

Những ký ức đã qua như một bộ phim đang phát lại, thì lúc ấy, chiếc di động màu bạc để trên bàn nước rung lên tiếng “rì rì”.

Âu Dương Dĩ ngây người, đặt cuốn album trên tay xuống rồi cầm chiếc điện thoại đang rung không ngừng lên. Khi cậu nhìn thấy cái tên quen thuộc hiển thị trên màn hình di động, mỗi cậu nữ nụ cười dịu dàng.

Cậu ấn nút nghe, đưa điện thoại sát tai, giọng nói lẫn nụ cười hỏi: “Hôm nay lại nói về anh chàng phục vụ đẹp trai mới tới làm ở Nhà Đăng Các phải không?”. Nằm cách trường trung học Tri Hiền không xa, nhà hàng Nhà Đăng Các mới có một nhân viên mới đẹp trai như Aaron. Kể từ sau khi Thu Hạ Hạ phát hiện ra, ngày nào cô cũng lôi cậu tới đó uống nước, ngắm hot boy. Một cốc sinh tố xoài 500 cc cũng phải mất tới hơn hai giờ đồng hồ thì cô mới uống xong. Mượn lời cô nói là vì đồ ở Nhà Đăng Các quá đắt, phải ngắm anh chàng hot boy đó nhiều một chút mới bỏ với số tiền bỏ ra.

“Không phải như thế? Gần đây, cái anh chàng đẹp trai đó không biết tại sao mà nhìn thấy mình từ xa là tót lên tầng hai phục vụ. Mình leo lên tầng hai uống nước là anh ta linh xuống tầng một phụ giúp. Mình thấy buồn ghê cơ, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà uống cái thứ nước đắt cắt cổ ấy!”

Giọng nói chán chường của Thu Hạ Hạ từ đầu dây bên kia vọng tới, Âu Dương Dĩ gần như đã tưởng tượng ra bộ dạng đang nhăn mũi, dẫu môi của cô khi nói chuyện.

“Có lẽ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống ấy của cậu khiến anh ta sợ quá chạy mất.” Âu Dương Dĩ khẽ cười thành tiếng, từ từ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng ngoài cửa rất đẹp, ánh sáng màu vàng rơi đầy trên cành lá um tùm, tốt tươi tạo thành những vệt sáng và tối in bóng xuống sàn bê tông, cả không gian thoảng mùi hương nhẹ nhàng của cây lá.

Giọng nói phẫn nộ của Thu Hạ Hạ từ đầu giây bên kia vọng lại: “Âu Dương Dĩ, tại sao cậu còn chưa đi chết hả?!?”.

Âu Dương Dị cười, nhanh nhẩu đáp lại: “Nếu mình chết rồi thì làm gì còn ai có thể gọi điện thoại buồn chuyện tào lao với cậu cả ngày trời cơ chứ?”.

Thu Hạ Hạ ở đầu kia có vẻ rất giận dữ, hai người ngày thường vẫn thường như thế vừa cãi nhau rồi làm lành một lát, cô cất ngang giọng điệu trêu chọc của cậu.

“Chúng ta đừng có nói đùa nữa. Âu Dương Dị, mình có một tin tốt lành muốn thông báo cho cậu!” Thu Hạ Hạ đổi chủ đề trong điện thoại, xúc động nói: “

Là tin tốt lành gì thế? Lê nào anh chàng phục vụ đẹp trai cầu hôn với cậu rồi?”

“Không phải! Âu Dương Dị, cậu thử đoán xem hiện giờ mình đang ở đâu!” Thu Hạ Hạ càng nói càng phấn khích.

“Cậu ngoài việc ở trong nhà ra thì còn có thể đi đâu.” Âu Dương Dị thu lại ánh nhìn bên ngoài cửa sổ, bình tĩnh cầm cốc nước ở trên bàn uống trà uống một ngụm.

“Không phải!!! Cuối cùng thì ông bố ngoan cố của mình đã bị bà mẹ vĩ đại của mình thuyết phục trả lại tự do cho mình rồi!!! Âu Dương Dị, cậu đoán xem mình đang ở đâu đi mà!”.

Âu Dương Dị cười, đang nghĩ xem nói gì thì tiếng chuông cửa vang lên. Cậu sững người rồi cười không biết làm sao, đứng lên đi ra cửa.

Xem ra nha đầu Thu Hạ Hạ “nhầm” mấy bộ phim thần tượng, lại bắt chước tình tiết trong phim rồi bày ra cái trò trẻ con này đây mà!

Có điều, nhân dịp hôm nay cô vừa được giải phóng, cậu sẽ dẫn cô đi chơi, coi như chúc mừng cô cuối cùng đã được tự do.

Nghĩ vậy, Âu Dương Dị vừa đi ra cửa, vừa cười nói với người ở đầu dây bên kia: “Ở trường? Ở nhà Nhã Tuyên? Hay ở trên sao Hỏa?”.

“Không phải!! Âu Dương Dị, cậu không thể nói có trọng tâm được sao? Cậu nghiêm túc đoán đi!”

Giọng nói của Thu Hạ Hạ nói liền không nghỉ từ phía bên kia truyền tới tai cậu, tay cậu nắm lấy tay cầm mở cửa...

Một xúu nữa cô nhìn thấy cậu, cô có giật mình không nhỉ?

Âu Dương Dị phản kích với suy đoán trong đầu, khẽ cười kéo công ra.

Gió mùa hè mang hơi nóng bay ngang qua, thổi tóc mái trên trán cậu. Ánh nắng mặt trời khiến cậu tạm thời bị chói mắt.

Mắt cậu nhìn người đứng ngoài cửa, nụ cười trên miệng đóng băng, chiếc điện thoại di động trong tay cậu trượt xuống, từ từ rơi xuống đất, làm bụi bay lên...

“Thôi! Đừng đoán nữa, nói cho cậu biết mình đang ở trong siêu thị mua đồ ăn cho cậu! Buổi chiều mình tới nhà làm món thịt bò sốt với khoai tây nghiền cho cậu ăn...” Giọng nói trong trẻo của Thu Hạ Hạ vẫn vang lên trong điện thoại, nhưng Âu Dương Dị đã không nghe thấy gì nữa.

Cậu sững sờ nhìn cô gái đứng trước cửa, không gian xung quanh yên tĩnh lại, có mùi thơm nhẹ dịu lan tỏa trong không khí.

Gió nâng vạt váy màu xanh của cô gái.

Cô khẽ ngẩng đầu, đôi mắt màu nâu sẫm tự tin nhìn vào mắt cậu, cười ngọt ngào, “Dị, lâu rồi không gặp!”.

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xin lỗi, chúng ta không thể ở bên nhau

“Xin chào mọi người, mình tên là An Tuyết Kỳ. Mình mới tới trường trung học Tri Hiền, vẫn còn nhiều bỡ ngỡ, hy vọng sau này sẽ được mọi người giúp đỡ.”

Cô gái đứng trên bục giảng duyên dáng nhìn thẳng vào mọi người tự giới thiệu về mình, cặp mắt đen huyền lấp lánh ánh lên sự tự tin.

“Cô bạn mới này có vẻ là người rất tự tin vào bản thân.” Mạc Trần Bạch ngồi sau Thu Hạ Hạ lên tiếng nhận xét về An Tuyết Kỳ. Kể từ lần túm được cô ở nhà Âu Dương Dị, mặt cậu sa sầm đi đằng sau bố Hạ Hạ lôi cô về nhà, cậu bắt đầu xuất hiện thường xuyên bên cạnh cô, biến thành kẻ còn dính hơn

cả mạch nha.

“Đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy bạn ấy nhưng... Mạc Trần Bạch nhìn An Tuyết Kỳ, nghi hoặc chau mày rồi nói tiếp, “nhưng điều kỳ lạ là mình cảm thấy bạn ấy rất quen”.

Ánh mắt Trương Nhã Tuyên chuyển từ An Tuyết Kỳ đáng yêu, dễ thương sang Mạc Trần Bạch, cười mỉa: “Làm gì có mỹ nữ nào mà cậu không thấy quen?”.

“Không phải thế! Mình thấy bạn ấy quen quen thật.” Thu Trần Bạch nhìn Trương Nhã Tuyên biện hộ vội vể bất mãn.

Thu Hạ Hạ ngồi bên chỉ chăm chú nhìn An Tuyết Kỳ đang cười tươi đứng trên bục giảng, hoàn toàn không tham gia tranh luận với hai người bạn. Lúc này, tâm trạng của cô rất chán nản, cô và người con gái xinh đẹp, duyên dáng mới chuyển đến đó có mối quan hệ trực tiếp với nhau. Cô bạn An Tuyết Kỳ này cô đã gặp hôm qua.

Chiều hôm qua, khi cô vui vẻ mang theo một đồng thực phẩm tươi ngon ấn chuông cửa nhà Âu Dương Dị, người mở cửa chính là cô gái này. Lúc ấy, cô đã sững sờ, cái người tên là An Tuyết Kỳ này nhìn thấy cô cũng ngậy người ra, sau đó An Tuyết Kỳ rất nhanh chóng lấy lại phong thái tự tin, tươi cười mời cô vào phòng khách tự nhiên như thể căn hộ đó chính là của cô ấy.

“Mình là bạn của Âu Dương Dị, cậu ấy đang ở trên tầng hai lấy cho mình ít đồ, mời bạn vào.

” Thu Hạ Hạ mang thức ăn, ngăn người đi theo An Tuyết Kỳ vào phòng khách, Âu Dương Dị đang bê một cái thùng các tông để đồ gì đó từ trên lầu đi xuống. Lúc nhìn thấy cô, ánh mắt cậu hiện rõ ngỡ ngàng.

“Hạ Hạ, sao cậu lại tới đây?”

“Mình...” Thu Hạ Hạ đột nhiên không biết phải làm gì, cô mấp máy môi, đưa túi to túi nhỏ trong tay lên, giọng lí nhí, “Mình mua một ít đồ ăn...”.

“Hạ Hạ!” Âu Dương Dị cắt ngang lời cô, cậu đặt thùng đồ xuống đất rồi đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn và nói: “Cậu cứ về nhà đi, được không? Lát nữa mình sẽ gọi điện thoại cho cậu”.

“Nhưng...” Thu Hạ Hạ bất an nhìn An Tuyết Kỳ, cúi đầu xấn tay áo lên rồi nói: “Những thức ăn này mà không chế biến sớm, để muộn là không tươi nữa đâu!”. Cô biết điều mình nói ra chỉ là cái cớ nhưng cô có cảm giác nếu bây giờ cô không ở lại thì người khác sẽ cướp Âu Dương Dị đi mất. Âu Dương Dị... Âu Dương Dị là người mà Nhã Tuyên thích, Nhã Tuyên là bạn thân nhất của cô. Cô phải có trách nhiệm giúp Nhã Tuyên bảo vệ tình cảm của cô ấy.

“Vậy thì cậu mang về nhà, chế biến cho bác trai với bác gái đi! Tài nghệ bếp núc của cậu diệu nghệ như thế bác trai và bác gái nhất định sẽ rất thích.” Âu Dương Dị cười, vuốt tóc trên đầu cô sau đó đặt tay lên vai nhẹ nhàng xoay người cô hướng về phía cửa. “Hôm nay mình có việc không thể đưa cậu về được, lần sau sẽ đưa cậu đi đến khu vui chơi để bồi thường có được không?”

Nói xong, họ đã bước ra đến ngoài cửa.

“Nhưng...” Thu Hạ Hạ định nói điều gì đó bỗng ngừng lại ngẩng lên nhìn cậu

. Âu Dương Dị không để cô nói hết câu, vỗ vỗ lên vai rồi nói với cô: “Ngoan! Mau về nhà đi! Cần thận nhé!”, sau đó đóng cửa lại.

Thậm chí cậu còn không nói “tạm biệt!” với cô.

Thu Hạ Hạ sững sờ, nhìn cánh cổng sắt đóng lại trước mắt.

Cậu vội vàng để được ở một mình cùng người con gái kia đến vậy sao? Nỗi buồn cứ từ từ xâm chiếm lòng cô, nó khiến cô đau tới mức không thể cầm nổi mấy túi thức ăn trong tay, túi to túi nhỏ rơi xuống đất...

“Hạ Hạ! Hạ Hạ!!” Tiếng gọi của Trương Nhã Tuyên kéo cô trở về thực tại.

“Có chuyện gì thế?” Cô ngẩng đầu bối rối nhìn Trương Nhã Tuyên, trong mắt vẫn còn sót lại chút hoảng hốt vừa thoáng qua.

Trương Nhã Tuyên nháy mắt, lặng lẽ vươn tay về phía sau cô, khẽ nói: “Cô Triệu xếp chỗ An Tuyết Kỳ ngồi sau cậu”.

Thu Hạ Hạ ngạc nhiên, vô thức quay đầu nhìn về phía sau, bất gặp cặp mắt màu nâu sẫm tự tin đang nhìn mình.

Đối diện với ánh mắt của cô, An Tuyết Kỳ vui vẻ, đả các nờ nụ cười đáp lại, thân thiện chào hỏi, “Bạn Hạ Hạ, thật là trùng hợp!”

. “Ồ! Các cậu quen nhau à?” Không đợi được tới lúc Thu Hạ Hạ trả lời, Trương Nhã Tuyên kinh ngạc cướp lời.

Thu Hạ Hạ cắn môi, tránh ánh mắt quá tự tin của An Tuyết Kỳ, hạ giọng nói: “Tuyết Kỳ là bạn của Âu Dương Dị”.

Mạc Trần Bạch đang ngồi bên Thu Hạ Hạ giật mình. Tên tiểu tử Âu Dương Dị cũng quen với An Tuyết Kỳ? Một đoạn ký ức mờ nhạt khẽ lướt qua trong đầu Mạc Trần Bạch, nhanh tới mức cậu không thể bắt kịp.

Bên này, Trương Nhã Tuyên cũng giật mình có vẻ như ngạc nhiên về quan hệ giữa An Tuyết Kỳ với Âu Dương Dị. Ngắn người một lát, Trương Nhã Tuyên ngẩng đầu nhìn An Tuyết Kỳ, hào hứng nói: “Năm ngoái, Âu Dương Dị chuyển từ trường Thanh Nhân tới, vậy trước đây cậu cũng là học sinh trường Thanh Nhân phải không?”.

An Tuyết Kỳ gật đầu cười, kể qua về hồi ức trong cô: “Năm lớp 10, mình với Âu Dương Dị là bạn cùng lớp. Mọi quan hệ giữa chúng mình rất tốt, thường cùng nhau ăn cơm, đi học với nhau, cùng tham gia các hoạt động đoàn thể. Chúng mình còn từng hẹn hò nữa cơ! Dị rất cưng mình, lúc nào cũng nghĩ cách đáp ứng mọi đòi hỏi vô lý của mình. Đáng tiếc lúc đó mình không hiểu chuyện, lại vô tâm, đã làm tổn thương cậu ấy. Cậu ấy trong lúc quá tức giận và buồn bã đã chuyển trường mà không nói một câu nào. Tại Âu Dương Dị không nói gì nên hại mình mất một năm trời mới tìm thấy rồi tới đây”.

Hóa ra nguyên nhân mà Âu Dương Dị chuyển tới trường trung học Tri Hiền là vì An Tuyết Kỳ. Suy nghĩ này khiến sắc mặt Thu Hạ Hạ chuyển thành màu trắng.

Trương Nhã Tuyên chỉ chăm chăm chú ý tới An Tuyết Kỳ nên không phát hiện ra sự thay đổi của bạn thân, ngạc nhiên nhìn An Tuyết Kỳ tiếp tục hỏi: “Cậu là bạn gái trước của Âu Dương Dị? Cậu tới trường Tri Hiền là vì muốn tìm Âu Dương Dị?”.

“Ừ! Đúng vậy!” An Tuyết Kỳ cười ngọt ngào, gật đầu, nho nhã nháy mắt tinh nghịch với Trương Nhã Tuyên, “Nhưng cậu nói sai một từ rồi đấy!”.

“Á! Mình nói sai?” Trương Nhã Tuyên ngạc nhiên nhìn cô, thắc mắc: “Mình nói sai từ nào?”.

An Tuyết Kỳ nháy mắt kiểu dễ thương, cười duyên dáng: “Mình không phải là bạn gái trước của Dị đâu!”.

“Ồ! Không phải ư? Mình nhớ cậu vừa nói trước đây cậu với Âu Dương Dị đã từng hẹn hò với nhau.” Trương Nhã Tuyên khẳng định. Cô không bị bệnh mất trí nhớ, cô không thể nhớ nhầm được.

“Đúng! Trước đây, chúng mình đã từng hẹn hò. Điều này không sai! Nhưng mình không phải là bạn gái trước đây của cậu ấy”, An Tuyết Kỳ cười dịu dàng gật đầu, nhìn lướt qua Thu Hạ Hạ, giọng rất ngọt ngào nói, “Chúng mình vẫn chưa chia tay cho nên trước đây mình là bạn gái của cậu ấy, bây giờ vẫn là như vậy. Lần này chuyển trường tới đây, mình có thể mong cậu ấy tha lỗi. Chúng mình sẽ lại hòa thuận, trở lại những ngày tháng ngọt ngào như xưa”.

Hóa ra... Hóa ra bọn họ là người yêu của nhau... Chà trách Âu Dương Dị không muốn đóng giả bạn trai của cô, hóa ra là bởi vì sự tồn tại của An Tuyết Kỳ.

Nhất định Âu Dương Dị rất yêu cô ấy! Bởi vì rất yêu, rất yêu cô ấy nên tâm lòng cậu dành cho cô ấy mới chung thủy đến thế. Ngay cả khi An Tuyết Kỳ không ở đây, chỉ là diễn kịch trong một thời gian rất ngắn, cậu cũng không đồng ý.

Sắc mặt Thu Hạ Hạ càng lúc càng nhợt nhạt, hai tay vô thức đan vào nhau rất chặt

. “Hạ Hạ, cậu thấy không khỏe à? Sắc mặt sao lại khó coi thế này?” Mạc Trần Bạch ngồi bên cạnh, im lặng hồi tưởng quay đầu sang phát hiện Thu Hạ Hạ có điều gì đó không ổn liền đưa tay lên sờ trán cô.

Lời nói của Mạc Trần Bạch ngay lập tức thu hút sự chú ý của Trương Nhã Tuyên. Cô quay sang, sau nhìn thấy sắc mặt trắng bệch và ánh mắt vô hồn của Thu Hạ Hạ, lo lắng hỏi: “Hạ Hạ, mắt cậu sao lại nhợt nhạt thế, cậu ốm à?”.

Thu Hạ Hạ kéo tay Mạc Trần Bạch xuống, cười miễn cưỡng, “Mình không sao, chỉ là trời nóng quá!”

. “Có phải trúng nắng rồi không?”

“Có cần đi tới phòng y tế không?” Mạc Trần Bạch và Trương Nhã Tuyên lo lắng nhìn Thu Hạ Hạ, không ai để ý tới An Tuyết Kỳ vừa khẽ nhếch mép cười, đôi mắt màu nâu sẫm thoáng chút đắc ý.

Trong giờ nghỉ trưa, học sinh đều kéo tới nhà ăn, chỉ có Thu Hạ Hạ vô thức đang đi lang thang trên con đường mòn trong khu vườn nằm ở khuôn viên trường. Trương Nhã Tuyên vừa bị cô nói khô nước bọt đuổi đến nhà ăn. Lúc này, tâm trạng cô đang rất buồn bã, hoàn toàn không muốn ăn, cô cũng không muốn khiến Trương Nhã Tuyên mệt theo.

Cô đá vào viên sỏi nhỏ trên đường, trong lòng rối bời. Không thể không thừa nhận sáng nay cô bị ảnh hưởng bởi những lời nói của An Tuyết Kỳ.

Nhưng cô nghĩ mãi không ra.

Âu Dương Dị chẳng là gì của cô. Cậu ấy có bạn gái hay chưa liên quan gì tới cô? Hơn nữa, từ đầu chí cuối việc cô tiếp cận cậu đều vì muốn giúp bạn thân bị bắt nạt trước mặt mọi người đòi lại chút công bằng. Bây giờ đến người thích Âu Dương Dị là Trương Nhã Tuyên sau khi nghe xong chuyện còn không có phản ứng gì thì người ngoài cuộc như cô buồn bã cái gì cơ chứ?

Thu Hạ Hạ chán nản đá viên sỏi trên đường buồn bã nhắm phía trước mà đi, cho tới khi một đôi giày màu trắng chặn đường cô. Cô dừng lại trong giây lát, sau đó cúi đầu thử đi vòng qua, ngó lơ đôi giày thể thao màu trắng. Nhưng chủ nhân của đôi giày ấy dường như không chịu. Cô vòng sang, cậu cũng dịch sang chắn đường trước. Cô lại đi vòng, cậu lại chặn! Thu Hạ Hạ tức giận, phẫn nộ ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt và nụ cười dịu dàng, ấm áp của chủ nhân đôi giày thể thao màu trắng ấy, cô cũng sững sờ.

“Tâm trạng cậu không tốt phải không?” Âu Dương Dĩ dịu dàng nhìn cô, quan tâm hỏi.

Thu Hạ Hạ không đáp, lại cúi đầu buồn bã đứng một chỗ đá đá mấy viên sỏi.

“Cậu vẫn còn giận chuyện hôm qua à?”

Cậu cúi đầu nhìn cô, giọng nhẹ nhàng xin lỗi: “Xin lỗi! Hôm qua không giữ lời hứa gọi điện cho cậu”. Hôm qua, cậu định đợi đến lúc An Tuyết Kỳ đi rồi sẽ gọi cho cô nhưng không ngờ sau khi An Tuyết Kỳ lấy đồ xong lại năn nỉ cậu đưa tới trường làm thủ tục. Làm xong thủ tục lại khẳng khái mời cậu đi ăn cơm, kết quả là đến lúc cậu về nhà, kim đồng hồ đã chỉ sang một giờ sáng. Cậu đoán tâm ấy cô đã ngủ rồi nên quyết định không gọi điện đánh thức cô dậy nữa.

Thu Hạ Hạ thôi không đá mấy viên sỏi nữa, nghĩ đến An Tuyết Kỳ lại liên tưởng tới thân phận kẻ ngoài cuộc của mình, cô thở dài ngao ngán: “Không có gì! Thực ra cậu không cần phải giải thích với mình. Dù sao thì mình cũng là người ngoài cuộc, cậu hãy quan tâm nhiều hơn tới bạn gái của cậu đi!”.

Âu Dương Dĩ sửng người, sau đó nghĩ ra điều gì đó liền hỏi: “Tuyết Kỳ chuyển tới lớp cậu rồi phải không?”.

Tuyết Kỳ! Ha! Gọi tên mới thân mật làm sao! Thu Hạ Hạ khẽ nhếch mép, cảm nhận thấy trong lòng có từng đợt phẫn nộ và oán giận đang trào dâng. Cô ngoảnh đầu, chăm chú nhìn cậu, cười nhạt: Có vấn đề gì sao? Bạn Âu Dương Dĩ không nhớ xa rồi bạn gái phải không? Có phải bạn cũng muốn chuyển sang lớp mình không? Bạn có cần nói với khối trưởng một câu để khối trưởng đổi lớp cho tôi với bạn không? Đẳng nào thì thành tích, thể thao của bạn cũng tốt, đã giành được không ít giải thưởng cho trường. Yêu cầu nhỏ xíu này của cậu nhất định sẽ được khối trưởng đồng ý”.

Nhìn thái độ lạnh nhạt của cô, Âu Dương Dĩ khẽ cau mày, “Tuyết Kỳ đã nói gì với cậu có phải không?”.

“Cậu hy vọng mình sẽ trả lời thế nào?” Thu Hạ Hạ ngẩng đầu, ánh mắt trong sáng trong mắt cô thoáng chút sắc lạnh. Cô cười mỉa mai, “Nói là trước mặt mọi người An Tuyết Kỳ đã công khai nói với mọi người về cuộc sống ngọt ngào trước đây của hai cậu, hay nói rằng cô ấy dịu dàng, thò thè cậu rất yêu thương, chiều chuộng cô ấy? Cậu không sợ mình sẽ ghen tỵ rồi nói những điều không hay với cô ấy, phá hoại tình cảm của hai người sao?”.

Âu Dương Dĩ tức giận, nhìn chằm chằm cô, những nếp nhăn trên trán đột nhiên giãn ra.

Hai tay cậu nhẹ nhàng đặt lên vai cô, khuôn mặt lộ rõ niềm vui, hỏi cô: “Hạ Hạ, cậu ghen vì mình phải không?” Cậu không rời mắt khỏi cô, khuôn mặt đang cười ấy làm cô thấy nhức mắt.

Cô ghen vì cậu sao? Cô có thể phản bội lại Nhã Tuyên bằng việc thích cậu ấy ư?

Không thể được! Nhã Tuyên là người bạn thân nhất của cô! Cô không thể phản bội cô ấy được! Má của Thu Hạ Hạ đỏ rần rần, cô tức giận đẩy cậu ra, giọng găm ghè: “Âu Dương Dĩ, cậu điên vừa thôi! Mình không thể ghen vì cậu đâu!” Nói xong, cô quay người chạy mất hút.

Âu Dương Dĩ thất vọng, đứng chôn chân tại chỗ, nhìn bóng cô chạy xa dần, cho tới khi khuất hẳn cậu mới thu ánh mắt cô đơn của mình về, nghiêm túc nghĩ tới chuyện An Tuyết Kỳ.

Cậu biết mục đích chuyển tới trường trung học Tri Hiền của cô ấy là vì cậu. Cậu cũng biết cô ấy không nản lòng vì cậu. Hôm qua lúc ở nhà cậu, cô cũng nói với cậu rất rõ ràng là cô sẽ lại bắt đầu theo đuổi cậu. Nhưng chuyện tình cảm này có thể miễn cưỡng được sao? Cậu biết là không thể, cậu cũng không muốn tự làm khó bản thân.

Một năm trước cũng vì không muốn bản thân phải miễn cưỡng, cậu mới chuyển tới trường Tri Hiền để tránh né cô. Nhưng bi kịch ấy không thể lại xảy ra được nữa.

Hoặc là để ngăn chặn bi kịch tương tự lại xảy ra lần nữa, cậu nên làm một số chuyện định làm trước khi cô ấy hành động.

Sau khi tiết học cuối của buổi chiều kết thúc thầy giáo bị hỏi đầu dạy môn địa lý vừa chân trước bước ra khỏi lớp 12A13, thì Âu Dương Dĩ đã chân sau bước vào. Cậu đứng ở cửa lớp, nhìn khắp cả lớp một lượt, sau khi nhìn thấy Thu Hạ Hạ, cậu bước thẳng về phía cô trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Lúc đó, ánh dương qua cửa sổ đang mở chiếu vào trong phòng, ánh nắng vàng trải đầy trên tóc cậu, tạo thành một vầng hào quang. Gió từ chiếc quạt trần trong phòng học nhẹ thổi khiến quần áo của cậu bay bay, dưới ánh sáng mờ ảo, vẻ tuấn tú của cậu giống như một chàng hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích. Cậu mỉm cười bước đến phía trước Thu Hạ Hạ thì dừng lại.

“Hạ Hạ.” Âu Dương Dĩ dịu dàng cất tiếng gọi. Thu Hạ Hạ có cảm giác “da gà” cứ thi nhau nổi lên.

“Gi... Gì thế?” Thu Hạ Hạ bất an nhìn ánh mắt của đám con gái trong lớp như bầy sói sắp sửa ăn tươi nuốt sống cô.

Âu Dương Dĩ dường như không để ý tới ánh mắt của những người xung quanh, bình tĩnh nói: “Mình có một số chuyện muốn nói với cậu. lát nữa cậu có rảnh không?”.

Câu nói này của cậu không phải là đang muốn hẹn hò với cô ư? Cậu nói như thế không phải là có ý muốn hại chết cô hay sao? Thậm chí cô còn nhận được ánh mắt hình viên đạn của đám con gái trong lớp. Thu Hạ Hạ co ro run rẩy một lúc, cố gắng tránh tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng ấy, rồi từ chối lời đề nghị của Âu Dương Dĩ không chút do dự:

“Không rảnh! Cậu có chuyện gì thì nói luôn ở đây đi!”

Nếu như Thu Hạ Hạ biết Âu Dương Dĩ định nói gì thì cô nhất định sẽ không nói câu này nhanh như thế. Đáng tiếc là ở đời thì không có chữ “nếu như”.

“OK! Vậy mình nói luôn ở đây!”

Âu Dương Dĩ lịch sự gạt đầu, cười ảm áp và nâng nhẹ bàn tay của cô lên, đặt lên tay cô một nụ hôn mà không hề báo trước, “Thu Hạ Hạ, cậu hãy làm bạn gái của mình nhé!”.

Cậu nói xong, không gian trong lớp học yên lặng như tờ trong ba giây, sau đó những tiếng bàn tán xôn xao trong lớp liên tiếp vang lên.

Trương Nhã Tuyên ngồi trước hai người suýt chút nữa thì sặc. Cách đó không xa, Mạc Trần Bạch giận tím mặt. An Tuyết Kỳ ngồi sau Thu Hạ Hạ nhìn chằm chằm Âu Dương Dĩ, có lúc dường như hơi churong mắt.

Kỳ lạ nhất là Thu Hạ Hạ, các cô gái khác nghe thấy lời tỏ tình thì má đỏ như quả táo, còn cô nghe xong “bụp” một cái, mặt biến thành màu trắng.

Sau khi lấy lại tinh thần, việc đầu tiên Thu Hạ Hạ làm không phải là nhìn Âu Dương Dĩ mà là ngẩng đầu, lo lắng nhìn Trương Nhã Tuyên. Sau khi ánh mắt lo lắng của cô chạm phải đôi mắt trong veo, ảm áp của Trương Nhã Tuyên, những ngôn từ ở trong đầu muốn nói ra đều bị mắc kẹt trong cổ họng mà không cách nào thoát ra được. Mối dưới của Thu Hạ Hạ khẽ nhấp máy, vừa buồn bã vừa lo âu nhìn Trương Nhã Tuyên. Ánh mắt lo lắng chuyển thành xin lỗi. Một giây sau, cô đã chạy ra khỏi phòng học với sắc mặt nhợt nhạt.

Động tác ra khỏi chỗ ngồi mạnh tới mức khi chạm phải cuốn sổ tay để ở mép bàn có ảnh dán ngoài bìa là tấm hình chụp chung của Thu Hạ Hạ và Trương Nhã Tuyên đã khiến nó rơi xuống đất, làm bụi bay lên.

Sau khi Thu Hạ Hạ từ trường chạy về nhà, cô tự nhốt mình trong phòng không ăn không uống. Bất kể là bố hay mẹ gõ cửa, cô đều không mở. Cho đến sáng hôm sau, cô mới tỉnh bơ mở cửa phòng, đánh răng, rửa mặt, ăn sáng như bình thường, sau đó đi học như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng tất cả mọi người đều có thể thấy cô đang né tránh Âu Dương Dĩ. Cô trốn điện thoại, tin nhắn của cậu. Sau khi tan học, cô chạy nhanh như bay về nhà. Nếu trên đường gặp phải cậu, cô sẽ đi đường vòng để tránh. Cô tránh tuyệt đối những thứ có liên quan đến ba từ “Âu Dương Dĩ”. Nhưng cô không nói nên không ai biết tại sao cô lại phải làm như vậy. Cho nên người khác có muốn giúp cô thì cũng giúp không nổi.

Đối với thái độ hoàn toàn né tránh của Thu Hạ Hạ, Âu Dương Dĩ không tài nào hiểu nổi. Có nằm mơ cậu cũng không thể ngờ được việc tỏ lộ tình cảm của cậu tự nhiên lại gây cảm giác phản cảm tới như vậy cho cô, thế là cậu bắt đầu suy nghĩ xem có phải bản thân đã làm gì không phải để cô tức giận. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rồi đặt giả thiết này, giả thiết kia mà đến cuối cùng cậu vẫn không nghĩ ra đáp án. Cậu cũng không muốn bỏ mặc Thu Hạ Hạ. Cậu bắt đầu đến những nơi cô có thể xuất hiện để đợi cô, cô tránh, cậu liền đuổi theo. Tình trạng như vậy tiếp diễn liên tục mười mấy ngày liền, kế hoạch “theo đuổi” của Âu Dương Dĩ mới có chút tiến triển.

Hôm đó là thứ Sáu, tiết cuối cùng của buổi chiều là môn hóa học. Thầy giáo môn hóa học thích nói rông dài có thói quen dạy quá giờ. Chờ đến khi thầy tuyên bố hết giờ, Âu Dương Dĩ sớm đã đứng chờ ở cửa lớp học. Thu Hạ Hạ ở trong lớp, chậm rãi thu dọn sách vở, trong đầu đang nghĩ cách làm thế nào mới có thể trốn được sự theo dõi của cậu rồi thoát ra ngoài. Suy nghĩ như vậy nên thời gian cứ trôi qua, chờ đến khi học sinh trong lớp đều đã về gần hết, cô vẫn chưa nghĩ ra cách gì.

Lúc Âu Dương Dĩ bước vào lớp, trong lớp chỉ còn lại Thu Hạ Hạ, An Tuyết Kỳ và Mạc Trần Bạch.

Hơn mười ngày không gặp, Âu Dương Dĩ có sự thay đổi rất rõ rệt. Cậu gầy đi, đen hơn và có chút xanh xao. Điều duy nhất không có gì thay đổi đó chính là ánh mắt cậu nhìn cô vẫn dịu dàng như thế. Cậu làm như chỉ có hai người là cô và cậu, đi thẳng tới trước mặt Thu Hạ Hạ, dịu dàng: “Hạ Hạ, mình có vài lời muốn nói với cậu.”

Thu Hạ Hạ ôm chặt cặp sách trước ngực, không biết làm thế nào đành cúi đầu, cắn môi.

“Hạ Hạ, cậu chỉ cần cho mình mười phút là được rồi!” Âu Dương Dĩ chân thành, nhìn cô khẽ nói hai tay đưa ra nắm lấy tay cô. Tuy nhiên, Âu Dương Dĩ còn chưa chạm vào tay của Thu Hạ Hạ cô đã bị một lực rất mạnh kéo ra xa khỏi người cậu.

Âu Dương Dĩ ngẩng đầu, nhìn thấy thái độ ngạo mạn và ngờ vực của Mạc Trần Bạch.

“Hành động của cậu sẽ khiến Hạ Hạ cảm thấy bị làm phiền.” Mạc Trần Bạch nhìn thẳng cậu, môi cong lên theo thói quen, ánh mắt đen tuyền phát ra những tia sắc lạnh.

Âu Dương Dĩ hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn vào cổ tay trắng ngần bị Mạc Trần Bạch nắm chặt, ở nơi tiếp xúc giữa hai người, chiếc lắc tay được khắc tên lấp lánh những tia sáng màu bạc mềm mại. Âu Dương Dĩ buông tay để trong không trung xuống, mím chặt môi nhìn Thu Hạ Hạ đang đứng sau lưng Mạc Trần Bạch.

“Mình chỉ hy vọng nói vài lời với cậu.” Giọng cậu rất quyết tâm nhưng lại ngậm ý van nài.

Thu Hạ Hạ mềm lòng, đang định nói gì đó nhưng Mạc Trần Bạch không cho cô cơ hội mở lời.

“Âu Dương Dĩ!” Mạc Trần Bạch nhìn cậu, ngữ khí thoắt chút ranh mãnh, “Tôi biết cậu rất được các bạn nữ trong trường săn đón nhưng không phải tất cả các bạn nữ đều trúng “bùa” của cậu, ít nhất là Hạ Hạ không như thế. Có lẽ từ lúc sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên cậu bị con gái từ chối, cho nên cậu thấy không cam lòng. Nhưng đây là vấn đề của riêng cậu, tôi hy vọng cậu sẽ không tới làm phiền Hạ Hạ nữa. Chỉ có vậy thôi. Tạm biệt!”

Mạc Trần Bạch nói xong, kéo Thu Hạ Hạ bước ra khỏi lớp. Âu Dương Dị muốn đuổi theo nhưng bị An Tuyết Kỳ gọi lại.

“Có nhất thiết phải làm như vậy không?” An Tuyết Kỳ cười mĩa mai, khinh khinh nói.

Âu Dương Dị quay người lại, lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Âu Dương Dị, An Tuyết Kỳ chỉ cười rồi để tay lên bàn chống cằm, khuôn mặt dễ thương nghiêng nghiêng nhìn cậu: “Minh biết cậu làm như vậy chỉ để phản kháng lại chuyện đã xảy ra năm đó, nhưng hành động giận dữ trẻ con này của cậu thật quá ấu trĩ”.

Âu Dương Dị nheo mắt, nhìn An Tuyết Kỳ rồi hỏi: “Cậu cho rằng việc mình thô lỗ tình cảm với Thu Hạ Hạ là vì muốn chọc giận cậu hay sao?”.

“Lẽ nào không phải?” An Tuyết Kỳ nhìn cậu, cười rất “ngọt”, “Nếu không phải thì mình cũng không cần quá lo lắng. Minh thấy trong lòng Thu Hạ Hạ có “nút thắt”. Ngày nào “nút thắt” này còn chưa được gỡ ra thì cô ấy sẽ không thể nhận lời tỏ tình của cậu. Nhưng người có thể cởi bỏ “nút thắt” ấy nhất định không phải là cậu cho nên cậu hãy từ bỏ đi hay nói cách khác là cậu có thể kết thúc trò chơi ấu trĩ này được rồi”.

“Tuyết Kỳ, cậu rất thông minh! Nhưng đừng thông minh quá kéo lại hóa ngốc nghếch!” Âu Dương Dị thờ ơ nhìn cô, không nói thêm lời nào, bước ra khỏi lớp.

An Tuyết Kỳ nhếch mép cười mĩa mai, cầm cặp sách theo Âu Dương Dị ra ngoài. Thu Hạ Hạ bị Mạc Trần Bạch kéo ra khỏi cổng trường, liền nhẹ nhàng gạt tay cậu ra.

“Hạ Hạ...” Mạc Trần Bạch nhìn khoảng trống trong lòng bàn tay, ngẩng đầu lo lắng nhìn Thu Hạ Hạ, “Không phải... là cậu đã thích tên tiểu tử Âu Dương Dị rồi đấy chứ?”.

Thu Hạ Hạ im lặng nhìn xuống đất dưới chân mình một lát, sau đó lặng lẽ trả lời: “Minh không thể thích cậu ấy được”.

“Không thể có nghĩa là hai người vì lý do nào đó mà không thể ở bên nhau chứ không phải là cậu không thích cậu ta đúng không?” Mạc Trần Bạch vọng hỏi, giọng trầm xuống khác thường.

Thu Hạ Hạ lo lắng cắn môi, cúi đầu không biết phải nói gì. Mạc Trần Bạch cũng không nói. Hai người cùng im lặng một lúc, sau đó Mạc Trần Bạch mới đau khổ cất lời: “Minh đã làm sai điều gì với tình cảm của chúng ta?”.

Thu Hạ Hạ khẽ thờ dài, đưa tay cời chiếc lắc bạc ở cổ tay. Lúc ngẩng lên nhìn cậu, tuy bờ môi có chút cay đắng nhưng giọng nói rất chân thành: “Trần Bạch, xin lỗi cậu.

Minh nghĩ cậu xứng đáng có người bạn gái tốt hơn”, sau đó, cô đưa chiếc lắc trong tay tới trước mặt cậu. Mạc Trần Bạch cúi đầu, cảm xúc lẫn lộn nhìn ánh trời chiều chiếu sáng chiếc lắc tay khiến nó tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Cậu không nhận, chỉ ngẩng lên nhìn cô, cặp mắt quầng rừ chứa đầy sự đau khổ nhìn sâu vào mắt cô.

“Nếu không có hiểu lầm của một năm trước, cậu nói xem có phải mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều so với bây giờ không?” Cậu nói nhỏ, âm thanh khàn khàn bị nén lại nghẹn ngào.

Thu Hạ Hạ cúi đầu tránh né ánh mắt bóc trần mọi thứ của cậu, lòng cô lại đau nhói. Tại sao khi cô thích cậu một năm trước, số phận lại khiến cho họ hiểu lầm rồi xa nhau. Bây giờ khi khúc mắc đó đã được giải quyết thì tình cảm của cô lại không còn nữa?

“Thu Hạ Hạ!” Giọng nói của Mạc Trần Bạch đột nhiên lại vang lên trong trẻo, ngữ khí đau khổ cũng biến mất tựa hồ như thể chưa từng xuất hiện.

Cô chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Cậu hít một hơi thật sâu, cầm lấy chiếc lắc bạc trong tay cô, cười dễ thương, đôi mắt ngập tràn hoa đào rất đẹp nhìn cô khẽ chớp:

“Thu Hạ Hạ! Minh cũng không thích cậu nữa rồi!” Giọng nói ngọt ngào vang lên rất rõ ràng, như thể đã nói ra hết những suy nghĩ trong lòng nhưng bàn tay của cậu nhân lúc cô không để ý đang từ từ nắm rất chặt.

“Thế còn chiếc lắc bạc?” Trước ánh mắt sững sờ của cô, Mạc Trần Bạch giơ chiếc lắc trong tay lên, nháy mắt cười với cô, khẽ nói: “Chiếc lắc này mình sẽ tặng cho bạn gái sau này. Chờ tới lúc sinh nhật cô ấy, mình có thể lấy nó làm quà tặng. Như vậy cũng có thể tiết kiệm được khối tiền cho cái ví của mình đấy!”.

Thu Hạ Hạ đã lấy lại tinh thần, khẽ mỉm cười.

“Cậu đúng là đồ gian manh! Căn thận kéo sau này bạn gái tương lai của cậu sẽ phạt cậu ngủ dưới gầm giường đấy!”

Cô dứ dứ nắm đầm giống hời nhò, đầm lên vai cậu. Cũng giống hời còn thơ bé, cậu ôm vai bị đầm, hét lên như lợn bị chọc tiết: “Này! Con gái con đưa gì mà vũ phu như vậy hả? Nhắm lúc mình không để ý đánh trộm! Đau quá mẹ ơi! Đau quá!!!”.

Tên tiểu tử này cũng hơi khoa trương quá rồi đây! Thu Hạ Hạ bật cười, sự căng thẳng trên gương mặt bị gió thổi bay, thần sắc tươi tắn trở lại.

Ăn tối xong, Thu Hạ Hạ nhận được điện thoại của Âu Dương Dị.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn ấn nút không nghe điện, đây là thói quen mười mấy ngày nay của cô. Nhưng lúc cô đặt tay lên chuẩn bị ấn nút thì trong đầu bỗng hiện ra cảnh lúc buổi chiều cùng ánh mắt van nài, đau khổ của Âu Dương Dị. Nhìn thấy tên người gọi không ngừng nhấp nháy trên màn hình điện thoại, Thu Hạ Hạ do dự gần mười phút mới ấn nút nghe kèm theo sự lo lắng.

Có một số chuyện có lẽ cũng nên nói ra rõ ràng, cứ kéo dài mãi thì tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu.

“Alô!”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, có lẽ là khoảng thời gian thần kinh trung ương của Âu Dương Dị còn chưa phản ứng kịp với thông tin “cuối cùng cô ấy cũng muốn nghe điện thoại của cậu”. Sau đó một âm thanh nhỏ nhẹ vang lên: “Hạ Hạ...”.

Thu Hạ Hạ cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế sự ghen ngạo nơi cổ họng, tay giữ điện thoại run rẩy bầy. Cô luôn cho rằng cảm giác của cô với Âu Dương Dị chỉ là “tình bạn” nhưng nghe xong tiếng gọi nhẹ nhàng ấy, tình cảm cô chôn chặt trong lòng đã tuôn trào, dòng chảy dào dạt trong người đã tự tổ cáo cô. Cô thích cậu! Rõ ràng là cô thích Âu Dương Dị!

Nhưng cô không thể có tình cảm với cậu được. Cậu là người mà Trương Nhã Tuyên thích, mà Trương Nhã Tuyên lại là bạn thân của cô, cô không thể phản bội cô ấy...

Âu Dương Dị ở đầu dây bên kia chờ mãi không thấy cô đáp lại, tưởng là cô lại dập máy, liền hốt hoảng, “Hạ Hạ, cậu vẫn nghe điện chứ? Cậu đừng gác máy được không? Mình có chuyện muốn nói với cậu.

” Thu Hạ Hạ đưa di động ra xa, bịt miệng ghen ngạo, hít một hơi thật sâu rồi mới bình tĩnh nói qua điện thoại: “Mình vẫn nghe, cậu muốn nói gì thì nói đi!”.

Âu Dương Dị ở đầu dây bên kia im lặng lát sau khẽ lên tiếng, giọng buồn bã vọng từ bên đó sang, “Hạ Hạ, tại sao những ngày qua cứ bỏ mặc mình thế? Là vì hôm đó mình tỏ tình quá đường đột phải không? Nếu vì như thế thì mình xin lỗi. Cậu đừng “ngớ lơ” mình nữa có được không? Thời gian qua mình đã quen với sự tồn tại của cậu. Cậu bỗng nhiên không thèm đoái hoài gì tới mình, mình rất buồn.

Thu Hạ Hạ bịt miệng, khóc không thành tiếng, những giọt nước mắt từ mắt cô lăn xuống, rồi biến mất qua kẽ tay cô.

Cô cố gắng dần lòng, chôn chặt tình cảm của bản thân không muốn để Âu Dương Dị ở đầu dây bên kia phát hiện ra. Mãi tới khi lấy lại được phần nào sự bình tâm, cô mới bình tĩnh nói: “Âu Dương Dị, chúng ta chỉ thích hợp để làm bạn bè thôi.” Cô kìm nén tiếng nấc ghen ngạo, giọng nói có chút run rẩy.

Bên kia, dường như Âu Dương Dị dừng lại, sau đó hỏi gấp gáp: “Hạ Hạ, cậu đang khóc phải không?”.

Thu Hạ Hạ xì mũi, hắng giọng, nói nhỏ: “Không phải! Mấy hôm nay mình bị cảm.” Cô lại sụt sịt, nói tiếp: “Âu Dương Dị, mình chỉ muốn nói với cậu, mình... mình không thích cậu! Buổi đầu mình cũng từng nói với cậu, mình tiếp cận cậu là vì vụ cá cược với Chung Ngọc Thanh.

Còn về vấn đề tại sao mình lại cá cược với Chung Ngọc Thanh thì mình vốn không định nói nhưng mình không ngờ cậu lại thích mình nên bây giờ mình cần phải nói cho cậu biết chuyện này.

” Cô không muốn khóc nhưng những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô càng lúc càng nhiều.

“Âu Dương Dị”, cô bỏ qua những cơn nhói đau trong tim, tiếp tục lạnh lùng nói, “Mình với Chung Ngọc Thanh cá cược là vì Nhã Tuyên. Nhã Tuyên là bạn thân nhất của mình. Cô ấy đã từng thổ lộ tình cảm với cậu nhưng bị cậu cự tuyệt, cô ấy chạy về lớp khóc thì bị Chung Ngọc Thanh nhìn thấy. Chung Ngọc Thanh cũng thích cậu cho nên sau khi biết chuyện, cô ta đã cười nhạo Nhã Tuyên trước mặt mọi người. Mình thấy rất “gai mắt” nên mới cá cược với cô ta. Bây giờ thì cậu đã hiểu rồi chứ? Bất luận là có chuyện gì xảy ra mình đều không thể phản bội người bạn thân nhất của mình được. Cho nên... xin cậu đừng thích mình nữa...”

Sau này cũng đừng gọi điện cho mình nữa”. Đầu dây bên kia cứ im lặng mãi, rất lâu sau, Thu Hạ Hạ tưởng điện thoại của mình bị hỏng, giọng nói của Âu Dương Dị mới chợt chồm vang lên, “Xin lỗi cậu!... Tạm biệt!”.

Vài giây sau, chiếc di động bên tai vang lên những âm thanh “tút tut” báo đầu dây bên kia đã gác máy.

Thu Hạ Hạ vẫn để máy như đang nghe điện cho tới tận khi nước mắt giàn giụa, những giọt nước mắt đau khổ lăn xuống khoe môi, động tác của cô vẫn không thay đổi.

Từ hôm đó trở đi, quả thực Âu Dương Dị không còn gọi điện cho cô cũng không đến tìm cô nữa. Kể cả khi hai người tình cờ gặp nhau trong nhà ăn hay ở hành lang lớp học, cậu cũng chỉ mỉm cười chào cô theo phép lịch sự rồi bước qua. Quan hệ của hai người giờ đây bỗng chốc trở nên xa cách hơn bao giờ hết, có chút gì đó gượng gạo, tất cả dừng lại ở mối quan hệ như những người bạn học.

Trước đây, khi cậu cứ đi theo thì cô cảm thấy khó chịu, phiền phức.

Bây giờ, khi cậu không còn bên cạnh nữa thì lẽ ra cô phải cảm thấy vui mới phải chứ? Đây chẳng phải là điều mà cô mong muốn hay sao? Nhưng giờ đây tại sao tâm trạng của cô lại càng ngày càng u sầu, trái tim của cô càng lúc càng đau đớn thế này?

Thu Hạ Hạ càng ngày càng trở nên lười lười. Nếu không phải là người quen của cô thì không ai nghĩ được rằng trước đây cô là một nữ sinh hoạt bát, năng động và mạnh dạn.

Giờ đây, cô trở nên lười lười, bất kể là khi ở trường lẫn khi ở nhà, khi đang học bài hay khi ăn cơm, cô đều lơ đãng, không tập trung tinh thần.

Mạc Trần Bạch vì muốn làm cô vui thường kể với cô những câu chuyện thú vị mà cậu ta gặp khi còn ở nước ngoài bằng những lời lẽ “cường điệu” quá mức, nhưng có nhiều lúc tuy cô làm ra vẻ lắng nghe nhưng tâm hồn lại “treo ngược cành cây”, khổ thân Mạc Trần Bạch cứ thao thao bất tuyệt ráo cả nước bọt, đến khi tạm ngừng để lấy nước uống mới thì mới phát hiện ra tâm trí cô đã đi trên mây, cũng không biết là cô lắng nghe được bao nhiêu nội dung câu chuyện cậu kể.

Nhiều lúc, Thu Hạ Hạ thích ngồi chống cằm trầm ngâm nhìn ra cây ngọc lan nở đầy hoa trắng ngoài cửa sổ mà nghĩ ngợi.

Cây ngọc lan nằm cách cửa sổ không xa, thân lớn tán rộng xanh tốt, cao khoảng ba mét. Lá cây cỡ bằng bàn tay, dưới ánh nắng rực rỡ trông càng thêm mơn mơn, xanh tươi, nhìn rất đẹp. Cây ngọc lan nở rộ thứ hoa màu trắng tinh khôi cứ mỗi lần gió thổi là làn hương nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian.

Thu Hạ Hạ rất thích hương thơm của ngọc lan, một thứ mùi hương vừa nhẹ dịu vừa nồng nàn, giống như khí chất con người của Âu Dương Dị. Cô có thể ngồi thần thờ cả ngày chỉ để ngắm thứ hoa quyến rũ ấy.

Cả Trương Nhã Tuyên và Mạc Trần Bạch đều rất lo lắng cho Thu Hạ Hạ, họ sợ đề cô ra đường với tâm trạng thế này thì không yên tâm chút nào do vậy Mạc Trần Bạch chịu trách nhiệm hộ tống cô cả lúc đi học đến khi về nhà, chẳng nào thì họ cũng cùng đường. Còn Trương Nhã Tuyên thì lo đề ý cô lúc đi ăn trưa, và còn thường xuyên chuyện trò với cô.

Nhìn điệu bộ lúc nào cũng bận bịu vây quanh Thu Hạ Hạ của hai người, An Tuyết Kỳ chỉ ngồi ở góc lớp không ai chú ý tới mỉm cười khinh miệt.

Tình trạng này đã kéo dài hơn hai tuần rồi mà Thu Hạ Hạ vẫn không thay đổi chút xíu nào khiến Trương Nhã Tuyên hết sức lo lắng.

Hôm nay lúc hai người đứng trò chuyện ở tầng thượng của khu lớp học, nhìn thấy Thu Hạ Hạ lại thần thờ lơ đãng cuối cùng Trương Nhã Tuyên cũng không giấu nổi được sự lo lắng bấy lâu mà bùng phát ra:

“Hạ Hạ, tại sao cậu lại trở thành con người như thế này chứ? Cậu có biết rằng cậu thế này khiến chúng mình lo lắng lắm không?”

“Xin lỗi...” Thu Hạ Hạ áy náy, cúi đầu buồn bã nói, “Mình cũng không muốn thế này đâu nhưng mà thực sự mình không thể kiềm chế nổi bản thân mình nữa..

Thấy bộ dạng buồn bã của bạn thân thì Trương Nhã Tuyên thấy “mềm lòng”. Cô nhẹ nhàng ôm lấy Thu Hạ Hạ khẽ nói: “Đừng buồn nữa, có gì thì cứ kể với mình để chúng mình cùng nhau san sẻ, cùng nhau nghĩ cách giải quyết. Chẳng phải chúng ta là bạn tốt hay sao?”

Nhìn vẻ ân cần quan tâm của bạn, Thu Hạ Hạ thấy mắt mình rung rung.

Cô cảm thấy mình thật có lỗi với Nhã Tuyên, Nhã Tuyên đối xử với cô tốt như vậy, luôn coi cô là người bạn thân nhất, luôn chia sẻ với cô những điều tốt đẹp nhất nhưng giờ đây trái tim cô lại phản bội người bạn tốt ấy, không chút liêm sỉ mà thầm yêu người con trai mà người cô ấy vô ngưỡng mộ! Cô thật là xấu xa!

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Hạ Hạ, Nhã Tuyên sợ hãi vội vã hỏi: “Hạ Hạ, cậu làm sao vậy? Cậu đừng khóc nữa, có chuyện gì cứ nói với mình mình sẽ giúp cậu!”

“Nhã Tuyên...” Hạ Hạ nhìn Nhã Tuyên nước mắt bắt đầu tuôn rơi, “Nếu mình làm điều gì đó có lỗi với cậu, cậu sẽ tha thứ cho mình chứ?”

“Cậu nói lung tung gì vậy hả đồ ngốc, nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của cậu thế này thì có thể làm được điều gì có lỗi với mình được cơ chứ.” Trương Nhã Tuyên lại dịu dàng ôm lấy Hạ Hạ, cười ấm áp.

“Không phải... Nhã Tuyên, đúng là mình đã làm điều có lỗi với cậu...” Thu Hạ Hạ như thể sợ Trương Nhã Tuyên sẽ đột nhiên bỏ chạy mất, lo lắng nắm chặt lấy áo rồi gục đầu trên vai Nhã Tuyên mà khóc.

“Việc Hạ Hạ dạo này trở nên lạ lùng liệu có gì liên quan tới mình ư?” Nhã Tuyên bối rối chau mày nghĩ ngợi một hồi rồi gương mặt lại giãn ra. Cô nhẹ nhàng vỗ vai an ủi Hạ Hạ: “Không sao đâu, nói cho mình biết có chuyện gì đi”

“Mình... mình nói... cho cậu. Liệu... liệu cậu... có tha thứ cho mình không?”

Thu Hạ Hạ vừa khóc vừa nói đứt đoạn.

“Chúng ta là bạn tốt mà, tất nhiên là mình sẽ tha thứ cho cậu. Có ai đời không phạm một sai lầm nào đâu đúng không? Là bạn bè thì phải biết tha thứ cho nhau chứ!”

Thu Hạ Hạ bật khóc hu hu, ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Trương Nhã Tuyên, thấy Nhã Tuyên không có vẻ gì là giận cô mới bắt đầu nói một cách khó khăn: “Mình... mình đã thích Âu Dương Dị mất rồi!”

Nói xong, cô vội liếc nhìn Nhã Tuyên một cái rồi vội vàng nói tiếp, “Nhưng mà thật sự mình chưa từng nghĩ là sẽ tranh cướp cậu ấy với cậu. Mình đã nói

rõ ràng là mình không thích cậu ấy rồi, mình đảm bảo là sau này mình sẽ không gặp mặt Âu Dương Dị nữa!” Thu Hạ Hạ đau khổ nhìn Trương Nhã Tuyên nói như cầu khẩn, “Nhã Tuyên, cậu tha thứ cho mình được không?”.

Trương Nhã Tuyên nghe xong thấy mọi thứ rối tung, “Cậu thích Âu Dương Dị thì có gì là sai chứ, tại sao lại phải xin lỗi mình?”.

Thu Hạ Hạ tưởng Nhã Tuyên nói câu này ý muốn trách mình nước mắt lại tuôn dài, nói tiếp: “Nhã Tuyên, mình biết là cậu thích Âu Dương Dị, nhưng mình thực sự không cố ý làm thế, chỉ là mình không thể kìm chế nổi tình cảm của bản thân...”.

“Mình thích Âu Dương Dị á?” Trương Nhã Tuyên hơi bất ngờ, thì ra là vậy, nha đầu này đã hiểu lầm mọi việc mất rồi.

“Đúng thế mà! Lúc trước... cậu thổ lộ tình cảm... bị cậu ta cự tuyệt, đã khóc rất nhiều mình... đã vì thế mà... cá cược với Chung Ngọc Thanh” Thu Hạ Hạ dùng tay quệt nước mắt mà nói.

Thì ra cái con bé Hạ Hạ ngốc nghếch thay đổi, trở nên lạ lùng như vậy là vì chuyện này đây. Lúc này thì Trương Nhã Tuyên đã hiểu ra, cô nhìn Thu Hạ Hạ mỉm cười không biết là nên nói Thu Hạ Hạ là con người có nghĩa khí cao thượng hay là ngốc nghếch nữa.

Hạ Hạ cúi đầu với vẻ cam chịu sẵn sàng nhận sự mắng mỏ của bạn, hồi lâu không thấy Trương Nhã Tuyên có phản ứng gì thì ngẩng đầu rồi nhìn. Khi bắt gặp nụ cười của Trương Nhã Tuyên thì cô càng thấy rối bời hơn, khẽ hỏi: “Nhã Tuyên, sao cậu không nổi giận?”.

“Tại sao mà mình lại phải nổi giận chứ? Cậu đâu có làm gì sai với mình. Việc mình thổ lộ tình cảm với Âu Dương Dị đã là chuyện của nửa năm trước rồi, mình đâu còn thích cậu ta nữa.”

Á! Thu Hạ Hạ tròn mắt kinh ngạc nhìn Trương Nhã Tuyên. Cô ấy đã không còn thích Âu Dương Dị nữa rồi sao?

Vậy... vậy những lúc cô ấy đau khổ là sao chứ? Tự hành hạ bản thân sao? “Lau nước mũi của cậu đi kia!” Trương Nhã Tuyên nhìn Thu Hạ Hạ với vẻ cảm thông, ân cần rút khăn giấy trong túi ra đưa cho Hạ Hạ. Lúc sau cô hơi đỏ mặt xấu hổ khẽ thú nhận: “Hơn nữa, mình đã thích người khác rồi...”

“Hả?” Thu Hạ Hạ dùng tay lau nước mũi, kinh ngạc nhìn Nhã Tuyên: “Cậu đã thích người khác rồi?”.

“Ừ” Nhã Tuyên hơi ngượng ngừng gật đầu, “Hôm qua, cậu ấy mới hẹn mình đi xem phim đây!”

“Oa! Đã tiến triển tới mức rủ nhau đi xem phim rồi cơ à?” Thu Hạ Hạ lập tức vui vẻ hẳn lên, phần khích tra hỏi dồn dập Nhã Tuyên, “Anh ta tên là gì? Có phải là học sinh trường mình không? Đẹp trai không? Mau mau khai cận kề ra nếu không mình sẽ không tha cho cậu đâu!”

“Cậu cũng đã gặp cậu ấy rồi đây! Cậu ấy chính là anh chàng phục vụ đẹp trai trong nhà hàng Nhã Đăng Các...” Trước sự tra hỏi dồn dập không ngớt của Hạ Hạ, Nhã Tuyên đành đầu hàng khẽ thủ thỉ kể hết chuyện tình lãng mạn của mình và anh chàng phục vụ đẹp trai...

Trời hôm nay không có nắng, bầu trời rộng lớn âm u bởi những đám mây đen kịt, tụ lại thành tầng tầng lớp lớp. Gió lười biếng thổi có cũng như không, không khí đem đến cảm giác nóng bức, ngột ngạt. Nhìn trời u ám, có vẻ như sắp mưa.

Cậu vốn mong trời có thể trút một trận mưa thật to, lớn tới mức có thể dập tắt nhiệt huyết trong tim cậu, để lần sau lúc gặp Thu Hạ Hạ, sẽ không còn cảm giác đau lòng nữa.

Âu Dương Dị nằm trên gác thượng, chán nản nhìn những đám mây đen dày đặc trên bầu trời.

Cậu mặc một chiếc áo phông bó sát màu đen và quần jean bạc phéck, bộc lộ phần nào tính cách lười biếng. Đối lập với vẻ dịu dàng, nho nhã của Hoàng tử trước đây, hôm nay cậu bộc lộ vẻ chán chường uể oải. Nhưng cô đã dám đánh cược, cậu chán chường lời bừa một bộ quần áo trong tủ ra khoác lên người. Có điều đẹp trai cũng có cái lợi, thậm chí mặc đồ của ăn mày cũng thấy thời trang. Cái kiểu của cô thì mặc đồ yêu kiều thực nữ cũng vẫn giống con khi. Thật sự là rất nản!

Ở phía Đông Nam, trong góc khuất của gác thượng, Thu Hạ Hạ đang như con khỉ leo trên cột đèn gần gác thượng, thờ dài ngoai ngán. Sau khi thờ dài xong là lúc đi vào việc chính, Thu Hạ Hạ dang tay bám vào thành lan can, đu người nhảy vào sân thượng, toàn thân loạng choạng, nửa thân còn lại mất thăng bằng rồi ngã “bịch” xuống đất, nằm dán chặt xuống như chữ cái để cờ to ở trên giấy.

Âm thanh quá to ngay lập tức thu hút sự chú ý của Âu Dương Dị. Cậu đứng bật dậy rất nhanh, tưởng là trộm, nhòm ra ngoài nhìn thấy hình dáng một cô gái giống Thu Hạ Hạ đang nằm sóng xoài trên sân sân thượng.

Âu Dương Dị ngạc nhiên, nhìn chằm chằm cô gái đang đau tới mức kêu la oai oái. Cậu không dám khẳng định, khẽ cất tiếng gọi: “Hạ... Hạ Hạ phải không?”.

Thu Hạ Hạ đang rên rỉ lập tức im bặt.

Làm sao cô có thể xuất hiện trong tình huống oái ăm, mất mặt đến nhường này kia cơ chứ? Mặc dù muốn được Âu Dương Dị ôm đến chết nhưng cũng không cần phải dùng đến sáng kiến “khổ nhục kế” thế này chứ? Ngã từ cột đèn xuống đau thật!

Bộ mặt cam nín đau khổ, Thu Hạ Hạ nặn ra một nụ cười rồi ngẩng đầu lên nhìn cậu, “Hello dạo này vẫn khỏe chứ hả?”.

Ai nhìn cũng biết cậu không khỏe, sắc mặt trở nên xanh xao, người cũng gầy đi nhiều khuôn mặt héo hon. Câu hỏi này của cô đúng là thừa.

Âu Dương Dị vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô cháu mảy nhìn cô hỏi: “Sao cậu lại ở đây hả?”.

“Ồ! À! À!” Thu Hạ Hạ nằm trên sàn nhà cười ngốc nghếch, trả lời không liên quan gì tới câu hỏi: “Thì lâu rồi không trèo cột đèn, động tác chậm chạp quá!”.

“Cậu đừng leo cột nữa, nguy hiểm lắm. Mình đưa chìa khóa phụ cho cậu...” Âu Dương Dị bỗng nhiên ngưng bật, dường như vừa nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt lại tối sầm, “Nhưng mình nghĩ cậu không cần dùng đến nữa rồi...”

“Ai bảo không cần dùng nữa cơ chứ!” Thu Hạ Hạ kích động đứng dậy, không cẩn thận chạm vào vết thương, đau quá lại kêu âm lên, “Mẹ ơi! Con đau chết mất!”.

Âu Dương Dị nhú mảy lộ vẻ đau lòng, liền giữ lấy chân cô đang nhảy như con chơi chơi nhẹ nhàng: “Cậu đừng động dậy, để mình xem nào!”.

Cậu nhẹ nhàng gạt tay đang ôm chân nhảy loạn lên của cô, dịu dàng xoa nhẹ vết bầm tím mờ mờ.

“Sau này mình sẽ thường xuyên chạy tới đây. Cậu không được nuốt lời đâu đấy! Mau đưa chìa khóa sơ-cua ra đây cho mình!” Cô nói nhân lúc cậu đang xem xét vết thương cẩn thận cho cô.

Động tác của cậu đột nhiên dừng lại, cho rằng mình nghe nhầm, nghi hoặc ngẩng lên nhìn cô, “Nhưng cậu không muốn cùng mình...”

“Cậu không thể không nhắc tới việc đáng xấu hổ đó phải không?” Thu Hạ Hạ đỏ mặt, liếc xéo cậu, găm ghề nói: “Mình thay đổi ý kiến rồi, thế có được không?”.

Âu Dương Dị vui mừng, ánh mắt đen lấy trở nên có thần hơn. Cậu nắm lấy hai tay của cô, háo hức hỏi: “Ý cậu là cậu chấp nhận lời tỏ tình của mình phải không?” Giọng cậu run run, hai tay cũng run run.

Thu Hạ Hạ đỏ mặt, né tránh cái nhìn thăm thẳm của cậu, “Đúng thế. Đúng thế. Mình đã nói với Trương Nhã Tuyên rồi. Cô ấy cũng đã có bạn trai nên chúng mình... chúng mình...” Cô ngượng ngịu nói không nên lời.

Âu Dương Dị vui sướng ôm chầm lấy cô reo lên liên hồi: “Tốt quá rồi! Tốt quá rồi!”

Tối nay chúng mình mời Nhã Tuyên và bạn trai cô ấy đi ăn cơm nhé!” Rõ ràng là cậu vui tới mức phát điên rồi. “Đau quá!! Cậu đè lên vào vết thương của mình rồi! Đau chết đi được!!!” Thu Hạ Hạ hét lên, đánh vào hai tay cậu.

“Á! Xin lỗi! Xin lỗi cậu!!”

Âu Dương Dị vội vàng xin lỗi, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, kéo cô dậy, “Sắp mưa rồi! Chúng mình vào nhà đi! Mình lấy rượu xoa bóp cho cậu.” Thu Hạ Hạ theo đà đứng dậy, vừa cất bước, trong đầu bỗng hiện ra tình tiết lãng mạn trong tiểu thuyết tình yêu.

Thế là cô “ây da” một tiếng, giả vờ yếu đuối ngồi xuống, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Âu Dương Dị, tỏ ra đáng thương: “Chân mình đau quá, không thể đi được!”.

Âu Dương Dị đã nhìn ra “tiểu xảo” của cô nhưng không “bóc mẽ”, chỉ cười, phối hợp “diễn” nốt vai của mình: “Vây leo lên lưng mình, mình cõng cậu vào nhà.”

“Ngại quá! Làm phiền cậu rồi!” Thu Hạ Hạ miệng thì leo leo xin lỗi nhưng vẫn nhanh chóng leo lên lưng cậu.

Âu Dương Dị mỉm cười vui vẻ, giữ cho Thu Hạ Hạ trèo lên. Nhà đầu gối này, xem ra đọc nhiều tiểu thuyết tình cảm nên hóa thành bệnh nan y. Bất chúc tình tiết trong truyện tình yêu nên mới chơi trò vô bổ này, nhưng cũng là nét đáng yêu của cô.

Thu Hạ Hạ trên lưng cậu, cảm thấy rất vui, cười tít mắt đến nỗi không khép nổi miệng, trong lòng đầy những bong bóng màu hồng. Hóa ra cảm giác làm nũng lại tuyệt như vậy! Chả trách các nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết tình yêu cứ thích giả vờ nhõng nhẽo.

Thu Hạ Hạ cười ngơ ngếch một lúc, phát hiện ra Âu Dương Dị đang cõng cô đi xuống cầu thang, liền lo lắng hỏi: “Dị, mình có nặng quá không?”.

“Không đâu! Cậu nhẹ hơn nhiều so với con voi.”

Âu Dương Dị thật thà nói, Thu Hạ Hạ giận dữ đánh lên đầu cậu, “Âu Dương Dị, cậu làm gì mà còn chưa đi chết đi hả?”.

Cậu đâu có nói dối, sao cô lại nặng cậu? Âu Dương Dị mặt khổ sở, cẩn thận cõng cô từng bước từng bước đi xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Yêu khiến người ta lạc mất phương hướng

Thu Hạ Hạ và Âu Dương Dị bắt đầu hẹn hò với nhau.

Mặc dù An Tuyết Kỳ lúc này lúc kia gây ra chút phiền phức nhỏ nhỏ cho họ nhưng hai người đang trải qua những ngày tháng rất ngọt ngào.

Buổi sáng mỗi ngày, Thu Hạ Hạ đều dậy sớm chuẩn bị hai hộp cơm, sau đó đến giờ ăn trưa, cùng Âu Dương Dị vui vẻ ăn cơm ngay ở trong lớp học. Buổi chiều, sau khi tan học, Thu Hạ Hạ nhất định phải đến nhà Âu Dương Dị “điểm danh”, sau đó mới bắt tay vào công việc ô sin vô thời hạn của cô.

Buổi tối, sau khi hai người ăn tối xong, Âu Dương Dị đạp xe đèo cô chạy một vòng quanh trấn (việc này là do Thu Hạ Hạ “mặt nặng mày nhẹ” đòi hỏi. Đương nhiên là chủ ý này xuất phát từ mấy cuốn tiểu thuyết điểm tình...). Ngày nghỉ, nếu trời nắng, hai người sẽ đi đến những nơi như công viên hay khu vui chơi để hẹn hò. Nếu trời mưa họ sẽ trốn trong thư phòng cùng nhau xem phim. Khoảng thời gian của hai người gắn bó với nhau ngọt tới mức có thể chế thành đường mật.

Kể từ sau khi yêu nhau, mỗi ngày trôi qua, Thu Hạ Hạ đều tràn đầy năng lượng, khí chất ngời ngời, so với khoảng thời gian mất hồn trước đây thì đúng là hai con người hoàn toàn khác nhau. Tình yêu quả nhiên có phép màu kỳ diệu.

“Hạ Hạ, hôm nay cậu lại đến lớp của Âu Dương Dị ăn trưa cùng cậu ấy phải không?” Trương Nhã Tuyên nhìn cô bạn thân vui vẻ lôi hộp cơm từ trong ngăn kéo ra, hỏi với vẻ ngưỡng mộ.

“Ừ!” Thu Hạ Hạ bỏ hộp cơm vào trong túi, hỏi lại: “Hot boy nhà cậu đâu? Cậu ấy không hẹn cậu đi ăn cơm sao?”.

Trương Nhã Tuyên cong môi, phàn nàn: “Thời gian này cậu ấy còn đến Nhã Đường Các làm việc.”

“Hay cậu ăn trưa cùng bọn mình đi?” Thu Hạ Hạ chuẩn bị xong hộp cơm liền đề nghị. Trương Nhã Tuyên xua tay loạn xạ, “Mình không muốn làm cái bóng đèn! Cậu mau đi đi!”.

“Ừ! Vậy mình đi đây! Cậu mau đến căng tin ăn cơm đi! Bye bye!”

Thu Hạ Hạ tạm biệt Trương Nhã Tuyên, ngân nga một giai điệu rồi nhảy chân sáo tới lớp học của Âu Dương Dị. Cô vừa định bước vào trong lớp thì phát hiện ra trong lớp học trống trải, ngoài Âu Dương Dị ra còn có An Tuyết Kỳ.

An Tuyết Kỳ đang nói gì đó, nhìn thấy cô đứng ngoài cửa lớp, liền im bặt, không nói thêm gì nữa.

Thu Hạ Hạ đứng ở cửa phòng học chớp mắt, sau đó nhìn Âu Dương Dị hỏi: “Dị, cậu có việc gì à? Mình có cần về lớp trước không?”.

“Không cần đâu! Cậu vào đây.” Âu Dương Dị dịu dàng nói với cô, đôi môi đang mím chặt nhìn thấy cô liền nở nụ cười ấm áp.

“OK!” Thu Hạ Hạ giọng trong trẻo đáp lại, ôm hộp cơm tiến đến chỗ ngồi của Âu Dương Dị, có thể nhận ra tâm trạng của cô rất tốt.

Cô để hộp cơm lên bàn của Âu Dương Dị, sau đó bắt đầu giúp cậu thu dọn sách vở và đồ dùng học tập để trên bàn. Thu dọn xong, cô lại sắp xếp sách vở và đồ dùng theo thứ tự vào trong ngăn bàn. Xong việc, cô liền kéo ghế bên cạnh rồi thoải mái ngồi xuống, sau đó mở một hộp cơm trên bàn, ăn rất vui vẻ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi An Tuyết Kỳ.

An Tuyết Kỳ đứng cách đó không xa, oán hận nhìn chằm chằm Thu Hạ Hạ một lúc. Sau khi phát hiện ra Hạ Hạ hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì từ cô, quay sang nhìn Âu Dương Dị.

“Dị, mình có chuyện nghiêm túc muốn nói với cậu.”

Ánh mắt Âu Dương Dị chuyển từ Thu Hạ Hạ sang nhìn An Tuyết Kỳ, cậu khẽ cười, điềm nhiên nói: “Cậu cứ nói đi”.

“Nhưng...” Ánh mắt của An Tuyết Kỳ liếc sang Thu Hạ Hạ ngồi cách đó không xa.

Âu Dương Dị nhìn Thu Hạ Hạ đang ăn cơm rất vui vẻ, nói chắc nịch: “Hạ Hạ là bạn gái của mình. Mình chẳng có chuyện gì phải giấu cô ấy cả. Cậu muốn nói gì thì nói đi, còn không thích thì có thể đi. Bây giờ là giờ ăn cơm của mình”.

An Tuyết Kỳ giận dữ nghiêng rằng, ánh mắt oán giận quét qua Thu Hạ Hạ. Nhưng chỉ một giây sau, cô lại cười duyên dáng với Âu Dương Dị: “Nếu cậu không thấy ngại thì mình nói. Vừa rồi cậu nói rằng Thu Hạ Hạ là bạn gái của cậu có phải không?”.

Âu Dương Dị gật đầu khẳng định: “Đúng thế!”.

“Nhưng mình nhớ một năm trước, chúng ta vẫn còn chưa chia tay. Vì vậy, theo lý, mình mới là bạn gái chính thức của cậu, còn cô ta...” An Tuyết Kỳ liếc Thu Hạ Hạ, “là kẻ thứ ba đúng không?”.

“Phù...” Com trong miệng Thu Hạ Hạ phun ra ngoài, sau đó ho dữ dội suốt chút nữa thì sặc chết.

“Hạ Hạ!” Âu Dương Dĩ kêu lên rồi chạy nhanh tới bên cô, nhanh tay lấy ra một hộp sữa to trong ngăn kéo, cầm ống hút rồi đưa cho cô, “Cầm lấy này! Mau uống đi!”.

Thu Hạ Hạ nhận lấy hộp sữa, hút mấy hơi dài, con ho mới dừng lại. “Mình không sao. Híc! Các cậu cứ tiếp tục!”. Thu Hạ Hạ nói xong, vội vàng cúi đầu ăn com, tai dòng ngược lên. Quả nhiên cô đã thành kẻ thứ ba, cũng còn được gọi là hồ ly tinh! Hồ ly tinh trong truyền thuyết đều vừa xinh đẹp lại vừa quyến rũ, không ngờ một người có nhan sắc bình thường như cô lại có cơ hội làm hồ ly tinh. Cơ hội quý báu này cô nhất định phải ghi nhớ, sau này có thể ba hoa kể lại cho con gái cô. He he!

Âu Dương Dĩ chăm chú nhìn cô một lát, khẳng định cô không sao rồi mới đưa ánh mắt giận dữ nhìn sang An Tuyết Kỳ, giọng vẫn chắc chắn như lúc trước: “Hạ Hạ không phải là kẻ thứ ba! Nếu cậu vẫn cho rằng quan hệ giữa chúng ta là quan hệ yêu đương thì bây giờ mình có thể nói cho cậu biết, mình không thích cậu! Sau này, cậu đừng có quẩn lấy mình với Hạ Hạ nữa! Cậu hãy nhớ là bạn gái của mình mãi mãi chỉ có một mình Thu Hạ Hạ!”.

“Phù!” Thu Hạ Hạ lại bị sặc, phun hết com trong miệng ra, cô không hiểu tại sao Âu Dương Dĩ lại nói “ác” như vậy? Xem ra sau này cô có lẽ sẽ phải đề phòng một chút nhất định không cho cậu cơ hội chia tay với cô.

Âu Dương Dĩ nhú mày nhìn cô, lấy giấy ăn từ trong túi đưa cho cô lau miệng, “Thu Hạ Hạ, cậu tệ thật! Bàn của mình đầy những com và nước bọt của cậu rồi đây!”.

An Tuyết Kỳ giận dữ nhìn cảnh thân mật của hai người, nụ cười ngọt ngào biến thành dữ tợn. Cô xinh đẹp, nhiều tài, bố lại là chủ tịch hội đồng quản trị học viện Thanh Nhân, từ nhỏ tới lớn đều sống trong sự bao bọc, nâng niu của mọi người, vậy mà có lúc bị người ta hắt hủi, ghẻ lạnh, bị cự tuyệt như vậy ư?

“Âu Dương Dĩ!” Giọng nói của An Tuyết Kỳ bỗng trở nên rất lạnh lùng.

Thu Hạ Hạ giật mình bởi giọng nói lạnh lùng ấy, liền huých Âu Dương Dĩ có ý bảo cậu lắng nghe lời người khác nói một chút. Âu Dương Dĩ nghe lời, quay sang nhìn An Tuyết Kỳ.

Nhìn sự thân mật của hai người, trong lòng An Tuyết Kỳ càng cảm thấy không thoải mái.

“Âu Dương Dĩ”, An Tuyết Kỳ lạnh lùng nhìn cậu, nhếch mép cười nhạt “mình nghĩ cậu biết tính cách của mình, đối với bất cứ thứ gì mà mình thích, mình đều không dễ dàng buông tay. Một năm trước như thế nào thì một năm sau vẫn y nguyên như thế!”. An Tuyết Kỳ cố ý nhấn mạnh hai chữ “một năm”.

Sắc mặt Âu Dương Dĩ bất giác chuyển thành trắng bệch. Những sự việc của một năm trước từ từ hiện ra trong đầu cậu. Cậu chớp mắt, nhìn cô cảnh giác: “Cậu định làm gì? Mình nói cho cậu biết, cậu muốn làm gì mình thì làm nhưng đừng có động đến người không liên quan tới chuyện này!”.

“A! Ở đây có người không liên quan gì đến chuyện này phải không?” An Tuyết Kỳ cười khểnh, bây giờ biểu hiện của cô độc ác còn hơn cả ác quỷ dưới địa ngục, không còn một chút nhe nhả, duyên dáng giống lúc trước. “Ở đây có cậu với mình, còn có cả Thu Hạ Hạ. Vậy Thu Hạ Hạ là người không liên quan đúng không? Cô ấy không liên quan ư? Mình nhớ là cậu vừa nói cô ta là bạn gái, mãi mãi là bạn gái của cậu. Không phải cậu vừa nói thế sao?”

Âu Dương Dĩ từ từ nắm chặt tay thành nắm đấm, sắc mặt chuyển sang nhợt nhạt.

Bỗng nhiên, một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng nắm chặt tay cậu, mùi hương quen thuộc khẽ lướt qua mũi cậu. Sau đó cậu nhìn thấy thân hình mảnh mai của Thu Hạ Hạ đứng trước mặt cậu, “hừng” lấy ánh mắt lạnh lùng của An Tuyết Kỳ. “An Tuyết Kỳ!”

Thu Hạ Hạ lạnh lùng nhìn khuôn mặt tàn nhẫn của Tuyết Kỳ, ngẩng cao đầu, đối mặt với sự lạnh lẽo của cô ta và nói: “Mình không can thiệp vào câu chuyện của hai người là vì mình tôn trọng các cậu chứ không phải là mình sợ cậu, cũng không có nghĩa là mình sẽ nhịn để cậu đưa mình ra uy hiếp Dĩ!”.

“Hừ!” An Tuyết Kỳ cười nhạt, không thèm đếm xỉa đến lời nói của Thu Hạ Hạ, nói ra những câu mỉa mai: “Thu Hạ Hạ, sự dũng cảm của cậu thật đáng khen ngợi! Chỉ có điều...”, ánh mắt của An Tuyết Kỳ nhìn qua vai Thu Hạ Hạ, nhìn Âu Dương Dĩ đang đứng sau lưng cô, tiếp tục hùng hồn nói, “chỉ có điều tôi không biết liệu rằng có ai đau lòng hay không nữa!”.

Nhận ra ánh mắt cô ta chuyển sang nhìn Âu Dương Dĩ, Thu Hạ Hạ lập tức quay người vòng tay ôm lấy Âu Dương Dĩ, lạnh lùng nói với An Tuyết Kỳ: “An Tuyết Kỳ, nếu hôm nay cậu tới đây tìm Dĩ chỉ để nói những điều này thì mình có thể nói cho cậu biết điều này: Dĩ không sợ cậu! Mình càng không sợ cậu! Cậu có chuyện gì thì cứ tới tìm mình! Làm người thì đừng có ngạo mạn quá!”.

“Được lắm! Thu Hạ Hạ, sự dũng cảm của cậu khiến tôi bội phục. Bây giờ, tôi rất có hứng thú để “chơi” một trận với cậu để xem sự dũng cảm của cậu hay sự kiên định của tôi kéo dài lâu hơn?”

Thu Hạ Hạ gật đầu không do dự, sau đó không khách sáo tiễn khách: “Được! Cậu muốn “chơi” thì lúc nào mình cũng có thể “chiều”! Nhưng bây giờ là giờ ăn trưa của mình với Dĩ, xin cậu đừng có làm phiền! Cảm ơn!”.

An Tuyết Kỳ khinh khinh nhìn hai người, khẽ mỉa mai rồi vênh mặt, bước qua hai người ra khỏi lớp học.

Nhìn bóng dáng của An Tuyết Kỳ khuất dần rồi biến mất, Thu Hạ Hạ mới từ từ bình tĩnh lại. Cô quay đầu, lo lắng nhìn Âu Dương Dĩ quan tâm hỏi: “Dĩ, cậu không sao chứ?”.

Sắc mặt Âu Dương Dị nhợt nhạt, cậu lo lắng nhìn cô: “Minh không sao, chỉ sợ cậu...”.

“Dị”, Thu Hạ Hạ ngắt lời cậu, mỉm cười nhìn cậu, “Minh đói bụng quá! Chúng mình ăn cơm đi được không?”.

Âu Dương Dị chau mày, bồn chồn nhìn cô “Hạ Hạ, cậu...”.

“Dị! Đừng nói chuyện này nữa, chúng mình ăn cơm đi!” Thu Hạ Hạ vung về cắt lời Âu Dương Dị. Dường như sợ cậu lại nói tiếp điều gì đó, cô liền ấn cậu ngồi xuống ghế đẩy hộp cơm tới trước mặt cậu, thúc giục: “Dị, mau ăn cơm đi, để nguội là không ngon nữa đâu!”.

Âu Dương Dị nhìn cô giả vờ bận rộn, sự lo lắng trong đôi mắt đen huyền càng rõ hơn.

Trước khi An Tuyết Kỳ tuyên chiến, Thu Hạ Hạ không bao giờ ngờ một cô gái duyên dáng tới mức có thể diễn vai công chúa Bạch Tuyết vậy mà bỗng nhiên có thể trở nên độc ác, và có trái tim sắt đá đến như vậy. Cái gì mà trái tim nhân hậu, cái gì mà yếu đuối thực nữ, tất cả những điều đó đều là lừa đảo! Mười năm sau nữa, Thu Hạ Hạ cũng không dám tin vào cái gọi là “trí tuệ cổ nhân” nữa.

An Tuyết Kỳ quả nhiên là người đã nói là làm. Sau hôm tuyên chiến với Thu Hạ Hạ, cô ta triển khai kế hoạch, bắt đầu hành động.

Ngày đầu tiên, nhân cơ hội Thu Hạ Hạ đứng lên trả lời câu hỏi, An Tuyết Kỳ đã lợi dụng ưu thế chỗ ngồi của mình, nhẹ nhàng dùng chân kéo ghế” của Thu Hạ Hạ ra. Thu Hạ Hạ chăm chú trả bài nên không chú ý, trả lời xong không phòng bị ngồi xuống, kết quả là ngồi thẳng xuống đất, cả lớp cười phá lên. Thầy giáo tức giận tròn mắt nhìn cô.

Ngày thứ hai, An Tuyết Kỳ đâm thủng cả hai lốp xe của Thu Hạ Hạ, hại cô phải dắt bộ mất hơn nửa tiếng mới về tới nhà.

Ngày thứ ba, Âu Dương Dị nghỉ học. Giờ ăn trưa, Thu Hạ Hạ đang vừa ăn cơm với Trương Nhã Tuyên ở trong nhà ăn vừa nói chuyện tào lao về chủ đề “đại gia với chân dài” thì An Tuyết Kỳ đi sát qua chỗ ngồi của hai người, sau đó đại tiểu thư họ An “không cẩn thận” vấp phải cái gì đó, tay cầm đĩa thức ăn lắc mạnh, bát canh nóng trong tay “vô tình” đổ hết lên người Thu Hạ Hạ. Canh quá nóng khiến cô lập tức như con cún bị người khác đâm vào đuôi, nhảy dựng lên, tiếng kêu thảm thiết suốt nửa thì làm tóc cả mái căng tin. Vụ canh nóng lần này khiến hai cánh tay và chân trái của Thu Hạ Hạ bị bỏng, phỏng rộp lên bác sỹ bệnh viện trung tâm thị trấn kết luận bị bỏng mức trung bình, phải nằm viện hai ngày.

Ngày thứ tư, Thu Hạ Hạ nằm trong viện dưỡng thương, An Tuyết Kỳ nhân lúc người thân của cô không có mặt, “tốt bụng” ôm một bó hoa không biết là hoa gì mùi hắc nồng nặc đến thăm cô. Việc “thăm nom” của An Tuyết Kỳ bao gồm việc dùng những lời lẽ độc địa mỉa mai Thu Hạ Hạ vài câu, sau đó đặt bó hoa xuống rồi đi. Với phong cách của An Tuyết Kỳ, tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho cô như vậy. Quả nhiên, nửa tiếng sau, Thu Hạ Hạ đã biết được dụng ý “thăm nom” của cô ta. Vấn đề nằm ở bó hoa cô ta giúp Hạ Hạ cắm cạnh giường trước lúc ra về. Không biết An Tuyết Kỳ bỏ gì vào trong bó hoa mà thu hút từng đàn, từng đàn ong tới. Lúc đó, Thu Hạ Hạ nằm ngủ trên giường không để ý, bị ong đốt đầy người.

Ngày thứ năm, An Tuyết Kỳ nhân lúc cô y tá không chú ý, bỏ thuốc xổ vào cơm trưa của Thu Hạ Hạ, không biết An Tuyết Kỳ mua thuốc loại gì mà hiệu quả vô cùng tốt. Thu Hạ Hạ ăn xong, chưa đầy một phút sau là có hiệu lực ngay tức thì. Thế là, nhờ phúc của An Tuyết Kỳ mà Thu Hạ Hạ còn chưa hồi phục sức khỏe hoàn toàn sau vụ “móng lợn kho tàu” đã phải chạy vào nhà vệ sinh cả một ngày... Vụ “thuốc xổ” lần này điều duy nhất mà Thu Hạ Hạ ngộ ra một kết luận rất vô vị là “thuốc xổ do người có tâm địa độc ác mua thì cũng vô cùng độc”.

Ngày thứ sáu, An Tuyết Kỳ mượn điện thoại của người khác nhắn tin cho Thu Hạ Hạ, lừa cô nói rằng: “Minh là Âu Dương Dị, di động của mình bị mất rồi, ví tiền cũng bị người ta lấy trộm. Giờ đang mượn di động của người khác nhắn tin cho cậu, cậu mau mang tiền tới đầu thôn Khoai Môn, thị trấn Khoai Lang, thành phố Dư. Thu Hạ Hạ ngây thơ vừa nhìn thấy cái tên Âu Dương Dị không nghi ngờ gì, tin ngay lập tức. Thế là cô cầm tiền, ra đi, hỏi đường tới lần thứ N, cuối cùng tới thôn Khoai Môn vừa hoang vu vừa heo lánh, kết quả là tìm đến lúc trời đã tối đen, vẫn không tìm thấy Âu Dương Dị. Lúc này, cô phát hiện ra có gì đó không ổn, liền lời điện thoại gọi cho Âu Dương Dị, mới biết là bị An Tuyết Kỳ lừa.

Ngày thứ bảy, An Tuyết Kỳ thừa lúc Thu Hạ Hạ không để ý, bí mật đi theo cô tới siêu thị lớn nhất trong thị trấn. Sau đó, nhân lúc Thu Hạ Hạ đang chăm chú chọn đồ, An Tuyết Kỳ bóc mã vạch dán trên vỏ ngoài của một túi thức ăn, lựa lúc đi sát qua, lặng lẽ dán trộm lên áo của Thu Hạ Hạ. Sau đó, lúc Thu Hạ Hạ bước ra khỏi siêu thị mấy kiểm tra kêu nhức hết cả tai. Hậu quả là cô không những chẳng mua được đồ mà lại còn bị bảo vệ siêu thị bắt giữ rồi thẩm vấn nửa ngày trời.

Ngày thứ tám, An Tuyết Kỳ lợi dụng lúc Thu Hạ Hạ ngủ trên bàn trong giờ nghỉ giữa tiết học, buộc trộm dây giày của cô vào góc bàn. Lúc sau vào học, Thu Hạ Hạ bước ra, bị ngã xuống đất cùng với chiếc bàn, sém tý nữa thì bị ép dẹt lép như tờ giấy bởi chiếc bàn đó.

Ngày thứ chín, dường như tâm trạng hôm nay của An Tuyết Kỳ rất tốt, không hao trí phí sức nghĩ cách trêu chọc Thu Hạ Hạ. Chỉ đơn giản đưa chân ra ngang đường khi Thu Hạ Hạ đi qua chỗ cô, Thu Hạ Hạ lập tức bò như con cún con trên sàn. Nhưng điều không may mắn nhất lại nằm ở chỗ, lúc đó chiếc váy đồng phục chỉ ngắn đến trên đùi của cô bị tóc lên, lộ ra chiếc quần chip có hai lỗ thủng nhỏ do chuột cắn. “Nghìn năm gìn giữ, tan tành chốc lát”... Thu Hạ Hạ có cảm giác thê diện của bản thân vì chuyện này coi như đã ném ra Thái Bình Dương rồi!

Ngày thứ mười, An Tuyết Kỳ lại tiếp tục găm đinh vào lốp xe của Thu Hạ Hạ, cô ta còn trực tiếp cầm khăn mùi soa nói lóng ộc vít trên bánh xe, hại Thu Hạ Hạ khi đang đạp xe về nhà sau giờ tan học thì lao xuống cống cả người lẫn xe. Kết quả là lại tiếp tục “đến thăm” bệnh viện trung tâm thị trấn.

Lược bỏ những ngày tiếp theo. Mời các bạn suy từ một ra ba...

Hơn mười ngày nay, Thu Hạ Hạ vì những hành động độc ác của An Tuyết Kỳ khiến cô bị thương nặng, ném trái rất nhiều khổ sở. Đương nhiên là cô cũng không thể để An Tuyết Kỳ dễ dàng sống qua ngày. Khi An Tuyết Kỳ liên tục triển khai hành động, Hạ Hạ cũng bắt đầu kế hoạch trả đũa.

Ngày đầu tiên, Thu Hạ Hạ thay nước sôi trong bình trà chuyên dụng của An Tuyết Kỳ bằng nước máy.

Ngày thứ hai, Thu Hạ Hạ thả chân gián cắt nhỏ vào trong hộp cơm của An Tuyết Kỳ.

Ngày thứ ba, nhân lúc An Tuyết Kỳ không để ý đứng lên, Thu Hạ Hạ lặng lẽ chờ đằng sau lưng lập tức lên kế hoạch vén váy đồng phục của Tuyết Kỳ lên, khiến chiếc quần chíp có hình quả dâu tây lộ ra, thu hút tiếng hút sáo và bàn tán ầm ĩ của cả lớp. An Tuyết Kỳ tức giận tóm lấy Thu Hạ Hạ, định tát cô thì bị Mạc Trần Bạch kiên quyết giữ tay lại.

Ngày thứ tư, Thu Hạ Hạ trong viện, không thể tới trường trêu chọc An Tuyết Kỳ. Nhân rồi quá, cô liền viết hai bức thư, một bức thư mời dùng chính tên cô, nội dung đại khái là hẹn cô ta đến một công viên nào đó để nói chuyện có liên quan đến Âu Dương Dị. Bức còn lại là một bức thư tình dùng danh nghĩa của An Tuyết Kỳ. Sau khi dùng phong bì rất đẹp để đánh dấu hai bức thư, cô liền đưa cho Trương Nhã Tuyên, kêu Nhã Tuyên nhét bức thư tình vào trong ngăn kéo của “con cóc đực” hay “nô” nhất trường, bức còn lại đương nhiên đưa cho An Tuyết Kỳ.

Ngày thứ năm, Thu Hạ Hạ quét một lớp keo trong suốt lên trên chiếc ghế duy nhất trong phòng bệnh, lúc An Tuyết Kỳ tới “thăm” ngồi lên ghế, kế hoạch của Thu Hạ Hạ thành công mỹ mãn.

Ngày thứ sáu, sau khi giờ học bơi kết thúc, Thu Hạ Hạ nhân lúc An Tuyết Kỳ một mình trong nhà vệ sinh ở phòng thay đồ đã ôm quần áo để ở ngoài của An Tuyết Kỳ chạy mất, hại cô ta phải ngồi xồm hơn hai tiếng trong nhà vệ sinh, bị muỗi cắn sưng hết cả người. Ô ô! Đây cũng có thể coi như đã “trả được nợ” vụ “ong đốt” của cô ta.

Ngày thứ bảy, Thu Hạ Hạ thừa lúc sau khi An Tuyết Kỳ một mình đi vào nhà vệ sinh, nhét trộm một viên thuốc “dọa ma” mua ở cửa hàng bán đồ chơi vào trong vòi nước ở bên ngoài nhà vệ sinh. An Tuyết Kỳ giải quyết xong nhu cầu cá nhân từ trong nhà vệ sinh bước ra, theo thói quen đi ra rửa tay, ai biết được khi vừa mở vòi, dòng nước từ trong vòi chảy ra bỗng toàn máu là máu, khiến An Tuyết Kỳ gan to như thế cũng bị dọa cho chết ngất, cho rằng mình gặp phải chuyện kỳ dị.

Ngày thứ tám, Thu Hạ Hạ tìm thấy một trò đùa rất buồn cười ở trên mạng, nói rằng dùng tỏi chà xát trên đất cho bong lớp vỏ lụa, sau đó cọ xát thật mạnh lên ghế của người mà mình muốn trêu đùa, chờ người đó ngồi lên, thì họ sẽ không ngừng “xi hơi” và muốn đi vệ sinh. Thu Hạ Hạ đọc xong, cố ý tìm cách làm thử như vậy một lần, không ngờ An Tuyết Kỳ lao vào nhà vệ sinh thật. Thế là đợi An Tuyết Kỳ chạy vào đó vài giây sau, Thu Hạ Hạ mang một hộp pháo nhỏ không có gì nguy hiểm vào phòng vệ sinh, châm lửa rồi ném vào trong. An Tuyết Kỳ sợ hãi la hét ầm ĩ, hình tượng thực nữ thường ngày hoàn toàn không còn sót lại chút nào.

Ngày thứ chín, nhà trường tổ chức kiểm tra tác phong và đồng phục, Thu Hạ Hạ ôm mớ cuốn sách báo “cắm” từ nhà Mạc Trần Bạch về trường. Sau đó nhân lúc thầy giáo kiểm tra bàn học phía sau An Tuyết Kỳ liền ném mớ cuốn đó lên trên bàn của cô ta. Thu Hạ Hạ vừa quay người thì thầy giáo liền bước tới, tình cờ nhìn thấy số sách báo đó mà An Tuyết Kỳ không kịp vứt trả cho Thu Hạ Hạ. Thế là cô nương An Tuyết Kỳ “vinh dự” được mời tới phòng công tác chính trị học sinh, nghe thầy chủ nhiệm giáo dục tư tưởng mắng tiếng đồng hồ.

Ngày thứ mười, ý tưởng đã cạn, Thu Hạ Hạ chỉ còn có thể bắt chước trò của An Tuyết Kỳ. Khi An Tuyết Kỳ đi ngang qua, Hạ Hạ nhanh chóng giơ chân ra ngăn cô ta... Nhưng điểm khác biệt là An Tuyết Kỳ thông minh hơn cô, chỉ cần bước dịch ra là đã có thể dựa vào bàn bên cạnh rồi đứng vững.

Lược bỏ những ngày tiếp theo. Mời các bạn suy từ một ra ba...

Trải qua hơn mười ngày giao tranh, tuy Thu Hạ Hạ đã tận lực dùng hết năng lực của bản thân để đối phó với An Tuyết Kỳ nhưng lòng dạ cô từ đầu chỉ cuối không độc ác như cô ta nên hết lần này đến lần khác chỉ có thể sử dụng mấy chiêu thức cùn con của một cô bé chưa chiêm nghiệm được nhiều về cuộc sống, về cơ bản chẳng có tác dụng gì với An Tuyết Kỳ. Nhưng An Tuyết Kỳ thì hoàn toàn vô cùng độc ác với cô, mỗi lần ra tay cũng đều nhắm trúng da thịt của Thu Hạ Hạ, lần nào cũng khiến cô bị thương chỗ này rồi bị thương chỗ kia. Việc này không thể coi là trò đùa nữa, mà hoàn toàn có thể nói rằng đây là sự tấn công.

Tuy nhiên, mặc dù toàn thân bầm tím và bị thương, Thu Hạ Hạ cũng không chấp nhận thua cuộc, càng không muốn làm khó Âu Dương Dị. Vì vậy, những ngày này, Thu Hạ Hạ không làm cơm cho Âu Dương Dị nữa, sau khi tan học cũng không chạy tới nhà Âu Dương Dị, thậm chí Tuyết Kỳ “vinh dự” được mời tới phòng công tác chính trị học sinh, nghe thầy chủ nhiệm giáo dục tư tưởng mắng tiếng đồng hồ.

Ngày thứ mười, ý tưởng đã cạn, Thu Hạ Hạ chỉ còn có thể bắt chước trò của An Tuyết Kỳ. Khi An Tuyết Kỳ đi ngang qua, Hạ Hạ nhanh chóng giơ chân ra ngăn cô ta... Nhưng điểm khác biệt là An Tuyết Kỳ thông minh hơn cô, chỉ cần bước dịch ra là đã có thể dựa vào bàn bên cạnh rồi đứng vững.

Lược bỏ những ngày tiếp theo. Mời các bạn suy từ một ra ba...

Trải qua hơn mười ngày giao tranh, tuy Thu Hạ Hạ đã tận lực dùng hết năng lực của bản thân để đối phó với An Tuyết Kỳ nhưng lòng dạ cô từ đầu chỉ cuối không độc ác như cô ta nên hết lần này đến lần khác chỉ có thể sử dụng mấy chiêu thức cùn con của một cô bé chưa chiêm nghiệm được nhiều về cuộc sống, về cơ bản chẳng có tác dụng gì với An Tuyết Kỳ. Nhưng An Tuyết Kỳ thì hoàn toàn vô cùng độc ác với cô, mỗi lần ra tay cũng đều nhắm trúng da thịt của Thu Hạ Hạ, lần nào cũng khiến cô bị thương chỗ này rồi bị thương chỗ kia. Việc này không thể coi là trò đùa nữa, mà hoàn toàn có thể nói rằng đây là sự tấn công.

Tuy nhiên, mặc dù toàn thân bầm tím và bị thương, Thu Hạ Hạ cũng không chấp nhận thua cuộc, càng không muốn làm khó Âu Dương Dị.

Vì vậy, những ngày này, Thu Hạ Hạ không làm cơm cho Âu Dương Dị nữa, sau khi tan học cũng không chạy tới nhà Âu Dương Dị, thậm chí khi cậu hẹn cô đi chơi, cô cũng dùng hết lý do này tới lý do khác từ chối, thời gian gặp nhau cũng hai người cũng dần dần ít đi.

Khi tan học buổi sáng hôm nay, Thu Hạ Hạ nhận được tin nhắn của Âu Dương Dĩ, nói rằng cậu ở Nhà Đăng Các chờ cô tới ăn cơm. Thu Hạ Hạ chán nản nhìn vết bầm tím trên cánh tay rất lâu, đang định nhắn tin lại từ chối lời đề nghị của Âu Dương Dĩ. Trương Nhã Tuyên đứng bên cạnh, nhìn cô rất lâu rồi hỏi:

“Hạ Hạ, cậu rất muốn đi phải không?”.

“Đương nhiên là muốn rồi! Đúng là “một ngày không gặp ngỡ ba thu”, mình với Dĩ đã không gặp nhau hơn mười ngày nay, gần nửa thế kỷ rồi.”

“Cậu có nói quá không đó?” Trương Nhã Tuyên khẽ cười, nói tiếp: “Vết bầm trên cánh tay mà cậu không dám đi đúng không?”.

Thu Hạ Hạ chu mỏ, khô sở gật đầu: “Đúng thế! Nếu để Dĩ nhìn thấy vết bầm tím này cậu ấy nhất định sẽ tra hỏi đến cùng. Nếu cậu ấy biết do trận chiến giữa mình và An Tuyết Kỳ làm ra thế này, thế nào cậu ấy cũng giận.”

“Ồ! Xem ra cậu đúng thật là bị Âu Dương Dĩ nuốt gọn rồi!” Trương Nhã Tuyên bắt lực thờ dài, sau đó lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc áo dài tay đưa cho cô, “Mặc vào đi! Áo này là của hot boy nhà mình tặng mình đây. Nói là làm từ sợi gì quý lắm, mùa đông mặc thì ấm, mùa hè mặc thì mát. Cậu mặc đi, nếu Âu Dương Dĩ có hỏi thì cậu cứ bảo mình cho cậu mượn để mặc chống nắng là được!”.

“Oa! Có loại áo thần kỳ như vậy sao?” Thu Hạ Hạ kinh ngạc, cầm lấy áo, mặc lên người, quả nhiên có cảm giác mát mẻ, dễ chịu, giữa trời nắng như vậy mà không hề cảm thấy nóng bức chút nào.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bạn thân, phần khích tán thưởng: “Nhã Tuyên, hot boy nhà cậu thật là lợi hại! Sao lại có thể tìm thấy bảo bối này kia chứ!”.

Trương Nhã Tuyên mỉm cười, vui mừng vỗ vỗ vào vai nhắc nhở Hạ Hạ: “Đừng có nói nhiều như vậy nữa! Mau đi tìm Dĩ của cậu đi!”.

“Ừ! Ừ! Nhã Tuyên! Cảm ơn cậu! Lần tới mời cậu đi ăn đồ Đài Loan nhé!” Thu Hạ Hạ phần chân ôm lấy bạn chí cốt rồi cầm di động chạy ra khỏi lớp.

Thu Hạ Hạ chạy tới Nhà Đăng Các, từ xa đã nhìn thấy Âu Dương Dĩ ngồi ở bàn gần cửa sổ. Cô vui mừng bước nhanh tới trước mặt Âu Dương Dĩ rồi ngồi xuống.

Đang nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ gì đó, cảm giác có người ngồi xuống đối diện mình, Âu Dương Dĩ quay đầu lại. Sau khi nhìn thấy người đó là Thu Hạ Hạ, cậu khẽ mỉm cười dịu dàng, ánh mắt ấm áp tựa dòng nước lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

“Hạ Hạ, cậu muốn ăn gì?” Cậu cầm quyển menu ở trên bàn đưa qua cho cô, nhẹ nhàng hỏi.

“Ăn gì cũng được!” Thu Hạ Hạ đỏ mặt cúi đầu, khẽ nói. Thực ra cô rất muốn ăn sườn rán ngũ vị hương, cũng muốn ăn tôm viên dưa, lại con cá lẫu cá vừa thơm vừa mềm, sườn lợn xào măng, thịt gà áp chảo... Nhưng ánh mắt cậu dịu dàng quá đỗi, nhìn cậu dịu dàng như thế, cô cảm thấy ngại nếu gọi nhiều món như thế.

Âu Dương Dĩ cười, kêu phục vụ tới rồi gọi đầy một bàn toàn món Thu Hạ Hạ thích ăn.

Chờ phục vụ đi rồi, Thu Hạ Hạ nghiêng người, không khách sáo nhìn Âu Dương Dĩ từ trên xuống dưới, sau đó nghi ngờ hỏi: “Âu Dương Dĩ, tiểu tử cậu có phải đã làm chuyện gì có lỗi với mình đúng không? Tự nhiên lại tốt bụng như vậy, mời mình một bàn toàn đồ ăn ngon!”.

Âu Dương Dĩ mỉm cười ấm áp, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào chiếc áo dài tay của cô một giây, làm như không phát hiện ra điều gì, nhìn cô không nói, trong ánh mắt có chút gì đó đau lòng.

Thu Hạ Hạ không phát hiện ra, chỉ cảm thấy hôm nay cậu dịu dàng vô cùng, trong lòng đoán rằng có lẽ hôm nay cậu bị ảnh hưởng bởi lượng hoóc môn tiết ra quá mức. Nghĩ như vậy, Thu Hạ Hạ cúi thấp đầu, đỏ mặt thẹn thùng.

“Hôm nay, cậu làm sao lại im ắng lạ thường vậy? Bình thường không phải cậu líu riu như con chim sẻ sao?” Âu Dương Dĩ mỉm cười, thu lại ánh mắt đau lòng, trêu chọc theo thói quen.

Lời nói của cậu lập tức khiến Thu Hạ Hạ không bằng lòng, “Cậu thì hiểu gì! Cậu không hiểu mình! Mình vốn là một người trầm tính. Híc! Híc! Những hành động nghịch ngợm mà cậu nhìn thấy thực ra chỉ là vẻ bề ngoài của mình!”. Có gì sai sao? Thu Hạ Hạ cô không dễ gì mà thẹn thùng được một lần, cậu có cần bóc mẽ cô như vậy không?

“Á à! Lại còn sách vở nữa cơ đấy! Tuyệt! Xem ra dạo này thành tích môn văn có sự tiến bộ rồi!” Âu Dương Dĩ cười, đưa tay vò rối mái tóc đen huyền của cô.

Thu Hạ Hạ vừa mới hồi phục sắc mặt, vì hành động của cậu mà lại đỏ lên, “Đừng có nghịch nữa! Đây là nơi công cộng đấy!”.

Cô khẽ né cái tay không biết an phận của cậu, sau đó nghĩ ra điều gì đó, lại vui vẻ nói: “Dĩ, mình thông báo cho cậu một tin vui nhé! Cuối cùng thì Chung Ngọc Thanh cũng xin lỗi Trương Nhã Tuyên rồi, mà lại còn công khai trước mặt mọi người nữa cơ!”.

“Thật không? Vậy thì tốt!” Âu Dương Dĩ khẽ cười, không nhận xét gì thêm, trán hơi nhăn lại, có chút rầu rĩ.

Bây giờ cô ấy đang vui như vậy, nếu lát nữa cậu nói ra điều đó, cô ấy có chịu nổi không?

Nhìn nụ cười vui vẻ, tinh thần phấn chấn của cô, trong lòng Âu Dương Dị cảm thấy u sầu, giống như những gợn sóng trên mặt hồ, lòng cậu cũng đang nhấp nhô không yên.

Một lát sau, những món ăn vừa gọi được mang lên.

Màu sắc, mùi vị của những món ăn thu hút Thu Hạ Hạ, không còn chút gì giữ ý hay chí khí, cầm đũa lên là ăn xả láng. Âu Dương Dị ngồi đối diện, lặng lẽ nhìn cô thỏa sức ăn, nhưng không hề động đũa.

Thu Hạ Hạ vừa nhai thức ăn trong miệng, vừa ngẩng đầu bắn khoăn nhìn cậu, líu ríu nói không tròn vành: “Dị, tại sao... cậu... không ăn... gì cả?”.

Âu Dương Dị cười rồi nói: “Hôm nay, bụng dạ mình không tốt, cậu cứ ăn đi!”.

“Ồ!” Thu Hạ Hạ vô thức đáp lại rồi vui vẻ cúi đầu, tiếp tục ăn.

Thời gian còn lại, hai người đều không nói gì, Thu Hạ Hạ chăm chú ăn, Âu Dương Dị chăm chú nhìn cô ăn. Thu Hạ Hạ ăn đến lúc không thể nhét thêm được nữa, ợ một cái rồi cầm giấy ăn trên bàn lên lau miệng, vẻ miễn cưỡng.

“Dị, cậu ăn tiếp đi, mình đi rửa tay đã!”

“Ừ! Cậu đi đi!” Âu Dương Dị gật đầu, nhìn theo dáng người mảnh mai của cô khuất dần sau dàn hoa dây leo cách đó không xa.

“Sao thế? Không đành lòng phải không? Hay là không nữa? Có cần mình giúp không?” Một dáng người yếu đuối nhìn qua cửa sổ, một mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí.

Âu Dương Dị thu ánh mắt nhìn về phía dàn hoa dây leo lại, không thèm nhìn cô gái xinh xắn ở bên, sau khi lạnh lùng nói: “Việc mình hứa với cậu, mình đã làm rồi! Hãy nhớ sau này tránh xa Hạ Hạ ra!”, cậu đứng lên đi về phía quầy lễ tân của nhà hàng.

Thu Hạ Hạ từ phòng vệ sinh bước ra, không nhìn thấy Âu Dương Dị ở chỗ ngồi, trong lòng cảm thấy thất vọng, liền đi tới chỗ người phục vụ, sau khi cúi đầu lịch sự chào cô, phục vụ nói:

“Thưa cô, người ngồi cùng bàn với cô đã thanh toán rồi. Lá thư này là thứ anh ấy nhờ chúng tôi giao lại cho cô.”

Nói rồi anh ta đưa lá thư cho cô. Âu Dương Dị đang chơi trò gì vậy? Chơi trò trốn tìm sao? Thu Hạ Hạ bắn khoăn nhận lấy lá thư.

Lúc quay trở lại lớp học, mắt Thu Hạ Hạ đã đỏ mọng.

Lúc đó là thời gian nghỉ trưa, trong lớp ngoài Trương Nhã Tuyên và Mạc Trần Bạch ra chỉ còn lại hai, ba học sinh chăm chỉ đang thảo luận về bài tập.

Trương Nhã Tuyên và Mạc Trần Bạch nhìn là biết Thu Hạ Hạ vừa khóc, lập tức quan tâm, vây lấy cô rồi hỏi.

Trương Nhã Tuyên ấn cô ngồi xuống ghế rồi cầm chiếc khăn ướt giúp cô lau mồ hôi trên trán, quan tâm hỏi cô:

“Hạ Hạ, có chuyện gì vậy?”

“Hu...” Được người bạn thân hỏi han, những giọt nước mắt của Thu Hạ Hạ lại trào ra. Cô vừa khóc lóc òm tỏi vừa nói đứt quãng: “Âu Dương Dị... Âu Dương Dị... Cậu ấy muốn chia tay mình...”.

“Đã xảy ra chuyện gì? Cậu nói rõ xem nào!” Mạc Trần Bạch chớp cặp mắt hoa đào, đầy quyền rũ, nghiêm túc nói.

“Hu... Các cậu xem đi...” Thu Hạ Hạ khóc nức, đưa tờ giấy màu xanh nhạt đang bị nắm chặt trong tay cho Mạc Trần Bạch.

Mạc Trần Bạch cầm lấy bức thư, cùng đọc với Trương Nhã Tuyên.

Nội dung bức thư rất ngắn. Chỉ viết có mấy câu:

Hạ Hạ, trải qua những ngày ở bên nhau, mình phát hiện ra tính cách của chúng ta không hợp. Chúng ta chỉ thích hợp làm bạn bè bình thường thôi. Xin lỗi cậu!

Âu Dương Dị.

Lý do chia tay như vậy, nếu là người khác thì Mạc Trần Bạch và Trương Nhã Tuyên có lẽ còn có thể tin chứ nếu là Âu Dương Dị thì quá kỳ lạ. Rõ ràng Âu Dương Dị và Thu Hạ Hạ yêu nhau đến chết đi sống lại, hơn nữa những ngày qua, mọi người đều được chứng kiến tận mắt niềm hạnh phúc ngọt ngào của họ. Nếu lý do chia tay quái quỷ của hai người là do tính cách không hợp nhau thì chẳng có ai thêm tin ngoài Thu Hạ Hạ đã yêu đến u mê đầu óc.

Trương Nhã Tuyên chăm chú nhìn bức thư một lúc rồi quay sang nhìn cô bạn thân và hỏi: “Hạ Hạ, gần đây giữa cậu và Âu Dương Dị có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?”.

Thu Hạ Hạ chấm nước mắt, lắc đầu: Không có, mấy ngày nay mình bận nghĩ cách trêu chọc An Tuyết Kỳ đến mức không còn thời gian mà đi tìm Dị. Hơn nữa, gần đây mình bị An Tuyết Kỳ hại tới mức toàn thân bầm dập nên chẳng dám đi gặp cậu ấy”.

Trương Nhã Tuyên nhũn mày nghĩ ngợi ngợi hoặc: “Nếu chỉ đơn giản như vậy thì Âu Dương Dị không thể viết thư như thế này cho cậu, nhất định là cậu đã để lọt mất thông tin quan trọng nào đó”.

Lời nói của Trương Nhã Tuyên khiến Thu Hạ Hạ tạm ngưng khóc, nhớ lại từng chút một, cô mở to đôi mắt ầng ậng nước, lau nước mắt, lắc đầu nói: “Mình nghĩ mãi mà không ra có gì không ổn! Gần đây nhất gặp nhau vẫn rất tốt đẹp, mình bị ghen, cậu ấy còn vội vàng lấy sữa cho mình uống.”

“Lần gặp nhau gần đây nhất là lúc nào?”

“Chính là cái hôm mình rủ cậu ăn cơm cùng bọn mình, cậu nói cậu không muốn làm cái bóng đèn ấy!”

Trương Nhã Tuyên quay đầu lại, lập tức nhớ ra. Như một tia lửa điện xẹt qua, một tình tiết vụt qua trong đầu cô. Mắt cô sáng lên, vội vàng nhìn Thu Hạ Hạ nói: “Mình nhớ hôm đó rồi! Mình vẫn còn nhớ từ hôm đó trở đi, An Tuyết Kỳ bỗng nhiên thực hiện một loạt một lốc những trò chơi khăm cậu đúng không?”

“Không phải bỗng nhiên đâu!” Thu Hạ Hạ chu mỏ ầm ừc, “Hôm đó, lúc mình đưa hộp cơm cho Dị, cô ta cũng đang ở trong lớp. Cô ta lấy sự an toàn của mình ra để uy hiếp Dị. Trong lúc tức giận, mình đã cãi nhau với cô ta”.

Đứng im lặng từ nãy tới giờ, cuối cùng Mạc Trần Bạch nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc kêu lên ngắt lời của Thu Hạ Hạ: “Cuối cùng mình cũng hiểu tại sao hồi đầu mình thấy An Tuyết Kỳ rất quen rồi!”

“Tại sao?” Trương Nhã Tuyên hỏi lại như một phản xạ.

“Mình nhớ ra rồi! Trước đây, mình đã từng gặp cô ta!” Mạc Trần Bạch chớp mắt, khẳng định chắc chắn rồi quay sang, sừng sờ nhìn Thu Hạ Hạ hỏi: “Cậu có còn nhớ buổi tối hôm đó của một năm trước không? Cô gái đã kéo mình đi ấy?”

“Ai cơ?” Thu Hạ Hạ ngây người hỏi, nhất thời không phản xạ kịp.

“Mình đã từng nói với cậu rồi mà. Đó là cô bạn mình quen trên mạng, cô ấy bị vu oan là lấy trộm tiền của bạn học, sự việc bị làm ầm ĩ lên. Bạn bè tẩy chay, bố mẹ gây áp lực, nhà trường gây sức ép với cô ấy. Cô ấy sợ quá nên chạy tới nhờ mình giúp chạy trốn ấy, có nhớ không?” Mạc Trần Bạch sốt ruột nhìn cô, hỏi gấp gấp.

Thu Hạ Hạ nghĩ một lát, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện đó liền gật đầu, “Mình nhớ ra rồi!”

“Cậu có biết ai vu không cô ấy không?”

Thu Hạ Hạ thất vọng lắc đầu. Lúc ấy cô không có mặt tại hiện trường, cô làm sao mà biết được?

“Là An Tuyết Kỳ!”

Lời nói của Mạc Trần Bạch như một quả ngư lôi rất có uy lực được ném xuống biển Thái Bình Dương, ngay lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Thu Hạ Hạ và Trương Nhã Tuyên kinh ngạc nhảy lên, không dám tin, nhìn chằm chằm vào Mạc Trần Bạch kêu lên: “Cậu nói có thật không?!”

Mạc Trần Bạch gật đầu, tiếp tục nhớ lại rồi nói: “Cô gái đó đem lòng thương thầm nhớ trộm Âu Dương Dị, âm thầm gửi cơm hộp cho Âu Dương Dị. Lúc bấy giờ, An Tuyết Kỳ là bạn gái của cậu ta. Sau khi An Tuyết Kỳ biết chuyện này, cô ta ý thức có bố là chủ tịch hội đồng quản trị của trường đã vu không cô bạn đó ăn trộm tiền của bạn học, dùng thư nặc danh để gây áp lực tâm lý khiến cô bạn ấy thôi học. Hôm đó, cô ấy nhờ mình đưa đi trốn, mình không giúp mà đưa cô ấy đến phòng hiệu trưởng học viện Thanh Nhân để giải thích, sau đó nhìn thấy An Tuyết Kỳ”.

“Không ngờ An Tuyết Kỳ xinh đẹp như vậy nhưng lòng dạ lại độc ác đến thế!” Thu Hạ Hạ rùng mình nhận xét.

“Nhưng việc này có liên quan gì tới Thu Hạ Hạ cơ chứ?” Trương Nhã Tuyên chăm chú nhìn Mạc Trần Bạch, “Mạc Trần Bạch, cậu định nói gì phải không?”

“Ừ”, Mạc Trần Bạch gật đầu, quay sang nhìn Thu Hạ Hạ rồi nói: “An Tuyết Kỳ là người rất mưu mô, mình thấy là cô ta sẽ không dễ dàng buông tha cho Âu Dương Dị đâu. Thêm vào đó là chuyện cậu vừa nói, mình nghĩ đi nghĩ lại, thấy có khả năng An Tuyết Kỳ đã dùng cách gì đó để uy hiếp Âu Dương Dị, buộc cậu ta phải chia tay với cậu”.

Trương Nhã Tuyên đứng bên cũng gật đầu phụ họa theo: “Mình cũng nghĩ như vậy. Mình thấy Âu Dương Dị không phải là người vô trách nhiệm tới như thế. Bức thư chia tay này có lẽ là do An Tuyết Kỳ buộc cậu ấy phải viết”.

“Như vậy thật sao?” Thu Hạ Hạ nghe xong thần thờ, nhất thời không có phản ứng gì với tình tiết mang tính chất bước ngoặt này.

“Ừ!” Mạc Trần Bạch gật đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắc ngứ nói: “Tuy mình không thích tên tiểu tử Âu Dương Dị nhưng Trương Nhã Tuyên nói đúng đấy. Tính cách của hắn cũng tạm được, tuy cái vỏ bề ngoài trông có vẻ non choẹt mặt búng ra sữa và ẻo lả.”

Sau khi nghe Mạc Trần Bạch và Trương Nhã Tuyên phân tích, Thu Hạ Hạ từ chỗ oán giận tới mức không thiết sống dần dần lấy lại tinh thần. Cô nhìn nghiêng Mạc Trần Bạch đang giả vờ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, lấy khuỷu tay huych vào lưng cậu, cười chế giễu: “Hey! Muốn khen ngợi Dị của mình thì cứ nói thẳng ra đi! Nam nhi đại trượng phu gì mà cứ thẹn thùng, ngượng ngùng như con gái, trông khó coi lắm!”.

“Ai thèm khen cái tên ẻo là ấy? Cậu đừng suy từ bụng ta ra bụng người có được không?” Mạc Trần Bạch giọng ồm ồm, tai đỏ lên tự tố cáo mình.

Chứng kiến vụ cãi nhau nhạt nhẽo của hai người, Trương Nhã Tuyên không nhịn được cười, cầm cuốn tạp chí trên bàn đi về chỗ của mình, yên lặng đọc, không để ý tới câu chuyện của hai người bạn họ nữa.

Hai người nhàn rồi tiếp tục câu chuyện vô vị.

“Mạc Trần Bạch, cậu thừa nhận đi! Mình sẽ không cười cậu đâu!” Thu Hạ Hạ chu mỏ nói mà không cười, nhưng thực tế thì mắt và môi đều không che giấu được ý cười nhạo.

“Này! Nha đầu thối cậu có ý gì hả?!”

Mạc Trần Bạch tức giận cúi xuống định tiến hành giáo dục kiểu bạo lực với cô. Thu Hạ Hạ linh hoạt lách người lượn qua cánh tay cậu, nhanh chóng chạy ra ngoài lớp học, vừa chạy vừa quay đầu làm mặt quỷ với cậu, cười hi hi nói: “Là ý hiện lên trên mặt đấy!”.

“Nha đầu thối, cậu đừng có chạy!” Mạc Trần Bạch giận dữ, quay người đuổi theo.

Hai người kẻ trước người sau chạy ra khỏi lớp, trên đường đuổi nhau vừa cười vừa chế giễu. Không ai chú ý ở góc hành lang bên kia, một cặp mắt đen lách đang lặng lẽ nhìn hai người.

“Xem ra Thu Hạ Hạ cũng không thích cậu như tưởng tượng nhỉ? Cậu và cô ấy vừa mới chia tay mà bây giờ cô ấy đã mặt mày rạng rỡ chơi trò đuổi bắt với người con trai khác rồi.” An Tuyết Kỳ khoanh hai tay trước ngực đứng cạnh Âu Dương Dị, giọng giễu cợt.

Âu Dương Dị không hề phản ứng lại lời nói rõ ràng có ý châm chọc của cô ta. Cậu lẳng lặng nhìn hai người đang náo loạn ở cách đó không xa, trong cặp mắt đen lách các sắc thái đau khổ, buồn bã, hài lòng lần lượt thoáng qua. Âm thầm quan sát một lúc, Âu Dương Dị khó khăn lắm mới thu được ánh nhìn về rồi kiên quyết quay người bước đi theo hướng ngược với hai người đó, động tác nhanh mạnh đó bỗng như dừng lại, cậu lại không thể rời xa được...

An Tuyết Kỳ cười nhạt, buông hai tay xuống đi tới bên cậu, lạnh lùng chế giễu: “Sao thế? Không nỡ xa người yêu bé nhỏ của cậu phải không?”.

Âu Dương Dị dừng bước, hai tay buông thõng rồi từ từ thu lại thành nắm đấm. Cậu nhẹ nhàng quay người sang, lạnh lùng nói: “Mình đã rời xa Hạ Hạ rồi, mong rằng cậu sẽ tuân thủ lời hứa, sẽ không làm phiền cô ấy nữa!”. Nói xong, hai chân bước một mạch về phía trước, cũng không quan tâm xem An Tuyết Kỳ có theo kịp hay không.

Đi một lúc rất lâu, cuối cùng dường như cậu cũng để sự giận dữ bên trong tuôn ra, bước hơi chậm lại. Hai tay rút túi quần, bước chậm rãi về phía trước. Cậu thờ dõc nói với An Tuyết Kỳ ở đằng sau: “Mình định sau khi tốt nghiệp trung học sẽ nộp đơn đi du học. Nếu có thể thích ứng với cuộc sống bên đó, mình sẽ ở đó một thời gian dài để học cách quản lý công ty cùng bố. Cậu... hãy quên mình đi!”.

“Mình sẽ đi cùng với cậu!” An Tuyết Kỳ nói không do dự.

“Việc này không thể được! Mình không thể đưa cậu đi cùng.” Âu Dương Dị nhẹ nhàng nói, giọng điệu rất chắc chắn.

“Tại sao?!” An Tuyết Kỳ chạy mấy bước vòng qua trước mặt cậu, giận dữ nói, “Thu Hạ Hạ đã không còn là bạn gái của cậu nữa rồi. Tại sao cậu vẫn không chịu tiếp nhận mình?”.

Cuối cùng, Âu Dương Dị cũng dừng bước. Cậu lạnh lùng ngẩng đầu nhìn vào mắt An Tuyết Kỳ, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Cậu vẫn còn chưa hiểu sao? Kể cả không có Hạ Hạ thì mình cũng không thể ở bên cậu! Với tính cách ghê gớm, ngang ngược của cậu, mình hoàn toàn không thể chấp nhận. Một năm trước, chỉ vì một cô gái yêu đơn phương mình, cậu ý thế là con gái chủ tịch của trường vu khống tội ăn cắp cho cô ấy. Hành động chiếm hữu mạnh mẽ của cậu khiến mình sợ, khiến mình ngột thở. Cậu không hiểu phải không? Bây giờ, mình có thể nói rõ ràng cho cậu biết, bất kể là có chuyện gì xảy ra thì Âu Dương Dị mình cũng không thể yêu cậu!”.

Cô không hiểu! Cô không hiểu! Tất cả mọi thứ, cô đều không hiểu! Cô chỉ nghe thấy cậu nói, bất kể là có chuyện gì xảy ra thì cậu cũng không thể yêu cô!

Có thật là bất kể là chuyện gì cũng không được không? Nếu là danh dự của cậu, tiền đồ của cậu, thậm chí là sinh mạng của cậu thì sao? Nếu là những điều này thì cậu còn dám nói chắc chắn là không được hay không?

Cô thực sự rất muốn biết câu trả lời này!

An Tuyết Kỳ nhếch mép, nặn ra một nụ cười kỳ dị.

Chương 8: Âu Dương Dĩ là tên sát nhân?

Buổi sáng, ánh bình minh dịu dàng như dòng nước, nhẹ nhàng chảy trên cây ngô đồng bên con đường đến trường.

Chim chóc nhảy nhót trên ngọn cây mềm mại, tiếng chim hót trong trẻo như một bản nhạc tự nhiên. Dưới tán cây ngô đồng cao to là cây cỏ xanh mướt, mọc san sát trên mặt đất. Những ngọn cỏ xanh non còn đọng những giọt sương dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu ánh hào quang ngũ sắc.

Trên con đường dẫn vào trường, học sinh tốp hai, tốp ba tạo thành từng nhóm đi về phía các phòng học. Bất kể là những khuôn mặt trẻ trung, xinh đẹp, duyên dáng hay những nụ cười trong sáng đều căng tràn sức xuân, ngời ngời sinh lực.

Trương Nhã Tuyên khoác tay Thu Hạ Hạ chậm rãi hòa vào dòng người đổ về phía các lớp học, vừa đi vừa hỏi: “Hạ Hạ, lúc nào thì cậu định đi tìm Âu Dương Dĩ?”

“Một lát nữa mình sẽ đi.” Thu Hạ Hạ từ trước tới giờ không phải là người bị động. Hôm qua, sau khi biết rằng không phải Âu Dương Dĩ muốn chia tay với cô thật, cô đã muốn đi tìm Âu Dương Dĩ nói cho rõ ràng, đáng tiếc lúc đó lại có việc khác trì hoãn nên phải để tới hôm nay.

“Nếu Âu Dương Dĩ cứ mặc kệ cậu thì cậu định làm thế nào?”

Trương Nhã Tuyên nói không phải không có căn cứ. Âu Dương Dĩ có thể hạ quyết tâm lớn tới mức nói chia tay với Thu Hạ Hạ thì cậu ấy cũng không dễ dàng thay đổi ý kiến, trừ khi giải quyết xong vấn đề của An Tuyết Kỳ.

Thu Hạ Hạ tập trung suy nghĩ, sau đó rất tự tin nói: “Nếu cậu ấy không để ý mình thật thì mình sẽ khóc lóc, gào thét trong lớp cậu ấy, cậu ấy sẽ phải đầu hàng thôi!”

Trương Nhã Tuyên nghe xong, miệng há hốc, ngưỡng mộ nhìn cô bạn thân, “Cậu thật là gan dạ... Sự dũng cảm của cậu cũng khiến mình bá phục... Chỉ có điều, khóc lóc ầm ĩ trước mặt nhiều người như vậy, cậu không cần thể diện nữa sao?”

Thu Hạ Hạ bậm môi, hỏi ngược: “Cậu nói xem, thể diện quan trọng hay tình yêu quan trọng?”

“Đương nhiên là tình yêu quan trọng hơn một chút. Haizz! Vậy thì, Hạ Hạ, cậu hãy cố gắng nhé!” Trương Nhã Tuyên trịnh trọng vỗ nhẹ lên vai Thu Hạ Hạ, giọng trong trẻo: “Mình ủng hộ tình thân cho cậu!”

Hai người tiếp tục đi, lúc ngang qua bảng tin của trường, nhìn thấy một đám lố nhố đang vây quanh bảng tin xì xào, bàn tán gì đó. Bỗng chốc, Thu Hạ Hạ nghe thấy trong đám âm thanh hỗn tạp ấy loáng thoáng mấy từ “nhân tài của trường”, “Âu Dương Dĩ”, “huy hiệu”. Thu Hạ Hạ tò mò đứng khựng lại, kéo Trương Nhã Tuyên lách qua đám đông ồn ào.

Phí bao nhiêu công chen chúc vất vả trong đám đông, còn không kịp lau mồ hôi trên trán, lúc nhìn thấy mẫu tin to dùng được chép tay từ báo trên bảng tin, hai người sững sờ. Đặc biệt là Thu Hạ Hạ, ngạc nhiên đến mức há hốc miệng, nét mặt đông cứng như chiếc bánh sắt.

Trên mẫu tin chép tay ấy, dòng chữ “Âu Dương Dĩ là tên sát nhân!?” viết to, tô màu đỏ được dán trên cùng, tên bài báo ở dưới viết nhỏ hơn bằng mực đen, nội dung đại khái là: Tối hôm qua, Âu Dương Dĩ lấy cớ thảo luận về việc học tập đã lừa nữ sinh cùng trường đến nhà cậu định thực hiện hành vi bạo lực, nhưng sau đó trong lúc cấp bách đã bị cô gái nhanh trí cầm bình hoa đánh vào đầu rồi chạy ra ngoài. Sau khi cô gái đó đi trình báo, cảnh sát đã tìm thấy một chiếc huy hiệu mà tên sát nhân thường dùng ở nhà Âu Dương Dĩ.

Xem tới đây, Thu Hạ Hạ thấy như có sét đánh ngang tai, toàn thân run rẩy.

Chiếc huy hiệu này thì cô biết, lúc đầu cô tiếp cận Âu Dương Dĩ cũng một phần vì muốn điều tra việc chiếc huy hiệu này. Sau đó, trong quá trình điều tra thì bị Âu Dương Dĩ phát hiện, cô có chút ngại ngùng đem suy đoán trong lòng nói cho cậu biết. Cậu ôm bụng cười rất lâu rồi nói cho cô biết chiếc huy hiệu đó chỉ là do cậu nhặt được chứ cậu không phải là kẻ giết người biến thái, thậm chí cậu còn tự tìm thông tin về tên sát nhân này. Cô tin lời cậu nói, từ trước tới giờ cậu không phải là người nói dối để lừa người, hơn nữa cậu cũng không cần phải lừa dối cô. Từ sau khi hẹn hò đến nay, cậu rất giữ gìn cho cô, hành động thân mật của hai người chưa hề vượt qua giới hạn của một nụ hôn lên trán.

Tuy nhiên, liệu những cô gái này có tin không?

Ánh mắt bối rối của Thu Hạ Hạ chuyển sang nhìn những người xung quanh.

Bài báo viết tay này giống như một tảng đá lớn bị vút xuống mặt biển yên ả, lập tức đem đến một trận sóng lớn trong trường. Hàng loạt ý kiến được mọi người nêu đặt.

“Không ngờ thằng nhóc Âu Dương Dĩ bình thường có vẻ nho nhã, lịch sự vậy mà đầu óc lại xấu xa như loài cầm thú!”

“Đừng trông mặt mà bắt hình dong, làm sao mà đo được biển. Lòng dạ con người được giấu sau lớp da bụng, ai mà biết được tim gan của cậu ta lại đen

như vậy?”

“Hey! Lòng dạ mấy đứa đẹp trai quả nhiên đều không tốt lành!”

“Híc! Hot boy của trường ta tại sao lại biến thành kẻ giết người thế này cơ chứ?”

“Hoàng tử trong mộng của tôi... Trái tim của tôi tan nát rồi...”

Hàng loạt ý kiến, hàng loạt giọng điệu khinh miệt khiến toàn thân Thu Hạ Hạ càng trở nên run rẩy hơn. Dường như đám con gái đó không tin Âu Dương Dị... Cô phải làm thế nào?

“Hạ Hạ, cậu đừng hoảng hốt vội. Chúng ta cần phải làm sáng tỏ chuyện này đã!” Trương Nhã Tuyên nhanh chóng dìu Thu Hạ Hạ, sắc mặt nhợt nhạt của Hạ Hạ khiến cô chau mày lo lắng.

Thu Hạ Hạ bấu chặt vào áo Trương Nhã Tuyên như thể bấu vào cọng rom cứu mạng. Ánh mắt hoảng loạn nhìn vào cô bạn thân, run rẩy hỏi: “Nhã Tuyên, mình biết Âu Dương Dị vô tội. Mình... mình phải làm gì bây giờ? Mình phải làm gì thì mới giúp được Âu Dương Dị?”.

“Hạ Hạ, đừng hoảng hốt!” Trương Nhã Tuyên trấn tĩnh cô, đưa tay xoa xoa vào lưng vô vô về, “Chuyện này xảy ra rất đột ngột, bây giờ việc đầu tiên chúng ta cần làm là xem Âu Dương Dị đang ở đâu, sau đó chúng ta mới có thể nghĩ bước tiếp theo”.

“Nhưng... Nhưng chúng mình phải làm thế nào mới có thể biết Dị đang ở đâu?”

Nhìn cô bạn thân hoàn toàn mất khả năng suy xét sự việc như vậy, Trương Nhã Tuyên không thể không lắc đầu, vừa an ủi cô vừa quay sang túm lấy một cô bạn rồi hỏi: “Bạn ơi, bạn có biết Âu Dương Dị giờ đang ở đâu không?”.

“Ồ đồn cảnh sát ấy! Tối qua, cậu ta bị mời đến đồn cảnh sát rồi.”

Trương Nhã Tuyên nhũn mày, hỏi tiếp: “Cậu biết tin này từ đâu?”.

“Từ An Tuyết Kỳ đấy! Cô ấy chính là cô gái tối qua suýt chút nữa thì bị Âu Dương Dị giết, các cậu không biết sao?” Cô bạn kinh ngạc hỏi lại.

Vừa mới nghe thấy An Tuyết Kỳ, Thu Hạ Hạ bỗng sững sờ. Trương Nhã Tuyên vội vàng cảm ơn cô bạn rồi dìu Hạ Hạ tách ra khỏi đám đông, đi tới cây đa cách đó không xa.

Hai người vừa ngồi xuống, Thu Hạ Hạ liền vội vàng nắm chặt áo Trương Nhã Tuyên, nói gấp gáp: “Nhã Tuyên, nhất định là Dị bị An Tuyết Kỳ vu khống. Một năm trước không phải là cô ta cũng làm chuyện này với bạn học sao? Mình nghĩ nhất định là cô ta làm!”.

“Ừ! Mình biết!” Trương Nhã Tuyên vỗ vỗ lên tay an ủi Hạ Hạ, dịu dàng vỗ về, “Mình biết lòng cậu đang nóng như lửa đốt. Mình cũng tin Âu Dương Dị bị vu khống. Nhưng lúc này, chúng mình cần phải hết sức bình tĩnh, có như vậy thì mới nghĩ ra được cách giúp Âu Dương Dị. Cậu hiểu không?”.

Thu Hạ Hạ khóc đỏ cả mắt, nước mắt nước mũi rùng rùng, gật đầu, bắt lực nói: “Mình biết! Mình biết! Nhưng mình không bình tĩnh được. An Tuyết Kỳ lòng dạ độc ác, ra tay thâm độc như vậy. Cậu nói xem mình có đối phó nổi cô ta không?”.

Trương Nhã Tuyên ôm lấy vai cô, dịu dàng nói: “Hạ Hạ, cậu nghĩ nhiều quá rồi! Có thể đối với chúng mình, cô ta rất xấu xa. Nhưng với người lớn đã từng trải qua nhiều sóng gió thì trò trẻ con của cô ta cũng không kéo dài được lâu đâu. Hơn nữa, vụ tên sát nhân giết gần như vậy, cảnh sát sẽ không làm bừa đâu.

Họ nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho Âu Dương Dị thôi. Cậu phải tin vào các chú cảnh sát của chúng ta. Các chú ấy thực thi chính nghĩa, nhất định sẽ không để người tốt phải hàm oan đâu!”. “Thật không? Có thật là như vậy không? Nhưng bố của An Tuyết Kỳ là người rất lợi hại, nếu cô ta nhờ bố giúp thì phải làm thế nào?”

Thu Hạ Hạ ngược đôi mắt ầng ậng nước nhìn bạn, lo lắng hỏi.

“Không đâu! Bố của An Tuyết Kỳ dù gì cũng là chủ tịch của một trường, bác ấy không thể là người không biết phân biệt phải trái. Sự việc lần này không đơn giản như việc vu khống tội ăn cắp cho bạn học. Việc này đã kinh động đến cảnh sát, nếu không xử lý ổn thỏa, cuộc đời của An Tuyết Kỳ sẽ bị dính vết ố, cho nên nếu như quả thật An Tuyết Kỳ tìm bố nhờ giúp đỡ, mình chắc chắn bố cô ta sẽ đích thân đưa cô ta đến sở cảnh sát nhận lỗi. Hơn nữa, nếu bố An Tuyết Kỳ không biết phân biệt trắng đen thật thì chúng mình cũng có thể tìm bố của Âu Dương Dị tới. Mình nghe nói bố của Âu Dương Dị là một doanh nhân rất có tiếng, có không ít công ty cả trong nước lẫn ngoài nước, quen biết rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong xã hội và quan chức chính phủ. Mình nghĩ nếu việc này bị làm âm lên thật thì bố An Tuyết Kỳ nhất định đâu không lại với bố của Âu Dương Dị.”

“Cậu nói thật không?”

“Đương nhiên!” Trương Nhã Tuyên nháy mắt với cô, đặc biệt dùng giọng điệu nhỏ nhẹ nói: “Mình lừa cậu thì mình cũng chẳng được lợi gì!”.

Thu Hạ Hạ chớp mắt, đôi mắt đầy nước cuối cùng cũng nhờ những lời nói của cô bạn thân mà sáng lấp lánh.

“Được rồi! Đừng nghĩ lung tung nữa! Mình tới phòng bảo vệ lấy cho cậu cốc nước, khóc lóc nhiều khô hết cổ họng rồi còn gì. Cậu ngoan ngoãn ngồi đây chờ mình, đừng có chạy lung tung!” Trương Nhã Tuyên đưa ra ý kiến xong lại còn dặn dò kỹ càng rồi mới chạy tới phòng bảo vệ.

Sau khi Trương Nhã Tuyên đi, Thu Hạ Hạ ôm mặt, gục xuống đầu gối suy nghĩ, bỗng nhiên, cô có cảm giác có người đang im lặng đứng trước mặt mình, một cái bóng bao trùm lấy cô. Thu Hạ Hạ cho là Trương Nhã Tuyên, ngẩng đầu lên nói: “Nhã Tuyên, cậu nhanh như vậy đã...”, cô bỗng im bật, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào người mới tới, hoảng hốt: “Tại sao lại là cậu?”.

An Tuyết Kỳ nhìn thẳng phía trước, môi nở nụ cười rất ngọt ngào, chỉ có ánh mắt nâu sẫm phát ra những tia sắc lạnh. Cô ta cúi người xuống, đôi mắt nâu lạnh lẽo chăm chú nhìn Thu Hạ Hạ, khẽ nhếch môi, những lời nói lạnh như băng được thốt ra từ đôi môi mỏng đỏ, màu môi tím thẫm bóng loáng dưới ánh nắng vàng phát ra thứ ánh sáng kỳ dị.

“Thu Hạ Hạ, cậu có muốn nói chuyện về chuyện Âu Dương Dị với tôi không?”

Thu Hạ Hạ bị ánh mắt kỳ dị đó nhìn chăm chăm liền run rẩy, nhưng vẫn bình tĩnh ngẩng đầu nhìn vào mắt An Tuyết Kỳ, giận dữ hỏi: “Tại sao cậu lại vu khống cho Dị? Không phải cậu cũng rất thích Dị sao? Tại sao lại làm thế với cậu ấy?”.

“Ha! Cậu đoán ra rồi à? Xem ra cậu cũng không đến nỗi quá ngu ngốc nhỉ!” Nụ cười của An Tuyết Kỳ càng lúc càng ngọt ngào nhưng sự lạnh lẽo trong ánh mắt cũng càng lúc càng lạnh hơn. Cô cười duyên dáng rồi từ từ ghé sát vào tai Thu Hạ Hạ: “Các người không thể trách tôi! Tôi rất yêu Dị, từ đầu chí cuối một lòng một dạ với cậu ta. Thế nhưng cậu ta thì sao? Cậu ta lại chỉ yêu cậu, thậm chí chia tay với cậu rồi, cậu ta cũng không đồng ý ở bên tôi. Cậu nói đi! Tôi cũng nên trừng phạt cậu ta một chút phải không?”.

Thu Hạ Hạ rùng mình, nhìn An Tuyết Kỳ như nhìn kẻ điên, giọng run rẩy: “Cậu ấy là người mà cậu yêu cơ mà! Tại sao cậu có thể vì chuyện này mà vu khống cậu ấy? Cậu không biết rằng nếu chuyện này không giải quyết ổn thỏa thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới Dị không?”.

“Tôi không cần quan tâm tới những chuyện này!” An Tuyết Kỳ ngẩng đầu, đôi mắt sắc lạnh, giận dữ, “Cậu ta không yêu tôi nên bị trừng phạt!”.

Cô gái này điên rồi! Thu Hạ Hạ nhìn An Tuyết Kỳ thắc mắc, cảm thấy hoàn toàn không hiểu nổi cô ta.

“Thu Hạ Hạ”, ánh mắt của An Tuyết Kỳ lạnh như băng, đôi môi màu tím bóng nhẫy từ từ nở ra từng chữ: “Cậu có muốn cứu Âu Dương Dị không? Tôi có thể cho cậu một cơ hội”.

Thu Hạ Hạ nhú mày, cảnh giác nhìn cô ta “Cậu nói vậy là có ý gì? Không phải là cậu lại có âm mưu gì đấy chứ?”.

“Xem ra sự dũng cảm của cậu chẳng nhiều như suy nghĩ của tôi.” An Tuyết Kỳ nói mỉa mai, bờ môi toát lên sự lạnh lẽo, “Cậu có cần cơ hội này không?”.

“Cậu nói đi!” Thu Hạ Hạ cắn chặt môi, gật đầu chắc chắn. Bất kể là như thế nào, chỉ cần cứu được Âu Dương Dị, chuyện gì cô cũng đồng ý thử.

Môi An Tuyết Kỳ nở nụ cười lạnh lùng. “Nếu tôi nói rằng cậu phải rời xa khỏi thành phố Mộng Hoan thì tôi mới đến đồn cảnh sát giải oan cho Âu Dương Dị thì cậu có đồng ý không?”.

Rời xa khỏi thành phố tươi đẹp Mộng Hoan ư? Thu Hạ Hạ sững sờ. Rời xa thành phố mộng mơ có nghĩa là không thể gặp lại Âu Dương Dị, không thể gặp lại bố mẹ, không thể gặp lại những người bạn thân thiết của cô... Cô phải ra đi sao?

Nhìn vẻ do dự của cô, An Tuyết Kỳ lạnh lùng cười: “Sao rồi? Nếu như vậy thì cậu còn muốn cứu Âu Dương Dị không?”.

Thu Hạ Hạ cắn môi, do dự một hồi, ngược mắt lên nhìn cô ta: “Nhưng tôi không có tiền!”.

“Việc đó cậu không cần bận tâm, chỉ cần cậu đồng ý, tôi sẽ bảo bố tôi chu cấp tiền tàu xe, tiền học phí và tiền sinh hoạt tới khi cậu tốt nghiệp đại học và kiếm được việc làm mới thôi.” An Tuyết Kỳ nói rành rọt, trôi chảy. Rõ ràng là cô ta đã có kế hoạch từ trước.

Thu Hạ Hạ cúi đầu do dự. Sau khi nhìn thấy Trương Nhã Tuyên đang vội vã bước về phía họ, An Tuyết Kỳ cúi xuống nói với Thu Hạ Hạ: “Cậu cứ suy nghĩ cho kỹ! Suy nghĩ xong thì tới tìm tôi”.

“Ừ!” Thu Hạ Hạ buồn bã gật đầu.

Lúc Trương Nhã Tuyên tới bên Thu Hạ Hạ thì An Tuyết Kỳ đã đi rồi.

Trương Nhã Tuyên thờ hồn hèn đưa cốc nước ấm cầm trong tay cho Thu Hạ Hạ, không kịp thở, liền hỏi ngay: “Hạ Hạ, cái con bé An Tuyết kỳ đó tới tìm cậu có việc gì?”. Đáng ghét! Chỉ cần cô chạy nhanh hai bước là có thể tóm được con bé đó để hỏi cho ra nhẽ.

“Không có gì, chỉ nói mấy câu khó nghe thôi!” Thu Hạ Hạ trả lời qua quýt. Cô không thể để Trương Nhã Tuyên biết việc rời khỏi thành phố này. Chắc chắn khi cô hạ quyết tâm rời khỏi đây, Nhã Tuyên sẽ ngăn cô lại.

“Nếu cô ta có đề xuất yêu cầu kỳ lạ nào với cậu, cậu cũng nhất quyết không được đồng ý biết chưa hả?” Trương Nhã Tuyên không yên tâm nhắc đi nhắc lại mấy lần. Người bạn chí cốt này của cô cái gì cũng tốt, nhưng có lúc “máu cũng chậm lên não”. Nhất là những chuyện có liên quan tới Âu Dương Dị thì Hạ Hạ hoàn toàn mất đi lý trí cũng như khả năng phán đoán, về việc này, Nhã Tuyên không thể không đề cập tới cô.

“Ừ! Mình biết rồi!” Thu Hạ Hạ gật đầu lấy lệ.

“VẬY CẬU MAU UỐNG NƯỚC ĐI, RỒI CHÚNG MÌNH QUAY VỀ LỚP. SẮP TỚI GIỜ TRUY BÀI RỒI.

” “Ừ!” Thu Hạ Hạ cầm cốc nước uống với vẻ nhẹ nhàng hiếm thấy.

Thời gian trôi rất nhanh, loáng một cái đã qua hai ngày.

Tuy Thu Hạ Hạ không nói gì nhưng trong đầu đã chuẩn bị xong xuôi việc ra đi.

Trong hai ngày này, Thu Hạ Hạ rất ngoan ngoãn giúp mẹ làm cơm, rồi đấm lưng cho bố. Cô dùng một phần tiền tiêu vặt để mua một bộ tiểu thuyết mà Trương Nhã Tuyên dù trong mơ cũng ước có được. Cô cũng mua quà cho Mạc Trần Bạch, đó là một hộp màu nhập khẩu từ Pháp. Nghe nói dùng màu này để vẽ thì bức tranh sẽ tươi sáng và rực rỡ vô cùng. Chỉ cần họa sỹ có chút tài nghệ thì tác phẩm do tay họ vẽ nên sẽ không còn gì phải bàn cãi về chất lượng. Cuối cùng, với số tiền còn lại, cô mua cho Âu Dương Dĩ một chiếc PDA trong vòng hai đêm đã ghi cách chế biến tất cả các món ăn mà Âu Dương Dĩ thích vào máy PDA, sau đó nhờ Trương Nhã Tuyên giúp cô đưa cho Âu Dương Dĩ sau khi cậu ấy ra khỏi trại giam.

“Tại sao cậu không tự đưa cho cậu ấy?” Trương Nhã Tuyên nhận máy PDA, thắc mắc hỏi. T

hu Hạ Hạ cười, cố gắng tỏ vẻ bình thường nói: “Mấy hôm nữa, có thể mình sẽ đi du lịch. Tới lúc đó sợ không kịp đưa cho Dĩ khi cậu ấy được thả”. Hôm qua, cô nghĩ rất lâu mới ra cái cớ này. Cô biết Trương Nhã Tuyên là người thông minh, không có lý do hợp lý thì cô ấy sẽ nghi ngờ.

Trương Nhã Tuyên chớp mắt, nghi hoặc: “Cậu đi du lịch ở đâu? Sao mình chưa nghe cậu nói bao giờ?”.

Thu Hạ Hạ cầm cốc nước trên bàn lên uống một ngụm, tự trấn tĩnh bản thân rồi trả lời: “Mình vẫn chưa quyết định là sẽ đi đâu! Bởi vì thời gian này có nhiều chuyện xảy ra, nên mình muốn nghỉ ngơi, thư giãn vài hôm”.

Trương Nhã Tuyên nheo mắt nhìn chằm chằm Hạ Hạ rất lâu, sau đó cười rồi nói: “Ừ! Đi đâu đó nghỉ ngơi, thư giãn cũng được đấy nhưng nhớ là phải sớm quay về nhé!”.

“Ừ! Hi hi!” Thu Hạ Hạ cười khan, yếu ớt. Không biết là do lương tâm thấy tội lỗi hay vì nguyên nhân gì khác mà cô có cảm giác hai từ “quay về” của Trương Nhã Tuyên dường như được đặc biệt nhấn mạnh. Trương Nhã Tuyên làm sao mà biết được chuyện giữa cô và An Tuyết Kỳ cơ chứ?

Canh ba đêm hôm đó.

Phòng khách nhà họ Thu không bật đèn, Thu Hạ Hạ nhờ vào ánh trăng rọi qua cửa sổ viết một bức thư tạm biệt trên bàn uống nước. Cô ngẩng đầu lưu luyến nhìn quanh ngôi nhà mà mình đã sống mười tám năm hồi lâu rồi mới chịu xách chiếc va li nhỏ đã chuẩn bị từ trước nhẹ nhàng đi ra cửa.

Khu nhà yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi làm cây cối kêu xào xạc. Trên bầu trời cao vợi vợi, hằng hà sa số những vì sao sáng lấp lánh, ánh trăng mờ tỏ như dòng nước bạc rót từ trên xuống, bóng của khu nhà đang chìm trong tĩnh lặng đồ xuống mờ ảo.

Thu Hạ Hạ bước đi chậm rãi, chiếc bóng đổ trên đường cũng buồn thương di chuyển theo chân cô. Trước đây, ngày nào cũng đi trên con đường này, không hề nhận ra nơi này đẹp đến thế. Bây giờ phải ra đi rồi mới phát hiện ra không khí ở đây lại khiến con người ta lưu luyến không nỡ rời xa.

Tại sao con người đều đợi đến khi đánh mất rồi mới biết quý trọng? Thu Hạ Hạ thở dài trong lòng, buồn bã bước ra khỏi khu nhà.

Dưới ánh trăng trong buổi đêm mát mẻ, Thu Hạ Hạ tới bến tàu đã hẹn trước với An Tuyết Kỳ.

Gió thổi bên bờ biển rất lớn, hơi nước man mát mang theo vị mặn của biển cả thổi vào mặt rất dễ chịu. Những ngọn sóng bạc đầu nhấp nhô trên mặt biển đen sẫm, ánh sao phản chiếu trên mặt nước phát ra những ánh lấp lánh như những miếng kim cương dính trên biển.

Một chiếc thuyền nhỏ neo trên bến tàu, chiếc thuyền nhỏ xíu trong không gian rộng lớn này mang tới cảm giác cô đơn lạ thường.

An Tuyết Kỳ đứng bên bờ biển, quay lưng lại với Thu Hạ Hạ, mắt đang dõi ra mặt biển xa xa. Gió đêm thổi mái tóc dài của cô tung bay, dưới ánh trăng mờ ảo quyện vào nhau như một bài khiêu vũ đẹp mắt.

Im lặng bước tới bên Tuyết Kỳ, Thu Hạ Hạ khẽ nói:

“Tôi tới rồi!”

An Tuyết Kỳ giật mình, quay người lại nhìn cô rồi hỏi: “Đều đã thu dọn xong cả rồi phải không?”.

“Ừ!” Thu Hạ Hạ nhìn chiếc va li trong tay, gật đầu, sau đó bình tĩnh nhìn An Tuyết Kỳ, ghìm giọng nói: “Cậu hãy nhớ việc cậu đã hứa với tôi. Ngày mai, cậu nhớ tới đồn cảnh sát minh oan cho Dĩ”.

“Tôi biết rồi!”, An Tuyết Kỳ gật đầu, chỉ vào con tàu nhỏ, cô độc neo trên bến tàu rồi nói, “Con tàu ở đằng kia. Người lái tàu chờ cậu ở đó”.

Thu Hạ Hạ xách hành lý, đi về phía trước mây bước, luyến tiếc quay đầu nhìn những biển hiện và ánh đèn mọi nhà của thành phố nhỏ dấu yêu.

Những kỷ niệm hiện ra trước mắt, trong lòng có cảm giác mất mát.

Trước đây không lâu mọi việc đều rất tốt đẹp, không ngờ mới qua mấy ngày mà cô đã phải rời xa nơi này... Nếu không có lần ra đi này thì có lẽ cả đời cô cũng không thể biết được lòng mình lại lưu luyến với thị trấn nhỏ ấm áp này nhiều đến như vậy. Nhưng bây giờ ân hận thì cũng đã muộn mất rồi!

Thu Hạ Hạ thờ dài, quay người lại, định bước lên chiếc tàu nhỏ thì một âm thanh lớn vang lên từ bến tàu yên tĩnh.

“Thu Hạ Hạ, có phải cậu muốn chết không hả? Bình thường cậu chỉ chá như thế nào, mình cũng đều cho qua. Bây giờ cậu bỗng nhiên lại còn đặt mình vào trò chơi này?!”

Nghe thầy giọng nói quen thuộc, Thu Hạ Hạ đứng sững rồi quay người lại.

Dưới ánh trăng mờ tỏ, nhìn thấy Âu Dương Dĩ mặc sơ mi trắng, quần đen đang giậm dừ đứng cách cô không xa, gió biển thổi tóc mái của cậu bay lên lộ ra vầng trán cao, đôi mắt đen láy như màn đêm lấp lánh như những vì sao, giống như những đóm lửa đang nhảy múa.

Đằng sau cậu là khuôn mặt nghiêm nghị của Mạc Trần Bạch và Trương Nhã Tuyên đang hết sức lo lắng nhìn cô.

Tại sao bọn họ lại ở đây? Thu Hạ Hạ ngạc nhiên, nhất thời không có phản ứng gì.

Lúc nhìn thấy Âu Dương Dĩ, An Tuyết Kỳ còn sốc hơn cả Thu Hạ Hạ. Mắt cô mờ to, không dám tin liền hỏi: “Lúc này, không phải là cậu đang ở trong đồn cảnh sát sao? Tại sao cậu lại có thể ra được?”

Thu Hạ Hạ căng thẳng, nhìn chằm chằm vào Âu Dương Dĩ. Không phải là cậu ta trốn ra chứ? Tuyết đối không phải! Xin Thượng Đế che chở!

Ánh mắt Âu Dương Dĩ chuyển sang nhìn An Tuyết Kỳ, cười trong giận dữ:

“An Tuyết Kỳ, cậu cho rằng dùng cái trò này có thể đối phó với tôi sao? Cậu nghĩ là cảnh sát sẽ ngây thơ nghe lời cậu nói phải không? Cậu ý là ông bố chủ tịch của cậu có thể che đậy và bảo vệ tất cả những trò nhỏ nhăng của cậu phải không? An Tuyết Kỳ, tôi có thể nói cho cậu biết, những điều đó đều không thể! Tôi đã nói với bố tôi rồi, đối với hành vi vu khống của cậu, chúng tôi sẽ giữ quyền truy cứu theo pháp luật!” Sau khi An Tuyết Kỳ vu khống cho cậu, cô ta còn mượn cớ này để lừa Thu Hạ Hạ phải ra đi, Âu Dương Dĩ cảm thấy hết sức phẫn nộ, từng từ từng chữ đều như có gai, hoàn toàn không giống với phong cách nho nhã ngày thường của cậu.

An Tuyết Kỳ càng thấy sốc hơn vì những lời nói của cậu, “Cậu nói bố cậu tới rồi ư?”. Ở trong nước, tập đoàn các doanh nghiệp của nhà Âu Dương vô cùng nổi tiếng, việc kinh doanh sớm đã mở rộng lãnh thổ ra nước ngoài. Bố của Âu Dương Dĩ rất có địa vị trong giới kinh doanh và giới chính trị, những điều này An Tuyết Kỳ đều biết. Cũng chính vì thế mà An Tuyết Kỳ mới sẵn lòng Âu Dương Dĩ. Khó khăn lắm mới tìm được một người cô yêu mà lại có thể môn đăng hộ đối với cô.

“Đừng! Liên quan tới vụ vu khống lần này, bố tôi đã giao cho tôi toàn quyền xử lý. Cậu có điều gì để nói thì đi tìm bố tôi, mong rằng sau này cậu sẽ không quẩn luyến tôi nữa!” Âu Dương Dĩ nghiêm giọng nói với An Tuyết Kỳ xong liền quay lại phía Thu Hạ Hạ nói: “Hạ Hạ, cậu qua đây! Chúng mình đi về.”

“OK!” Thu Hạ Hạ vui vẻ đáp lại, sung sướng quay lại mà không để ý tới sắc mặt trắng bệch của An Tuyết Kỳ ở bên cạnh, nhất thời không chú ý bị cô ta kéo giật lại.

Âu Dương Dĩ, Mạc Trần Bạch, Trương Nhã Tuyên thay đổi nét mặt, không hẹn mà cùng kinh ngạc kêu lên: “Cậu định làm gì hả?”.

Mặt An Tuyết Kỳ trắng như tờ giấy, neho mắt, nở nụ cười chua xót, đôi mắt đau khổ lóe lên sự oán hận sâu sắc.

“Không phải các cậu đều rất yêu quý Thu Hạ Hạ ư? Vì các cậu đều không cho tôi được toại nguyện nên cũng đừng mong có thể đưa Thu Hạ Hạ về như ước muốn!”

An Tuyết Kỳ nói xong rồi nhanh như chớp đẩy Thu Hạ Hạ xuống biển.

Tấm thân mảnh khảnh của Thu Hạ Hạ rơi thẳng xuống mặt biển đen thăm thẳm.

“Hạ Hạ!” Nhìn Thu Hạ Hạ từ từ biến mất trên mặt biển, Âu Dương Dĩ, Mạc Trần Bạch, Trương Nhã Tuyên cả ba người nhất thời hoảng hốt hét lên.

Trên bến tàu yên tĩnh, chỉ có tiếng cười điên dại của An Tuyết Kỳ vang lên trong màn đêm tĩnh mịch.

Đầu đau như búa bổ, tưởng chừng như sắp nổ tung... Cô đã chết rồi ư?

Thu Hạ Hạ cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, ánh mặt trời chói lóa khiến cô lập tức nhắm mắt lại, chờ sau khi cảm giác chói mắt qua đi cô mới từ từ mở mắt ra lần nữa.

Đây là một căn phòng rất yên tĩnh, xung quanh là những bức tường trắng như tuyết, trong không khí thoảng mùi thuốc khử trùng. Thu Hạ Hạ hơi nghiêng đầu, nhìn thấy bình truyền treo ở ngay bên cạnh cô.

Ánh mắt nhìn vào bình truyền đang treo trên giá, dung dịch trong suốt ở bên trong đang chảy vào ống dẫn rồi vào trong cơ thể cô. Đây là bệnh viện? Cô vẫn chưa chết?

Thu Hạ Hạ chớp mắt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngáy nhè nhẹ ở bên vụng tới. Cô quay đầu sang, nhìn thấy Âu Dương Dĩ đang ngủ gục bên mép giường.

Cậu nghiêng đầu ngủ ngon lành, ánh nắng chiếu vào mái tóc đen của cậu làm chúng sáng lên. Bóng của chiếc quạt đồ trên khuôn mặt trắng trẻo, vàng trán cao, hàng lông mi dài, đôi mắt bồ câu. Cậu ngủ rất bình yên, như một đứa bé ngủ trong ánh nắng màu vàng, toát lên khí chất như một vị thánh.

Thu Hạ Hạ không kìm được lòng đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve vàng trán cao và đầy đặn của cậu.

Động tác của cô khiến cậu giật mình, những sợi lông mi dài khẽ động đậy, rồi mở ra. Cậu chớp chớp mắt, ngồi thẳng dậy, sau khi nhìn thấy cô đã tỉnh, ánh mắt cậu sáng lên vui sướng.

Âu Dương Dĩ mừng rỡ, lông nga lông ngóng, không chắc liền hỏi lại: “Hạ Hạ, cậu tỉnh rồi à?”.

“Ừ!” Thu Hạ Hạ mỉm cười, gật đầu.

Cậu đứng dậy, đưa tay sờ lên trán cô, cảm thấy cô đã bình thường mới bình tĩnh lại nói với cô: “Mình đi tìm bác sỹ.”

“Không cần đâu, mình không sao.” Thu Hạ Hạ giờ tay ra kéo cậu lại, “Cậu ngồi xuống đi! Chúng ta nói chuyện một lát!”.

Âu Dương Dĩ chăm chú nhìn cô, cảm thấy cô không có vấn đề gì thật mới nghe lời ngồi xuống mép giường nhìn cô.

“Dĩ”, Thu Hạ Hạ mở to mắt nhìn cậu, nghiêm túc nói, “mình muốn hỏi cậu điều này, cậu phải trả lời thật, không được nói dối đâu đấy!”.

“Ừ!” Âu Dương Dĩ vuốt tóc cô, gật đầu trả lời.

Thu Hạ Hạ gạt tay cậu ra, trách nhẹ: “Cậu tập trung nghe đi! Đừng có nghịch ngợm. Vấn đề mà mình hỏi cậu rất nghiêm túc!”.

“Vâng thưa Nữ Hoàng Điện Hạ, tiểu nhân xin tuân mệnh!” Âu Dương Dĩ làm động tác vui nhộn, trân trọng ngồi thẳng.

Đáng tiếc là trò này của cậu lại chẳng khiến Thu Hạ Hạ mấy may hưởng ứng.

Cô tròn mắt nhìn cậu, nghiêm mặt hỏi: “Bố cậu định xử lý vụ An Tuyết Kỳ như thế nào?”.

“Nếu không có gì thay đổi thì sẽ truy tố cô ta ” Âu Dương Dĩ tức giận nói, đôi mắt giận dữ, “Lúc đầu mình cũng vì quan hệ trước đây của mình với cô ta mà không tính toán chuyện này. Nhưng mình không nhịn được việc cô ta làm bị thương cậu nên không thể bỏ qua được. Ít nhất cũng khiến cô ta vào trong song sắt mấy ngày để tự cảnh tỉnh”.

“Ừ! Chỉ cần cho cô ta tự cảnh tỉnh là được rồi. Dù sao cũng vì quá yêu cậu nên cô ta mới trở thành như vậy, chúng ta cũng đừng nên gây khó dễ cho Tuyết Kỳ.” Thu Hạ Hạ gật đầu nói.

Âu Dương Dĩ cúi đầu nhìn cô rồi trêu chọc: “Không phải là cậu chỉ định hỏi mình câu này thôi đấy chứ? Mình không biết cậu quan tâm tới An Tuyết Kỳ tới như vậy cơ đấy?”.

“Mình...” Thu Hạ Hạ xấu hổ, cúi đầu vờ vạt áo, mặt đỏ bừng.

Do dự mấy giây, cô mới ngượng ngịu hỏi: “Lá thư hồi trước cậu viết cho mình có thật là ý cậu muốn nói không?”

“Đương nhiên!” Âu Dương Dĩ nghiêm nghị trả lời

. Thu Hạ Hạ sững sờ, trái tim ngừng đập một nhịp. Không phải là cậu bị An Tuyết Kỳ uy hiếp sao? Cậu thật lòng muốn chia tay với cô ư?

Mắt cô dần đỏ hoe, lúc những giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống, Âu Dương Dĩ liền bổ sung thêm: “Đương nhiên là không phải!”.

Thu Hạ Hạ vì câu nói này của cậu mà ngẩn ra, sau khi lấy lại tinh thần thì ngược nhìn cậu bằng đôi mắt đỏ hoe, rồi dấm thùm thụp vào ngực cậu: “Âu Dương Dĩ! Cậu muốn chết có phải không?”.

“Tên tiểu tử Mạc Trần Bạch nói cậu rất thích kiểu này... Xem ra mình bị hắn ta lừa rồi! Tên tiểu tử này đúng thật là không đáng tin!” Âu Dương Dĩ nhẹ nhàng cầm tay cô, xót xa ôm cô vào lòng, “Cậu đừng buồn! Mình thấy đau lòng lắm!”.

“Lần sau đừng đùa như vậy nữa!” Thu Hạ Hạ mỉm môi nói.

“Ừ!” Cậu khẽ trả lời, giọng nói ấm áp như những đợt gió đầu tiên của mùa xuân. “Sau này cậu cũng đừng tin người khác bừa bãi như vậy nữa, biết không? Cậu xảy ra chuyện, tìm mình sẽ đau, đau lắm!”

Âu Dương Dĩ cúi đầu, dịu dàng nhìn cô trong vòng tay, đường nét trên khuôn mặt tuần tú dưới ánh nắng mặt trời đẹp tựa thiên thần. Tay cậu nhẹ nhàng chạm vào gò má đỏ bừng của cô, đôi mắt đen láy dịu dàng, có sức hút ma mị từ từ cuồn cuộn lấy tâm trí cô...

Hai cái đầu gần lại, gần lại với nhau...

Vào khoảnh khắc bờ môi họ sắp chạm vào nhau thì cánh cửa phòng bệnh mở ra... Sau đó là tiếng hét giận dữ của bố Hạ Hạ:

“Âu Dương Dị! Tên nhóc đáng chết này định làm gì con gái ta đây hả?!”

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Giành được anh chàng đẹp trai

Hạ Hạ, mình đang đứng ở cửa sau.

“Ừ, để mình nhờ mẹ đánh lạc hướng bố rồi mở cửa cho cậu, cậu cẩn thận một chút đừng để bố mình phát hiện nhé!”

Thu Hạ Hạ cúp điện thoại, bước vội vã ra phía ngoài, không ngờ, cửa vừa mở thì thấy bố từ đâu xuất hiện, ngó đầu vào.

“Có phải là cái thằng nhóc Âu Dương Dị lại đến tìm con không?”

Thu Hạ Hạ hơi giật mình rồi vội lên tiếng phản đối: “Bố, tại sao bố lại nghe trộm điện thoại của con?”.

“Hự!”, bố cô đỏ mặt, ho khan một tiếng sau đó nhanh chóng khôi phục lại uy quyền, lớn tiếng: “Con đừng có mà chuyển đề tài! Con mau gọi điện cho thằng nhóc đó, bảo nó mau chóng biến khỏi nhà ta! Nếu không bố sẽ cho nó biết tay đây!”.

Tình trạng này đã lặp đi lặp lại suốt cả tháng nay, nguyên nhân là do từ tháng trước Âu Dương Dị bị An Tuyết Kỳ hãm hại phải vào đồn cảnh sát một phen, và sau khi Thu Hạ Hạ suýt chút nữa bị An Tuyết Kỳ lừa đi mất, bố cô đã kiên quyết giữ cô ở nhà để quản thúc. Hai con người trẻ tuổi đang lúc yêu nhau mãnh liệt như vậy mà một ngày không gặp mặt thì không thể chịu nổi. Thế là hàng ngày Âu Dương Dị đến cửa sau nhà Hạ Hạ, lén lút vào gặp cô dưới sự hậu thuẫn của mẹ cô. Lúc đầu, mọi việc còn diễn ra suôn sẻ, thuận lợi. Nhưng mấy ngày sau, chuyện này bị bố cô phát hiện ra, ông sẵn sàng tức tưng trước cửa phòng Hạ Hạ, thề rằng phải ngăn cấm bằng được mối quan hệ của đôi uyên ương này!

“Bố! Bố thật là vô lý!” Thu Hạ Hạ đỏ mặt giận dữ trước thái độ vô lý của bố mình.

“Cái con bé này, con quen thằng nhóc hư hỏng đó rồi không cần bố nữa phải không?”. Bố cô cũng tức giận lớn tiếng, cảm thấy rất đau lòng vì đứa con gái cứng đầu, ngang bướng của mình.

“Có chuyện gì vậy? Có gì thì bố con từ từ nhẹ nhàng nói với nhau, đừng lớn tiếng!” Mẹ Hạ Hạ nghe tiếng liền vội vã chạy vào đứng giữa hai người hòa giải.

“Mẹ nó à”, ông Thu nhìn vợ rồi buồn bã nói, “Con gái chúng ta ra ngoài quen cái thằng nhóc hư hỏng đó rồi không cần đến người bố này nữa rồi”.

“Dị không phải là kẻ hư hỏng!” Thu Hạ Hạ tức giận phản đối.

Bố cô nghe xong càng đau lòng hơn, “Xem này, bây giờ nó còn cãi lại tôi nữa đấy, trước đây nó đâu có như thế này! Ôi, mẹ nó ơi, trái tim của con gái chúng ta đã bị thằng nhóc hư hỏng đó cướp đi mất rồi”.

“Thôi được rồi! Hai bố con đừng cãi nhau nữa.” Mẹ Hạ Hạ vỗ nhẹ lên vai hai người, dịu dàng nhìn bố cô nói: “Bố nó à, tại sao ông lại không thích Âu Dương Dị chứ?”.

“Nhà cái thằng nhóc Âu Dương Dị đó ở xa tít, cách nhà chúng ta nghìn dặm, tôi chỉ có mỗi đứa con gái bé bỏng này, nếu bị nó mang đi rồi, chẳng phải là sẽ khó mà có cơ hội gặp mặt con bé hay sao? Nếu là cái thằng bé Tiểu Bạch thì lại khác, nhà nó ngay gần nhà mình, nếu có gã Hạ Hạ cho nó thì mình còn thường xuyên gặp mặt được.”

Thu Hạ Hạ không thể hiểu nổi, nhìn bố hỏi: “Bố, chỉ vì cái lý do này mà bố phản đối mối quan hệ của chúng con sao?”.

“Con có thái độ kiểu gì vậy?” Ông Thu tức giận nhìn đứa con gái cứng đầu. “Đây là việc rất quan trọng đó!”

Thấy hai người lại bắt đầu lớn tiếng với nhau, bà Thu vội nói: “Hai bố con đừng cãi nhau nữa, hãy lắng nghe ý kiến của người trong cuộc một chút xem sao”.

“Em— mẹ nói vậy là có ý gì?” Hai bố con không hẹn mà cùng thốt lên.

Trước ánh mắt tò mò của hai người, bà Thu hướng về phía góc phòng lên tiếng gọi: “Dị à, cháu có thể ra đây được rồi.”

Hai bố con tròn mắt kinh ngạc nhìn Âu Dương Dị bước ra từ phía góc phòng, nhất thời cùng đứng ngây ra. Một lúc lâu sau, bố cô lấy lại tinh thần trước chỉ vào Âu Dương Dị rồi quay sang phía mẹ cô hỏi: “Tại sao thằng nhóc này lại ở đây? Bà đã cho phép nó vào nhà ta sao?”

Mẹ Hạ Hạ gật gật đầu.

Bố cô đang chuẩn bị nổi con thịnh nộ thì Âu Dương Dị cất tiếng.

“Thưa bác, nêu bác chỉ vì lý do nơi ở mà không chấp nhận mối quan hệ của chúng cháu, cháu nghĩ việc này dễ giải quyết thôi. Cháu có thể mượn tiền của bố cháu mua lại căn nhà ngay cạnh nhà bác, sau đó đợi đến khi cháu tốt nghiệp đại học sẽ đi làm kiếm tiền trả lại cho bố.”

Bố cô đang tức giận nghe xong những lời này liền tròn mắt nhìn Âu Dương Dị, cười cười nói: “Được, nếu cậu có thể dùng tiền của mình mua được nhà thì tôi sẽ đồng ý cho cậu và Hạ Hạ yêu nhau. Nhưng tôi phải nhắc với cậu điều này, hai căn nhà cạnh nhà tôi đều là của nhà họ Mạc, mà theo tôi biết thì Tiểu Bạch rất thích Hạ Hạ nhà tôi, nếu cậu có đủ bản lĩnh thì cứ đi mà thuyết phục nhà họ Mạc đó đi!”

“Bố! Chẳng phải là bố muốn làm khó dễ người ta hay sao?” Thu Hạ Hạ dẫu môi phản đối.

Ông Thu không thèm để ý, tiếp tục nói với Âu Dương Dị với cái vẻ dương dương tự đắc: “Cậu có thể chấp nhận hay từ bỏ là tùy ở cậu, đừng nói là tôi không cho cậu cơ hội đấy nhé, nếu cậu không lo được vấn đề nhà cửa thì hãy mau ra khỏi nhà tôi!”

Thu Hạ Hạ tức giận định lên tiếng phản đối thì Âu Dương Dị nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, mỉm cười nói với bố cô: “Thưa bác, việc bác nói cháu nhất định sẽ làm được”.

Bố Hạ Hạ bĩu môi khề đàng háng một tiếng, vô tình nhìn thấy hai đứa đang tay trong tay bên đôi sắc mặt, nghiêm nghị nhìn Âu Dương Dị nói thêm: “Ngoài ra, tôi cũng cần bố sung thêm một chút, trước khi cậu mua được căn nhà thì cậu không được phép đụng vào con gái tôi, ngay cả nắm tay cũng không được!”

“Tại sao ạ?!” Thu Hạ Hạ tròn mắt nhìn bố ảm ức.

“Hạ Hạ, đừng như vậy mà!” Âu Dương Dị dịu dàng nhìn cô, mỉm cười buông tay ra sau đó ghé sát vào tai cô nói nhỏ đủ để chỉ hai người có thể nghe được: “Chúng ta hãy tỏ ra ngoan ngoãn một chút trước mặt bố, sau lưng bố thì làm gì cũng được”.

Nghe những lời này của Âu Dương Dị, mắt Hạ Hạ sáng lên. Đúng rồi! Tại sao cô lại không nghĩ được ra như vậy chứ! Đúng là cô hơi nóng nảy quá rồi. Thu Hạ Hạ mừng thầm, đột nhiên cảm thấy không ổn, câu nói vừa rồi của Âu Dương Dị sao lại có vẻ mập mờ vậy?

Hạ Hạ còn chưa kịp nghĩ ra được gì thì đã bị tiếng quát lớn của bố cô làm cho giật mình.

“Âu Dương Dị!! Cái miệng bẩn thỉu của cậu chạm vào vành tai quý giá của con gái tôi rồi đấy!!! Cậu mau chóng ra khỏi nhà tôi ngay, trước khi mua được nhà thì cấm không được bén mảng đến đây!!!”

Ôi, Âu Dương Dị đáng thương, cố lên nhé! Con đường để đến được hạnh phúc trước mắt còn dài lắm đấy!

The End

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngoại Truyện

Cuộc gặp gỡ tình cờ trên bãi biển của Mạc Trần Bạch

Bầu trời đêm mịn như tấm màn nhung với muôn vàn vì sao, vầng trăng lơ lửng trên cao, tỏa thứ ánh sáng trắng bạc dịu dàng lên mặt biển đêm tĩnh lặng.

Làn gió đêm thổi tới đem theo cả vị mặn mặn trong không khí, đó chính là hơi thở của biển cả.

Mạc Trần Bạch đứng trước biển, hai tay đút túi, ánh mắt cậu nhìn xa xăm.

Ngày xưa, khi họ còn là những đứa trẻ vô tư và ham chơi, bãi biển này chính là nơi Thu Hạ Hạ yêu thích nhất. Mỗi lần tan học, việc cô thích làm nhất là kéo cậu ra đây để vui đùa, nghịch cát, hay nhặt vỏ sò... Lúc đó, cậu nghĩ rằng đây là mấy trò của tụi con gái, nếu chơi mấy cái trò này sẽ ảnh hưởng đến khí chất của một thằng con trai, do vậy mỗi lần Thu Hạ Hạ kéo cậu ra biển cậu đều tỏ vẻ không hứng thú chút nào, chán nản nói với cô đây là lần cuối cùng, lần sau cậu sẽ không đi cùng cô nữa! Nhưng cứ mỗi lần như vậy cô lại trẻ môi nũng nịu và rồi cậu lại miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Lũ bạn biết vậy, cứ mỗi lần thấy Thu Hạ Hạ kéo cậu ra biển là chúng lại nhìn cậu với ánh mắt cảm thông.

Không ai biết rằng, lúc đó, trong lòng cậu cũng thấy có chút gì đó vui vui.

Những chuyện ngày xưa ấy hiện ra rõ ràng tựa như mới xảy ra ngày hôm qua vậy, nhưng giờ đây tất cả mọi thứ đều đã đổi thay, cả cảnh vật lẫn con người.

Mạc Trần Bạch hít một hơi thật sâu, cúi đầu, rút bàn tay trái trong túi quần ra. Dưới ánh trăng sáng, chiếc lắc tay bằng bạc lấp lánh trong lòng bàn tay cậu. Chiếc lắc tay bạc đó, có ba hạt ngọc đen, đó chính là viên đá may mắn của Thu Hạ Hạ mà cậu đã nhờ người thiết kế gọt giũa. Ở giữa sợi dây là ba cái vòng khuyên nhỏ hình trái tim, ở trên đó lần lượt có khắc ba chữ: Mạc Trần Bạch.

Ngày đó, khi cậu trân trọng đeo chiếc lắc bằng bạc đó vào cổ tay cô, là cậu đã trao cho cô cả trái tim mình. Khi ấy cậu không thể ngờ rằng thời gian sẽ làm thay đổi cả một con người, cậu của ngày xưa ấy ngày thơ tin tưởng vào một tình yêu vĩnh cửu. Khi đó cậu không thể nghĩ được rằng chỉ qua một năm mà tình cảm của cô đã dành cho một người con trai khác.

Cô không còn cần chiếc lắc bạc, và cả trái tim cậu nữa rồi.

Tất cả là do cậu đã quá hèn nhát mà làm lỡ mất tình yêu của mình hay là do tình yêu quá vội vã không vượt qua được sự thử thách của thời gian?

Mạc Trần Bạch lặng lẽ nhìn chiếc lắc bạc tinh xảo trong lòng bàn tay, một thoáng buồn lướt qua trong mắt cậu. Cậu nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, khi mở mắt ra đôi mắt ấy bỗng trở nên lạnh lùng, vô cảm.

Cô đã không cần nữa thì giữ vật này đâu còn nghĩa lý gì!

Mạc Trần Bạch giơ tay lên, chiếc lắc bạc trong tay cậu sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Cậu cố gắng nén lòng mình, đang định ném đi thì nghe thấy tiếng hát thánh thót văng từ xa, cái giọng trong trẻo cất lên giữa biển đêm tĩnh lặng gây ra một cảm giác gì đó lạ lùng. Nhưng điều thu hút sự chú ý của Mạc Trần Bạch không phải là giọng hát trong trẻo kia mà là bài hát đó... Ai đồng ý rằng em có thể không quan tâm đến anh? Ai đồng ý với em đây sẽ là sự kết thúc? Em khiến anh chìm đắm trong giấc mộng, rồi lại muốn đánh thức anh dậy sớm. Không có câu trả lời, cũng không nghe thấy gì! Anh thừa nhận anh không phải là tốt nhất, nhưng chắc chắn sẽ cố gắng để đem đến cho em nhiều hơn. Con đường dẫn tới hạnh phúc có quá nhiều điểm giao nhau, có thể lạc đường mà không được phép lùi lại.

Đó là lời bài hát Ở lại bên anh của Phi Luân Hải. Trước đây, vì muốn làm cô ngạc nhiên, vì muốn thể hiện một lời tỏ tình đặc biệt khiến cô không thể nào quên mà cậu đã luyện hát bài này không biết trong bao nhiêu đêm, những đêm trời trong rồi cả những đêm trời mưa gió. Cậu còn nhớ rằng cái đêm cậu tỏ tình với cô cũng là vào một đêm giống như hôm nay, mặt trăng tỏa ánh sáng dịu dàng bao phủ lên hai người. Cậu lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến, cô cũng ngước lên nhìn cậu dịu dàng, cả thế giới xung quanh tĩnh lặng, dường như chỉ tồn tại có hai người. Lúc đó, cậu thực sự tin rằng cô cũng mến cậu, cậu tin rằng hai người sẽ cùng nhau nắm tay bước tới hạnh phúc. Bây giờ nghĩ lại, phải chăng lúc đó trái tim cô đã dành cho một người khác?

Trái tim cậu lại bắt đầu cảm thấy đau.

Gió thổi lạnh lẽo, giọng hát trong trẻo kia vẫn văng vẳng trong màn đêm. Hãy ở lại, hãy ở lại để tiếp tục mộng ước yêu thương còn đang dang dở, anh sẽ thực hiện ước nguyện mà em bấy lâu mong đợi. Hãy ở lại, hãy ở lại trong trái tim anh! Tin rằng anh sẽ không để em ra đi.

Em mang đến những rung động tâm hồn đẹp nhất, em khiến anh tin rằng anh không giống với số đông, cho nên em thuộc về anh cũng như anh thuộc về em. Không có em, anh biết yêu người nào? Hãy ở lại, hãy ở lại để tiếp tục mộng ước yêu thương còn đang dang dở, anh sẽ thực hiện ước nguyện mà em đang mong đợi. Hãy ở lại, hãy ở lại trong trái tim anh! Tin rằng anh sẽ không để em ra đi.

Lời bài hát quen thuộc văng tới bên tai khiến Mạc Trần Bạch cảm thấy giận dữ. Sự đau đớn, buồn bã trong tim khiến cậu cảm thấy giận cái người đang hát kia. Bàn tay nắm chiếc lắc bạc hạ xuống, cậu quay người, ánh mắt tức giận lướt khắp bãi biển trải dài, cuối cùng dừng lại ở một tảng đá lớn.

Trên phiến đá lớn bằng phẳng có một người con gái đang ngồi. Cô gái không hề nhận ra là trên bãi biển lúc này còn có một người khác nữa, cô ngồi quay lưng lại với cậu, ánh mắt xa xăm nhìn ra biển, khẽ cất tiếng hát. Bất chợt một cơn gió mạnh thổi tới, mái tóc dài của cô gái tung bay trong gió hòa cùng với ánh trăng tạo nên một vũ điệu tuyệt đẹp.

Đúng là đồ đáng ghét! Nếu không phải tại bài hát của cô thì cậu sẽ không phải nhớ lại chuyện cũ cay đắng ấy! Nếu không phải tại bài hát của cô thì trái tim cậu cũng không đau đớn thêm như thế này! Đồ đáng ghét, đi ngắm biển thì cứ ngắm tại sao lại cứ phải hát kia chứ!

Cứ cho là hát cũng được đi, nhưng tại sao trên thế gian này có biết bao nhiêu bài hát mà cô ta lại cứ phải chọn bài này chứ? Chẳng phải là cô ta có ý muốn chọc tức cậu sao?

Mạc Trần Bạch vô cùng tức giận, các khớp ngón tay như trắng bệch đi. Cậu sải từng bước dài giận dữ hướng về phía người con gái đang ngồi trên tảng đá.

“Cô! Im mồm ngay cho tôi!”

Giọng nói giận dữ vang lên giữa màn đêm biển vắng tĩnh lặng nghe hết sức lạnh lùng.

Cô gái tóc dài bị sự xuất hiện đột ngột của cậu làm cho giật mình, giọng hát bỗng ngưng bật. Cô ngẩng đầu, sững người nhìn cậu, những đường nét dịu dàng phơi bày dưới ánh trăng trông đẹp một cách lạ thường.

Trong phút chốc, hai người đều lặng thinh không nói.

Hồi lâu, cô gái rút cuộc cũng phản ứng lại, đôi mắt đen láy chớp chớp đầy nghi hoặc, rồi như sực nghĩ tới điều gì đó, cô nhìn ra mặt biển sóng dập dềnh rồi sau đó lại hướng đôi mắt về cậu, ngón tay trở xinh xắn chỉ vào cậu, nói bằng cái giọng như chợt nhận ra điều gì: “Tôi biết rồi! Có phải cậu là cậu học sinh trung học bị chết đuối ở đây mấy hôm trước, đúng không? Không ngờ cậu lại đẹp trai đến như vậy! Tôi sống mười bảy năm nay, ngoài những người nổi tiếng trên tivi ra thì cậu là người đẹp trai nhất mà tôi từng thấy đấy! A! Không được! Cậu đã thành ma rồi! Thật là đáng tiếc quá đi! Người đẹp trai như vậy mà lại chết, tại sao cậu lại suy nghĩ đại dốt thế chứ?”. Tất cả vẻ ngạc nhiên, thích thú, thương xót... lần lượt hiện ra trên nét mặt cô gái tóc dài.

Mạc Trần Bạch nghe xong mới biết là cô gái nhầm tưởng cậu với cậu học sinh nhảy xuống biển tử tử mấy hôm trước, sự hiểu lầm này khiến tâm trạng đang không được tốt của cậu càng thêm tồi tệ hơn. Đôi mắt đẹp thoáng nét hung dữ, môi mím chặt. Dưới ánh trăng, người cậu toát ra một vẻ băng giá, lạnh lùng.

Cô gái tóc dài nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đen như Bao Công của cậu nghiên cứu một hồi, sau đó hỏi với vẻ cảnh giác: “Này anh chàng ma đẹp trai, cậu giận rồi phải không? Có phải tôi hát làm kinh động tới giấc ngủ của cậu?”

Mạc Trần Bạch cười nhạt, đang định quay đi thì một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu. Có lẽ dọa cô gái này một chút cũng hay, ai bảo cô ta hát bài gì không hát lại chọn đúng bài này chứ!

Cái ý nghĩ này khiến Mạc Trần Bạch đang định quay lưng bỏ đi bỗng dừng bước lại.

Cậu cúi đầu lặng lẽ nhìn cô gái tóc dài, cô gái cũng hướng đôi mắt nhìn lại cậu với vẻ mơ màng.

Khóe miệng Mạc Trần Bạch hơi nhếch lên, vẻ tức giận trên mặt dần biến mất giờ đây thay bằng nụ cười bí ẩn.

Cô gái tóc dài nhìn nụ cười ấy thoáng sửng sốt.

Ánh mắt Mạc Trần Bạch hút về phía cô gái, cậu nhẹ nhàng di chuyển về phía cô, đến khi mũi của hai người gần như chạm vào nhau thì cậu mới dừng lại.

“Cậu rất thích khuôn mặt của tôi đúng không? Cậu đã xem Đông cung hoàng hậu không đâu chưa? Cậu đã chơi trò đổi mặt chưa?” Mạc Trần Bạch cố ý hạ giọng thật thấp, chậm rãi nói. Cậu có thể cảm nhận được rằng cô gái bắt đầu run rẩy và thở gấp. Cái ý nghĩ vui vẻ khi nghĩ tới kết quả của trò đùa này lướt qua trong đầu khiến cậu quyết định tiếp tục chơi đến cùng. Thế rồi, cậu tiếp tục hạ giọng xuống thấp hơn nữa, nói với giọng càng lúc càng chậm: “Hay là chúng ta cùng chơi trò đổi mặt được không? Khuôn mặt cậu mịn màng, nõn nà thế này, nếu mà đổi cho tôi nhất định sẽ thú vị lắm đây. Cậu có muốn thử không...”

Mắt cô gái tóc dài mở lớn dần theo mỗi câu nói của Mạc Trần Bạch, cuối cùng cô cũng bị dọa tới mức sợ hãi hét lên, đẩy cậu ra và nhảy dựng lên. Tiếng hét kinh hoàng phá tan màn đêm yên tĩnh, làm kinh động cả tới bầy chim khiến chúng kêu ầm ĩ, vỗ cánh bay loạn xạ.

Cô gái đứng bên tảng đá kinh hãi nhìn Mạc Trần Bạch đang loạng choạng sau cú đẩy vừa rồi. Sau khi đứng vững, cậu từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô gái, mái tóc quá dài lòa xòa che phủ cả mắt. Trong màn đêm dày đặc, cô không thể nhìn rõ được vẻ mặt của cậu.

Bỗng nhiên, cô gái cảm thấy có điều gì đó khác thường. Cô giơ bàn tay vừa đẩy Mạc Trần Bạch lên, nhớ lại khoảnh khắc vừa rồi, cuối cùng cũng nghĩ ra được điều lạ lùng ở chỗ nào. Cô nhớ khi tay mình chạm vào ngực cậu ta, cô còn cảm nhận được rõ hơi ấm da thịt phía sau làn áo sơ mi mỏng, trong thoáng chốc đó cô còn có thể nghe thấy được nhịp tim đập mạnh.

Cơ thể người đã chết thì phải lạnh chứ? Người đã chết thì tim cũng phải ngừng đập chứ? Thế có nghĩa là... “

Cậu không phải là ma!” Cô gái hướng ánh mắt giận dữ về phía Mạc Trần Bạch lúc này đang từ từ tiến lại gần phía cô.

Mạc Trần Bạch bỗng dừng bước. Cô gái này cũng không đến nỗi ngờ nghệch như mình tưởng! Thôi cô ta đã biết rồi thì cũng không cần phải tiếp tục trò đùa này nữa. Cậu thu lại vẻ mặt đáng sợ vừa rồi, thái độ trở lại vẻ lạnh lùng như trước. Liếc nhìn vẻ mặt giận dữ của cô gái, Mạc Trần Bạch bình thản nói: “Thì tôi cũng chưa từng nói tôi là ma”.

Vậy ý của cậu ta là tất cả việc vừa rồi là do cô tự gây ra?

Cô gái rất tức giận, trong lòng cảm thấy khó chịu và muốn nghĩ cách trừng phạt lại cậu ta.

Vừa rồi có phải cậu ta bảo cô không được hát nữa? Có phải cậu ta tức tối khi thấy cô làm ồn? Vậy thì cô sẽ chọc cho cậu ta tức chết!

Mắt cô gái lóe lên một tia nhìn ranh mãnh, cô bắt đầu mở miệng, từng câu hát một lần nữa được cất lên với âm điệu thật lớn:

... Hãy ở lại, hãy ở lại để tiếp tục mộng ước yêu thương còn đang dang dở, anh sẽ thực hiện ước nguyện mà em đang mong đợi. Hãy ở lại, hãy ở lại trong trái tim anh! Tin rằng anh sẽ không để em ra đi. Em mang đến những rung động tâm hồn đẹp nhất, em khiến anh tin rằng anh không giống với số đông, cho nên em thuộc về anh cũng như anh thuộc về em. Không có em, anh biết yêu người nào?...

Lời ca lại vang lên thánh thót như ban nãy nhưng lúc này âm điệu đã thiếu đi chút gì đó mềm mại mà thêm vào đó là sự cố ý và khiêu khích.

Mạc Trần Bạch chau mày lại, ánh mắt cậu ánh lên vẻ lạnh lùng.

“Im mờ!” Cậu lớn tiếng quát, đôi môi mỏng mím chặt, giọng nói lạnh lùng.

Cô gái nhìn cậu với vẻ thách thức rồi không thèm để ý đến cậu nữa, tiếp tục hát lên thật to:

Hãy ở lại, hãy ở lại để tiếp tục mộng ước yêu thương còn đang dang dở, anh sẽ thực hiện ước nguyện mà em đang mong đợi. Hãy ở lại, hãy ở lại trong trái tim anh! Tin rằng anh sẽ không để em ra đi. Hãy ở lại, hãy ở lại để tiếp tục mộng ước yêu thương còn đang dang dở, anh sẽ thực hiện ước nguyện mà em đang mong đợi. Hãy ở lại, hãy ở lại trong trái tim anh! Tin rằng anh sẽ không để em ra đi...

Mạc Trần Bạch khẽ nheo mắt, từng bước tiến lại gần phía cô gái. Cô gái không hề để ý vẫn tiếp tục hát lớn, khuôn mặt kênh kiệu nhìn sang hướng khác nên đã không thấy được vẻ hung dữ ánh lên trong đôi mắt đen kia.

Trong chớp mắt, tiếng hát bỗng nhiên ngưng bật. Đôi mắt cô gái mở to hết sức, kinh ngạc nhìn vào gương mặt đẹp trai lúc này chỉ cách mặt cô có gang tấc.

Cậu ta...

Cậu ta bỗng bất ngờ dùng răng cắn vào môi cô.

Cô thậm chí còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu ta phả vào mặt, và cảm nhận được cả chút gì đó bối rối, sợ hãi ẩn chứa trong đôi môi mềm kia! Cậu ta làm vậy là muốn trừng phạt cô hay muốn ức hiếp cô đây?

Lửa giận bùng bùng nổi lên. Cô gái đẩy mạnh cậu ra, không biết là do tức giận hay xấu hổ. Gương mặt cô gái đỏ lựng.

Người ta không động đến cô thì cô cũng không động đến họ. Nếu người khác động đến cô mà cô không trả thù lại thì cô không phải là Kha Lạc Lạc!

Ngọn lửa giận bùng lên trong đáy mắt, thừa lúc Mạc Trần Bạch không kịp phản ứng lại cô giận dữ giẫm mạnh vào chân cậu ta, tiện thể giẫm tới hai lần. Trong khi cậu ta còn đang ôm cái chân đau thì cô đã lập tức quay đầu bỏ chạy, lúc quay người mất cô bị khóa lên bởi vật gì đó trong tay cậu ta.

Cô gái dừng lại nhìn, cái vật đó trông giống một chiếc lắc bạc, xem ra cũng có vẻ là thứ quý giá. Lòng căm tức muốn trả thù nổi lên mạnh mẽ khiến cô gái do dự một chút rồi bỗng giật lấy chiếc lắc trong tay cậu ta và bỏ chạy.

Mạc Trần Bạch định đuổi theo nhưng mới bước được một bước thì cơn đau ở chân nổi lên khiến cậu hết sức đau đớn. Thế là cậu đành ôm cái chân đau mà nhìn trân trân bóng dáng cô gái đang dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của mình.

Cửa hàng sách Lạc Lạc là cửa hàng sách lớn nhất trong thị trấn Hạnh Phúc, ngoài bán các loại sách ra còn có thêm khu đồ văn phòng phẩm, khu chơi game, khu đọc sách và khu nghệ thuật. Các mặt hàng trong khu nghệ thuật chủ yếu là các vật dụng chuyên dụng cho mỹ thuật và các loại nhạc cụ mi ni.

So với các khu khác thì khu nghệ thuật có vẻ ít khách lui tới, đặc biệt là vào những buổi trưa như thế này, cả khu nghệ thuật không có lấy một mống khách. Trong gian hàng tĩnh mịch, thứ âm nhạc cổ điển thanh tao, nhẹ nhàng réo rắt như nước chảy, không khí tràn ngập mùi hương mộc mạc.

Đằng sau quầy thu ngân nằm ngay cửa ra vào của khu đồ nghệ thuật có một cô gái đang ngồi trầm ngâm, cô ấy là Kha Lạc Lạc, con gái của bà chủ cửa hàng sách Lạc Lạc này. Do buổi trưa cô nhân viên thu ngân của cửa hàng có việc đã xin nghỉ hai tiếng, vừa đúng lúc Lạc Lạc buổi chiều được nghỉ học nên bị mẹ bắt ra đây làm nhân viên tạm thời.

Lúc này, cô đang ngồi ngậy ra ngắm nghía chiếc lắc bạc trong tay.

Đây là chiếc lắc tay mà tối hôm qua cô giành được từ tay một người con trai xa lạ trên bãi biển. Lúc đó cô chỉ nghĩ là muốn trả thù cho bố tức thôi, chứ không hề có ý gì khác. Bây giờ, khi tĩnh tâm lại, ngồi xem xét kỹ chiếc lắc cô không khó để nhận thấy rằng trong nó ẩn chứa điều gì đó sâu sắc lắm. Vì ngoài cái tên được khắc bằng pha lê trên sợi dây ra, cô còn phát hiện thêm mấy chữ có vẻ như là tên của một cô gái khắc trong trái tim của sợi dây, mấy cái chữ đó được khắc rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện ra được.

“Thu-Hạ-Hạ”, Kha Lạc Lạc khẽ lẩm nhẩm đọc từng chữ khắc trên trái tim kia, tự hỏi rồi tự trả lời chính mình, “Nghe có vẻ là tên của một cô gái”.

Nhìn cái tên đó một hồi, lúc sau, Kha Lạc Lạc lật chiếc lắc lại, ánh mắt cô bị thu hút vào ba chữ khảm bằng pha lê.

Mạc Trần Bạch.

Kha Lạc Lạc khẽ đọc thầm trong đầu, phỏng đoán đây có lẽ là tên của người con trai kỳ lạ tối qua chẳng?

“Bán cho tôi một tập giấy.”

Một giọng nói vang lên phía trước quầy thu ngân cắt đứt dòng suy nghĩ của Kha Lạc Lạc. Cô sực tỉnh, lấy lại vẻ mặt tươi cười lịch sự, ngẩng đầu lên nhìn người khách. Trong giây lát, nụ cười khách sáo trên môi chuyển sang một tiếng kêu nhỏ nhỏ kinh ngạc...

“Là cậu?!?”

Nhìn thấy cô, Mạc Trần Bạch cũng hơi ngạc nhiên. Sau khi phản ứng lại, cậu khẽ nhếch môi, nở nụ cười giễu cợt nói: “Đúng là oan gia ngõ hẹp!”.

Câu nói của Mạc Trần Bạch khiến Kha Lạc Lạc mặt biến sắc, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, cô vô thức vội vã cắt chiếc lắc trong tay vào túi áo.

Động tác đột ngột vừa rồi của cô đã khiến Mạc Trần Bạch chú ý. Cậu nheo mắt, ánh mắt sắc sảo nhìn vào túi áo trước ngực cô. Chỉ một vài giây sau, cậu đã đoán được vật mà cô vừa giấu đi đó là gì.

“Đưa ra đây!” Mạc Trần Bạch trầm giọng nói, giờ tay ra trước mặt cô.

“Đưa cái gì chứ?” Kha Lạc Lạc có chút lo lắng, tránh không dám nhìn vào bàn tay xương xương đang giờ ra trước mặt mình.

“Đừng giả vờ ngạc nhiên trước mặt tôi! Tôi đã nhìn thấy cậu cắt chiếc lắc bạc vào trong túi áo! Mau trả lại sợi dây cho tôi!”

“Tôi không có! Cậu nhìn lầm rồi!” Kha Lạc Lạc vẫn quyết định giả vờ ngạc nhiên đến cùng.

Mạc Trần Bạch nghiêm mặt lại, đôi mắt hoa đào ánh lên vẻ hung dữ. Bất ngờ, cậu giơ thẳng tay về phía trước ngực Kha Lạc Lạc...

Tên tiểu tử chết tiệt này hôm qua đã cướp đi nụ hôn đầu của cô, hôm nay lại còn định sàm sỡ cô nữa hay sao?

Kha Lạc Lạc tức giận, mặt đỏ bừng bừng, cô giơ tay ra sờ lấy chiếc máy tính trên bàn định đập vào đầu cậu ta, nhưng không ngờ có người lại hành động nhanh hơn cô. Cô chỉ kịp thấy Mạc Trần Bạch ôm đầu nhảy qua một bên kêu lớn như vừa bị đánh bởi vật gì đó. Mẹ Kha Lạc Lạc không biết từ đâu đã xuất hiện ngay chỗ Mạc Trần Bạch vừa đứng, tay hua hua loạn xạ cái túi xách LV, không ngớt miệng gọi bảo vệ.

Kha Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Mạc Trần Bạch – miệng vẫn kêu đau, bị sự xuất hiện thần tốc của bác bảo vệ lôi đi, dần dần biến mất khỏi tầm mắt cô.

Lúc này, mẹ Kha Lạc Lạc mới thở phào nhẹ nhõm, vội vã hỏi vội về mặt lo lắng, quan tâm “Con gái à, con không bị thằng nhóc thối tha đây chạm vào chỗ đó đấy chứ?”.

Thấy thái độ lo lắng của mẹ, Kha Lạc Lạc thấy lòng mình ấm áp, xúc động tới rung rung nước mắt nói: “Mẹ à, cậu ta chưa chạm vào con đâu”.

Mẹ Kha Lạc Lạc vội vui vẻ nói to:

“May quá! May quá! Bà mẹ này chịu đựng vất vả nuôi con mười mấy năm trời, định đem sinh lễ thách cưới con mà đổi lấy túi LV hàng hiệu, sự trong trắng của con không thể để thằng nhóc thối tha đó làm cho hoen ố được!”

Kha Lạc Lạc nhìn bà mẹ vì tiền bạc mà sẵn sàng đem con ra bán mà không nói được lời nào.

Đối với người bận rộn thì hai tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh. Nhưng đối với người nhàn rỗi không có việc gì làm thì hai tiếng dài tựa như hai thế kỷ.

Đối với Kha Lạc Lạc mà nói, hai tiếng đồng hồ làm nhân viên bắt đầu dĩ dãi dãi dãi tựa như phải trải qua N thế kỷ vậy! Trong suốt hai tiếng đồng hồ vô vị, lúc thì cô sửa móng tay, lúc lại quay sang cắt tóc chẻ ngọn, lúc lại nghĩ tới anh chàng Mạc Trần Bạch bị bảo vệ lôi đi liệu có tức giận mà chửi mắng cô hay không... Khó khăn lắm mới đợi được cô nhân viên thu ngân trẻ tuổi quay lại, cô vui vẻ tặng cho đối phương một cái hôn gió rồi cầm túi đồ đã thu xếp xong từ sớm sung sướng chạy ra ngoài.

Kha Lạc Lạc muốn chạy thẳng về nhà, chui vào bồn tắm đầy xà phòng thơm ngát rồi ngủ một giấc cho thật thoải mái, nhưng không ngờ vừa bước ra khỏi cửa tiệm sách, cô bị ai đó nắm lấy cổ áo từ phía sau.

“Là kẻ to gan nào dám động vào bản cô nương Kha Lạc Lạc ngay trước cửa hàng nhà bản cô nương vậy? Có phải muốn chết...” Kha Lạc Lạc quay đầu lại, lớn tiếng mắng, nhưng khi nhìn thấy người đó, tiếng chửi rửa chuyển thành câu hỏi đầy ngạc nhiên: “A! Cái cậu gì gì đó, tại sao cậu vẫn còn ở đây chứ?”. Cô và cậu ta lại gặp nhau lần thứ hai chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, lẽ nào lại đúng là ứng với câu “oan gia ngõ hẹp”?

“Tôi không phải tên là “gì gì đó”, tôi tên là Mạc Trần Bạch.” Cậu ta từ tốn giải thích: “Tôi đã đứng ở đây đợi cậu hai tiếng rồi”.

Haizz, thì ra là cậu ta cố ý đứng ở đây đợi cô. Hại cô vừa rồi suýt chút nữa tưởng thật là cô và cậu ta có duyên nợ gì đó mà chạm trán tới mấy lần như vậy. Nhưng mà cậu ta đợi cô có việc gì chứ? Chẳng lẽ lại là vì chiếc lắc bạc kia?

Kha Lạc Lạc đang nghĩ đến đó, quả nhiên Mạc Trần Bạch mở miệng nói...

“Vừa rồi tôi không có ý muốn mạo phạm đến cậu, tôi chỉ muốn lấy lại chiếc lắc tay mà thôi, bây giờ cậu có thể trả lại tôi được không?”

Kha Lạc Lạc liếc cậu ta một cái, đôi mắt to lúng liếng, một ý nghĩ ranh mãnh chợt lóe lên trong đầu. Cậu ta đã muốn lấy lại chiếc lắc bạc đến như vậy hẳn là nó rất quan trọng với cậu ta.

Hiếm mà có cơ hội ngàn vàng được trêu chọc người khác như thế này, nếu mà cô không biết trân trọng nó thì chẳng phải là có lỗi với ông trời hay sao? Nghĩ vậy, Kha Lạc Lạc vội thay đổi thái độ, ra vẻ có ý gây khó dễ nói:

“Tôi cũng rất muốn trả ngay cho cậu nhưng mà chiếc lắc đó quý giá như vậy, tôi sợ mình sẽ lỡ tay làm mất nên vừa rồi đã nhờ mẹ tôi mang về nhà cất đi rồi. Không tin thì cậu cứ kiểm tra người tôi, đúng là tôi không có thật mà”.

Mạc Trần Bạch dù bán tín bán nghi nhưng cũng không dám lục soát người cô. “Vây bây giờ tôi đến nhà cậu để lấy.” Cậu không nói thêm một lời nào nữa mà kéo tuột Kha Lạc Lạc đi.

Nếu mà cô ngoan ngoãn đi theo cậu ta thì chẳng phải là trò đùa này mình cô tự diễn hay sao? Kha Lạc Lạc không hề muốn phí công diễn xuất cực khổ của mình một chút nào. Cô vung tay ra, ngẩng đầu lên, mắt chớp chớp nhìn cậu ta với vẻ thơ ngây, vô tội nói: “Nhưng mà tôi đói bụng lắm, đi không nổi nữa”.

Mạc Trần Bạch nghiêm mặt lại, nghiêng chặt răng, khề rít qua cổ họng: “Tôi đưa cậu đi ăn”.

“Oa! Mạc Trần Bạch, cậu thật là một người tốt bụng!” Kha Lạc Lạc vui sướng kêu lên, vừa chạy vừa kéo Mạc Trần Bạch về phía một cửa hàng bán đồ ăn nhanh kiểu Tây.

Bước vào cửa hàng đồ ăn nhanh, thấy xung quanh đều chật kín người, Kha Lạc Lạc lại chau mày giả vờ gây khó dễ: “Ồ đây đông người quá! Nếu mà tôi đứng xếp hàng mua đồ thì sẽ nhàu hết cả quần áo mất”, rồi cố ý nhấn mạnh thêm, “bộ đồ tôi đang mặc này là bộ mà thích nhất...”.

Mạc Trần Bạch mặt sa sầm, nghiêng răng nói: “Nếu cậu không thích chỗ này thì tôi sẽ mời cậu đến Nhã Đăng Các”.

Kha Lạc Lạc ngấm khuôn mặt nhăn nhó như đau bụng giun của cậu ta mà ngấm ngấm vui sướng trong lòng. Nhưng về bề ngoài thì cô tỏ thái độ có vẻ bối rối, vắn vẹo bàn tay, trề môi nói: “Nhưng mà... nhưng mà tôi chỉ thích ăn hamburger và bánh táo ở đây thôi”.

Mạc Trần Bạch tức không nói được lời nào, mãi mới rít lên được một câu qua hàm răng nghiêng chặt: “Tôi sẽ đi mua cho cậu, đứng ở đây đợi tôi”.

“A! Thật không?” Kha Lạc Lạc tỏ vẻ thích thú kêu lên, sau đó làm ra vẻ ngưỡng mộ nói: “Mạc Trần Bạch, cậu đúng là người tốt thật đấy! Vây thì phiền cậu rồi!”.

Mạc Trần Bạch không thêm để ý đến cô ta, vội vã bước tới quầy đồ ăn. Cậu sợ rằng nếu đi chậm một chút sẽ không kịp được tức giận mà quay trở lại siết cổ cô ta.

Kha Lạc Lạc nhìn theo dáng cậu ta nhanh chóng bị nhấn chìm trong biển người mà cười sung sướng như bắt được vàng rồi vui vẻ quay người bỏ đi.

Phải đến hơn mười phút sau, khi Mạc Trần Bạch mồ hôi nhễ nhại trên trán, tay bê khay đồ ăn, vất vả len ra khỏi đám đông, tìm mãi không thấy bóng dáng Kha Lạc Lạc đâu thì cậu mới biết là mình đã bị lừa.

Mạc Trần Bạch giận tím mặt, không thêm để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, nắm chặt tay, ngửa mặt lên trời mà hét lớn: “Kha Lạc Lạc đáng ghét, lần sau đừng để tôi thấy mặt cô, nếu không cô chắc chắn sẽ chết dưới tay tôi!”.

Những ngày tiếp sau đó, Mạc Trần Bạch thường nấp trước cửa hàng sách Lạc Lạc, chờ đợi Kha Lạc Lạc xuất hiện như kẻ thợ săn chờ đợi con mồi của mình. Có mấy lần cậu bắt được cô, nhưng đều bị cô nhanh trí dùng kế chạy thoát được.

Những ngày như vậy cứ thế trôi qua, thấm thoát đã được mấy tuần rồi, hôm đó cuối cùng thì Mạc Trần Bạch cũng chạm mặt được Kha Lạc Lạc từ trong cửa hàng sách bước ra.

Nhận được bài học từ những lần trước, lần này Mạc Trần Bạch không vội vàng xông tới tóm ngay lấy cô. Cậu định bám theo sau cô về đến tận nhà, đến khi cậu biết được nhà cô ở đâu rồi, sau này chẳng phải là muốn tóm được cô càng dễ dàng hơn sao?

Mạc Trần Bạch ngẫm tính toán vậy trong đầu, lợi dụng màn đêm tối dày đặc, cậu ung dung bám sát theo sau cô.

Đêm nay trời không trăng không sao, màn đêm yên tĩnh. Gió đêm hiu hiu thổi, mang chút se lạnh khẽ lướt qua hai người.

Hai người, một trước một sau, đi vòng qua hết con đường này đến con phố khác, cuối cùng thì tới một con ngõ nhỏ. Mạc Trần Bạch vừa đi vừa quan sát khung cảnh xung quanh, thăm ghi nhớ lại đường đi.

Mạc Trần Bạch tưởng rằng mọi việc sẽ cứ thế mà diễn ra suôn sẻ, hai người sẽ cứ tiếp tục đi như vậy mà không có chuyện gì xảy ra, nhưng ông trời lại không để cho cậu như ý nguyện, bỗng ở đâu có ba tên con trai không biết từ một góc ngách nào đó xông ra chặn đường Kha Lạc Lạc.

Mạc Trần Bạch kinh ngạc, vội nấp vào thềm cửa của một ngôi nhà bên đường, quyết định chờ xem chuyện gì xảy ra rồi tìm cách ứng biến.

Mấy tên con trai có dáng vẻ là học sinh trung học kia đứng dàn hàng ngang trước mặt Kha Lạc Lạc, tên cao kêu đứng giữa vỗ vỗ vào đầu cô, cười một cách thô bỉ nói: “Kha Lạc Lạc, không ngờ mày lại to gan đến như vậy, dám chọc giận cả bồ của tao!”.

Kha Lạc Lạc né người, tránh khỏi bàn tay bẩn thỉu của cái tên cao kêu đó, nhanh chóng lùi lại một bước, cảnh giác nhìn ba tên con trai đứng trước mặt, cuối cùng nhìn tên cao kêu và hỏi: “Các cậu là ai?”.

“Triệu Tiểu Lan là bồ của tao, vậy mày nói xem tao là ai?” Tên cao kêu tiến sát đến cô thêm một bước, trăng tráo hỏi lại cô.

Kha Lạc Lạc chau mày, nghĩ mãi cũng không nhớ nổi cái nhân vật có tên Triệu Tiểu Lan là ai. Thực tế là, người mà cô trêu chọc có rất nhiều, xem ra nếu muốn nhớ mấy cái tên người đó còn khó hơn cả việc học thuộc bài của môn ngữ văn... Nhưng Kha Lạc Lạc không phải là kẻ ngốc, cô tất nhiên không để cho tên cao kêu đó biết được suy nghĩ của mình. Cô nhanh chóng phản ứng lại, tỏ vẻ bình tĩnh, lạnh lùng hất cằm hỏi: “Các cậu muốn gì?”.

“Bồ của tao nói nhìn mày rất ngứa mắt, muốn tao tới chăm sóc mày một chút. Mày đoán xem bọn tao sẽ làm gì với mày đây?”

“Tôi đâu phải là các cậu, làm sao mà tôi biết được! Hôn nữa, ba tên con trai cao lớn như các cậu mà lại đi ức hiếp một đứa con gái chân yếu tay mềm, việc này mà lan truyền đi, các cậu còn mặt mũi nào trước đám đệ tử không?” Kha Lạc Lạc vừa nói vừa lùi lại phía sau. Nếu có thể lùi được tới đầu ngõ thì cô sẽ có hy vọng mà chạy thoát thân được.

Tiếc là ý đồ của Kha Lạc Lạc quá lộ liễu, dễ dàng bị tên cao kều phát hiện ra.

Hắn ta cười khi khi, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, sau đó nhìn Kha Lạc Lạc bằng ánh mắt giễu cợt ra vẻ “mày không biết lượng sức mình sao?” và lên giọng cảnh cáo: “Kha Lạc Lạc, tao khuyên mày đừng nên nghĩ tới việc chạy trốn làm gì, nếu để bọn đàn em tao tóm được thì sẽ khổ đấy”.

Kha Lạc Lạc không thèm để ý, cắn chặt môi, cô hết sức đạp vào chân tên cao kều thật mạnh rồi quay người bỏ chạy ra phía đầu ngõ. Tên cao kều đau chảy nước mắt, ôm cái chân đau mà nhảy tung tung. Hai tên đứng sau hắn phản ứng rất nhanh, một tên ở lại xem chỗ đau ở chân cho hắn, một tên gây như khi thì nhanh chóng đuổi theo bắt Kha Lạc Lạc.

Mạc Trần Bạch đứng nấp sau thềm cửa cũng nghe hiểu được bảy, tám phần. Khi tên người khi chạy qua, cậu nhắm đúng lúc giờ chân ra ngáng. Tên người khi không chú ý, ngã đập mặt xuống đất. Kha Lạc Lạc chạy phía trước kinh ngạc chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Mạc Trần Bạch lao tới, kéo tay chạy ra khỏi con ngõ.

Hai người cứ chạy như thế rất lâu, đến khi chạy tới một công viên thì mới dừng lại.

Mạc Trần Bạch thở dốc, đồ vật người lên ghế. Kha Lạc Lạc cũng mệt đứt hơi, thở hổn hển, định bước qua một bên ngồi nghỉ thì thấy tay mình bị cái gì đó kéo lại.

Cô quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra rằng tay cô và Mạc Trần Bạch vẫn nắm lấy nhau đến bây giờ vẫn chưa buông.

Gió đêm hiu hiu thổi, cái lạnh như thấm vào da thịt. Bàn tay của Mạc Trần Bạch vừa to vừa dày, bàn tay nhỏ bé của cô nằm gọn trong lòng bàn tay cậu ta, lúc này đây cô thấy được một cảm giác thật dễ chịu và ấm áp.

Sững người, nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau, tim Kha Lạc Lạc như đập lỡ một nhịp. Cô bỗng nhớ lại quãng thời gian vừa rồi, hai người cứ chơi mãi trò đuổi bắt. Dù mỗi lần bị Mạc Trần Bạch chặn lại cô đều có cách thoát được, nhưng rồi những lần chặn đuổi tiếp sau đó cậu ta cũng vẫn không hề nổi giận. Cậu ta tỏ ra rất kiên nhẫn với cô, dù biết rõ là cô đang đùa giỡn nhưng khi cô đưa ra đủ các yêu sách gây khó dễ cho cậu, cậu đều cố gắng thực hiện. Trong thời gian tiếp xúc ít ỏi đó giữa hai người, cô phát hiện ra rất nhiều ưu điểm ở con người cậu. Chỉ duy nhất có một khuyết điểm ở cậu mà cô không thể chịu được đó là sự khăng khăng cố chấp với chiếc lược bạc, với người con gái tên Thu Hạ Hạ ấy.

Nhưng điều này chẳng phải chứng tỏ rằng cậu ta là một người rất nặng tình hay sao?

Kiểu mẫu người con trai như thế này, trên thực tế không phải rất đáng để con gái yêu thương sao?

Kha Lạc Lạc lặng lẽ ngắm Mạc Trần Bạch, một tình cảm dịu dàng không gọi tên được khẽ nảy nở trong lòng cô.

“Mạc Trần Bạch.” Cô khe khẽ gọi.

“Ừ?” Mạc Trần Bạch một nhọc đáp lại, không buồn ngẩng đầu lên.

“Mình phát hiện ra rằng hình như mình đã thích cậu rồi.”

Gió nhẹ nhàng thổi, màn đêm tĩnh mịch. Mạc Trần Bạch nhắm nghiền mắt, nằm yên bất động trên chiếc ghế dài ở công viên, gió thổi làm tóc cậu khẽ lay động.

Có vẻ cậu ta không có bất cứ phản ứng nào, tỏ ra như không hề nghe thấy lời thổ lộ vừa rồi của cô. Nhưng trên thực tế, thực sự trái tim cậu đã bị câu “mình thích cậu” của Kha Lạc Lạc làm cho bối rối. Cậu thừa nhận mình vẫn chưa quên được Thu Hạ Hạ, suy cho cùng thì hai người cũng là thanh mai trúc mã, tình cảm của hai người cứ dần dần tích lũy từng chút từng chút một theo ngày tháng mà thành, không thể một sớm một chiều là có thể quên được. Nhưng cậu cũng không thể không thừa nhận rằng, từ khi quen Kha Lạc Lạc, nỗi đau trong tim cậu cũng đã dần dần phai nhạt, nỗi nhớ Thu Hạ Hạ cũng không còn mãnh liệt như xưa nữa.

Kha Lạc Lạc, cô giống như một mầm cây, lặng lẽ nảy mầm trong trái tim cậu. Cậu dần dần đã quen với những ngày tháng có sự xuất hiện của cô, dần dần đã quen với nụ cười của cô.

Cậu không biết rằng đó có phải là thích không nữa, nhưng cậu có thể khẳng định một điều, cậu rất thích cái cảm giác khi ở bên cạnh cô. Không cần phải nói gì hay làm gì, chỉ cần cứ yên lặng ngồi bên nhau như vậy là đủ.

Nhìn thấy Mạc Trần Bạch không có phản ứng gì, Kha Lạc Lạc cắn cắn môi, tiếp tục nói: “Mình biết trong trái tim cậu đã có hình bóng của một người con gái khác, mình không biết tại sao hai người lại không còn ở bên nhau nữa, nhưng mình không để ý đâu. Mình tin rằng, nếu mình cố gắng, rồi sẽ có một ngày tình cảm của mình có thể chữa lành được vết thương trong tim cậu, rồi sẽ có một ngày mình sẽ có một vị trí trong trái tim cậu. Tất nhiên, nếu trước khi cậu chán ghét mình hay trước khi cậu thích một người con gái khác mà mình vẫn chưa thành công thì mình sẽ chủ động rút lui, tuyệt đối không làm phiền cậu nữa. Mình chỉ mong cậu sẽ cho mình một cơ hội, ngay cả khi...”

“Kha Lạc Lạc, chúng mình có nên thử hẹn hò xem thế nào không?” Một giọng khàn khàn cất lên giữa màn đêm yên tĩnh, cắt ngang lời của Kha Lạc Lạc.

Kha Lạc Lạc sững lại ngạc nhiên, miệng mở to đầy kinh ngạc. Cô chậm rãi cúi đầu, đôi mắt sáng long lanh trong đêm. Phải một lúc lâu sau, cô khẽ hỏi lại với giọng run run: “Cậu... cậu vừa nói gì?”.

“Chúng ta thử hẹn hò nhé!” Mạc Trần Bạch nhắc lại lần nữa, giọng kiên định.

Kha Lạc Lạc chăm chăm nhìn Mạc Trần Bạch không chớp mắt ý như muốn xác nhận điều gì đó. Tựa như cả nửa thế kỷ trôi qua, cuối cùng rồi nụ cười vui sướng xuất phát từ khóe miệng lan tỏa dần tới đôi mắt mở to.

“Ừ. Chúng mình hãy hẹn hò nhé!” Kha Lạc Lạc gật gù đầu, nở nụ cười rạng rỡ.

Trong màn đêm dịu dàng ấm áp, hạt giống tình yêu bắt đầu lặng lẽ nảy mầm.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Lời thách đố tình yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.